

Rene Boussard 1956

la Maison Boussard

le Bourg 58140 Empury tel 0386225955 info@maisonb.nl

[Home](#)
[Geschiedenis](#)
[Mijn huis](#)
[Verhuur](#)
[Vermaak](#)
[Morvan](#)
[Contact](#)
[Route](#)
[Bevriende links](#)
[Foto galerij](#)

Welkom op de website van Maison Boussard, mijn huis in Empury, aan de Noord West rand van de Morvan, waar ik sinds april 2005 permanent woon.

"Les Actu's" is mijn weblog, waar ik schrijf over mijn leven hier, als inburgeraar en als makelaar.
Aanstaande huizenkopers klikken op "makelaardij".

Inmiddels is mijn huis te koop, om een aantal persoonlijke redenen.

Wie weet tot ziens,

Met een vriendelijke groet,
Dolf Mol

la Maison Boussard

Les Actualités

[Archief](#)

6-2-2009 02 EMAIL ADRES

dolfmol@wanadoo.fr is helaas ongewenst onbereikbaar miv 6 februari tot nader order.

je kunt me bereiken op mol@greenwish.nl

[Reageer!](#)

la Maison Boussard

le Bourg 58140 Empury tel 0386225955 info@maisonb.nl

[Home](#)
[Geschiedenis](#)
[Mijn huis](#)
[Verhuur](#)
[Vermaak](#)
[Morvan](#)
[Contact](#)
[Route](#)
[Bevriende links](#)
[Foto galerij](#)

Hoe God in Frankrijk, en ik in de Morvan terecht kwam, en zelfs in Empury.....

De liefde

Het was 1997, en Martine en ik waren dolgelukkig met elkaar. Wat is er dan leuker om samen uitstapjes te maken, naar Frankrijk bijvoorbeeld. Ons eerste uitstapje combineerden we met een bezoek aan een landgoed, waar vrienden van mij een oogje op hadden. En passant keken we ook met een schuin oog in makelaarsvitruines, en bezochten we voor de gein een paar huizen. En zo werd door de liefde de kiem gelegd: Wat moest het heerlijk zijn om in dat schone land een optrekje te hebben. Dat werd mijn project.

Het ideale huis

Zomer 1998 vond ik mijn "ideale huis", aan de voet van de Pyreneeën, 1450 km van Amsterdam. Imposante vergezichten, en vooral imposante stilte. Ik viel in zwijm, Martine kreeg de ijskoude rillingen. Een veto volgde, gevolgd door een korte crisis. Uiteindelijk deed ze nog wel mee, maar dan wel binnen 8 uur van Amsterdam. Met de passer op 800 km kwam ik uit op de Bresse en Bretagne.

La vie au chateau

Die heb ik begin 1999 besnuffeld, samen met mijn vader. Bretagne viel al vrij snel af, de Bresse wat later ook. Zo snel dat we nog tijd over hadden, en doorstaken naar de Morvan. Jeetje, wat was het daar mooi!! Ik ging er wat rondstruinen, en kocht bij mijn vertrek op de valreep nog een immo blad. "La vie au chateau" werd daar aangekondigd, voor 750000 FF. Dat kon natuurlijk nooit, maar het intrigeerde wel. We gingen in juli aan het begin van onze vakantie kijken, en wisten na een half uur: Dit huis wordt het dus nooit!!

De malle schuur

Alle huizen die we bekeken kregen een bijnaam, dit huis noemden we "het huis met de malle schuur". Voor het opknappen van het dak alleen al, mocht je nog wel 200000 FF uittrekken bleek. En het was veel te groot, en er moest enorm in geklust worden. Niks dus. Het huis had echter andere plannen, en liet ons niet los. Dus gingen we op de terug weg nog een keer langs... Het bleef wel erg groot, en al dat werk... Inmiddels had ik bemerkt dat huizen kijken een leuke bezigheid is, en Frankrijk heel groot: Daar kon je wel een leven mee vullen. Bovendien hadden we het geld niet eens. Maar daarvan riep ik alktijd: als het huis er is komt het geld vanzelf. En zo geschiedde.

Op de valreep

Mijn moeder was begin 1999 overleden, en ergens in juni werden we bij onze niet onbemiddelde vader uitgenodigd. Die bleek besloten te hebben ons ons kindsdeel ter beschikking te stellen!

Intussen had ik mezelf verordonneerd: Als we het voor m'n 50ste nog niet gevonden hebben, dan gaat het hele plan in de ijskast. Daags na mijn verjaardag in augustus besloot ik nog een keer naar dat malle huis te gaan kijken. Omdat andere ogen soms dwingen had ik vriend Cees meegenomen. We bekeken het huis nog 1 keer, ik raakte plots gecharmeerd, en deed op de terugweg de makelaar een bod. 3 maanden later, 3 januari 2000, was ik eigenaar.

Nog 1 keer

Geweldig leuke jaren volgden, heel veel klussen, heel veel bezoek, heel veel lol. Maar echter...onze relatie kwam in woelige baren, in 2003 scheidden we. Begin 2004 besloot ik de malle schuur te verkopen, wat me na 3 keer in november, ook lukte. Wat nu?? Ter plekke besloot ik dat het onverdraaglijk was de Morvan te moeten missen. En dat het me nog enig leek nog een keer een huis mooi te maken. In alderliefde de markt afgestroopt, en in april 2005 werd ik eigenaar van "la maison Boussard", in Empury.

En weer terug!?

De rest van 2005 heb ik me uit de naad gewerkt, vooral als aannemer: la Maison Boussard was eigenlijk niet meer dan een casco, met een comfortniveau van de jaren '30 (1 kraan, en dat was het..) In oktober van dat jaar besloot ik me definitief in Frankrijk te vestigen. Begin 2006 ben ik makelaar geworden. Doordat ik ook nog de "finition" van m'n huis had, heb ik me ook 2006 uit de naad gewerkt, ondertussen ook nog veel werk makend van integreren. Begin dit jaar (2007) werd me echter duidelijk dat ik teveel aan Nederland gehecht ben, vandaar dat ik aan een "reïntegratie", richting Nederland begonnen ben.

la Maison Boussard

le Bourg 58140 Empury tel 0386225955 info@maisonb.nl

[Home](#)
[Geschiedenis](#)
[Mijn huis](#)
[Verhuur](#)
[Vermaak](#)
[Morvan](#)
[Contact](#)
[Route](#)
[Bevriende links](#)
[Foto galerij](#)

Mijn huis

La Maison Boussard is een oude boerderij annex smederij en is omstreeks 1850 gebouwd. Het dankt zijn naam aan de familie Boussard die daar generaties-lang eigenaar en bewoners waren. De smederij was tot 1968 actief in gebruik door de laatste smid, René Boussard. Ik heb lang nagedacht of ik mijn verworven bezit een nieuwe naam zou geven, maar iedereen in de streek kent het als "*la Maison Boussard*" en wie ben ik om geen respect voor tradities te tonen.

Ik wilde ik na "les Granges", mijn vorige huis hier, graag wat kleiner gaan wonen. Dat is gelukt, maar mijn huis heeft evengoed ruim 160 m² bewoonbare oppervlakte. Met drie schuren en één hangar, en een lengte van 30 meter is het natuurlijk toch nog een omvangrijk bouwwerk.

nieuw aspect

oud aspect

Bij het verbouwen heb ik zoveel mogelijk de oude kenmerken en materialen behouden. Zo zijn bijvoorbeeld de plafonds, de voordeur, de keukenvloer, en de plavuizen vloer op de hele eerste verdieping geheel authentiek. Daar waar ik soms wat moest vernieuwen, heb ik dat qua materiaalgebruik, stijl en kleur zo veel mogelijk laten aansluiten bij het bestaande. Zo kreeg de smederij, die een nieuwe vloer nodig had, er een van echt eikenhout. Vanwege de tocht heb ik uiteindelijk januari 2007 4 oude ramen vervangen door eiken dubbelglas ramen.

de Smederij

De smederij ligt op de kop en is getransformeerd tot een gecombineerde salon-eetkamer. De aanduiding transformatie is niet overdreven, het was een immense operatie. De blaasbalg heb ik laten hangen, net als tal van andere herinneringen aan hoe het was. De stookplaats van de smid, de foyer, is nu een grote open haard geworden. Dat was een droom van mij, daar stook ik stammen van 1,2 meter!!

Er staat verder een eettafel voor tien personen, er zijn een grote en een kleine zithoek, waar je kunt lezen of tv/dvd's kunt kijken. Ook is natuurlijk er ook een stereo-installatie.

de Keuken

De muur tussen de smederij en de keuken heb ik laten doorbreken. Tot mijn verbazing lukte dat de krachtpatser JJ binnen één uur. De keuken is in de winter mijn hoofdverblijf. Er staat een Godin houtkachel en koken doen we daar op een heuse Boretti-zespitter. In deze keuken kunnen vier personen samen eten.

In de bijkeuken bevindt zich het toilet voor de benedenverdieping. Op dit toilet, en ook in al het andere sanitair, heb ik gebruik gemaakt tegels van Jasba. Ik ben met name verliefd op hun mozaïek-tegeltjes, prachtig zijn die.

Fleurie

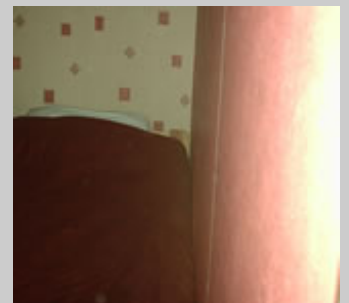

mozaïek

de Slaapkamers

Op de eerste verdieping heb ik uiteindelijk drie slaapkamers gemaakt: les Chambres Bleu, Rouge et Fleurie, vernoemd naar de kleur van het franse behang. Fleurie was eerst "vert", maar toen ik het behang ging bestellen was de fabriek plots failliet. Vandaar.

De Blauwe is mijn domein, de twee andere kamers zijn voor gasten. Ze zijn voorzien van warm en koud stromend water en éénpersoons bedden. Op de gang bevinden zich een mooie douche en een toilet.

Het geheim van de rode kamer

Vanuit Fleuri heb je een prachtig uitzicht over het dal aan de achterkant. Deze kamer leent zich bij uitstek voor schrijf- en denkwerk door de weidse blik over het verstilde landschap.

de Zolderkamers

Verder naar boven kom je op de zolderetage. De oude, steile zoldertrap daar naar toe is vervangen

door een eiken trap. Op zolder zijn twee ruime kamers, elk met warm en koud stromend water, en ook weer met éénpersoonsbedden. Ook deze twee kamers gebruiken samen een goede en mooie douche en een toilet. En ook vanuit deze kamers heb je een prachtig vergezicht.

Centrale verwarming

Alle kamers zijn tweepersoons en zo kunnen er al met al dus maximaal tien personen in mijn huis bivakkeren. Het gehele huis wordt centraal verwarmd. Niet op olie, wat hier de gewoonte is, maar op gas. Dat schijnt iets typisch te zijn voor Hollanders en Parijzenaars, hebben ze me hier verteld.

om het huis

Voor

La Maison Boussard ligt op het Zuid Westen, aan een doodstil lokaal weggetje. Het is het laatste huis van het dorp. De enige buurman ligt op ongeveer 20 meter. Het erf is tien meter diep. Voor het huis heb ik een bloementuin aangelegd, met 2 terrassen, waar het heerlijk toeven is. Verder bevindt zich voor ook "le travail à ferrer", de zogenaamde hoefstal, de plek waar de smid de koeien besloeg. Een zeldzaam uitspaniel, "vraiment la patrimoine" (het erfgoed), dat ik koester. Zomers kun je er mooi in de schaduw eten.

Achter

Aan de achterkant komt 's ochtends de zon op. Ik heb daar een groot terras gemaakt (35² m), lekker om te onbijten en zonnen. 's Middags heb je achter ook schaduw, tegen het huis en onder de pruimenbomen. Schaduw is belangrijk als het zomers erg warm is. Ik heb ruim een hectare weiland om het huis liggen, voornamelijk aan de zij- en achterkant, dat afloopt naar een zacht stromend beekje. Achter deze beek begint het bos. Vanuit dat bos krijg ik regelmatig reeën in de tuin op bezoek. Het is in principe mogelijk om vanuit mijn huis, door het bos, naar Vezelay te lopen.

la Maison Boussard

le Bourg 58140 Empury tel 0386225955 info@maisonb.nl

- [Home](#)
- [Geschiedenis](#)
- [Mijn huis](#)
- [Verhuur](#)
- [Vermaak](#)
- [Morvan](#)
- [Contact](#)
- [Route](#)
- [Bevriende links](#)
- [Foto galerij](#)

Verhuur

Maison Boussard is in 2008 een beperkt aantal weken te huur als vakantiehuis, voor maximaal 10 personen.

Ben je geïnteresseerd, en heb je een week voor ogen, bel me voor overleg.

Rene Boussard 1956

la Maison Boussard

le Bourg 58140 Empury tel 0386225955 info@maisonb.nl

Home
Geschiedenis

Mijn huis**Verhuur****Vermaak****Morvan****Contact****Route****Bevriende links****Foto galerij**

Vermaak

Maison Boussard ligt vlak onder de dorpskern van Empury, een stil dorp met rond de 100 inwoners, 8 km van Lormes. In Empury zelf is niet zoveel te beleven, in de directe omgeving genoeg! Voor groots stads vermaak moet je een uurtje rijden.

Hier volgen in alfabetische volgorde de activiteiten die je kunt ondernemen

Culinair:

Buiten de deur eten bedoelen we hier. In een straal van 25 km vind je enkele 10-tallen restaurants, waar je voor niet al te veel geld lekker en authentiek kunt eten. Soms kan ik er iets over zeggen, soms is het pionieren, ze wisselen nogal eens van eigenaar. Een absolute super belevenis is een maaltijd in het 3 sterrenrestaurant van Marc Meneau in Vezelay. Wel eerst even langs de flappentap.

Fietsen:

De hele Morvan is een heerlijk en prachtig fietsgebied, als je tenminste van klimmen en dalen houdt. Je moet dus wel een fiets met minstens 10 versnellingen hebben. De mijne is te leen.

Golfen:

In Precy sur Thil, op 35km is een 9 holes baan. Iets verder, in Autun, 40 km vind je er nog één. De 18 holes vind je op www.golfomax.fr.

Kerken:

De Kathedraal van Vezelay is wereldberoemd, groot en zeer de moeite waard. Die van St Père en Autun komen goed mee.

Markten:

De meeste weekmarkten stellen eerlijk gezegd niet veel voor, maar zijn wel erg gezellig; die van Lormes is op donderdagochtend. Die van Avallon, op vrijdag, is wel de moeite waard.

Elke 2 e dinsdag van de maand is er een héél grote markt in Corbigny, daar ga je zeker heen.

Mountainbiken:

Vanuit mijn huis kun je 't op eigen gezag doen. In de buurt zijn er een aantal parcours uitgezet. Wel zo makkelijk.

Natuur:

Door de extensieve veeteelt en de afwisseling van bebouwing kent de Morvan een zeer rijke flora en fauna. Met name vogelaars en vlinderaars: Gaat u te buiten!

Paardrijden:

In Vassy, op 3 km, woont Francois Durney. Hij heeft 4 paarden en neemt je mee op een mooie bosrit. Lekker handig, kun je tenminste niet verdwalen.

Rommelmarkten: zie "vides greniers"

Vide Greniers:	Een soort van rommelmarkten, die met name in de zomer gehouden worden. Je kunt er nog ouderwets struinen en leuke dingen scoren.
Vissen:	kun je goed in de stuwmeren en de vijvers; snoek, (snoek)baars, karper en gewone witvis. Voor luiwammesen en smulpapen is er een forellenkwekerij.
Wandelen:	Wandelen kun je te kust en te keur inde Morvan; direct vanuit mijn huis kun je tal van wandelingen maken. Je moet dan wel een beetje kunnen kaartlezen, de kaarten krijg je mee. Wat mijzelf erg spannend lijkt is door het bos een weg naar Vezelay vinden. Verder zijn er zijn er in de Morvan tal van (rond)wandelingen uitgezet, en loopt er ook nog de Gr 13 in de buurt.
Watersport:	Op de Chalaux kun je kajakken; op het Lac du Chaumecon en de Yonne kun je kanoën. Voor alle overige watersport ga je naar het Lac de Settons.
Winkelen:	Tsja, voor het echte winkelen moet je naar steden als Auxerre, Nevers, Dijon of Beaune, allemaal op ¾ tot 1 uur rijden. Voor wie nog nooit in een echte franse hypermarché is geweest, of er aan verslaafd is: In Avallon is er één van Auchan. Leuk voor een regenachtige dag of om leuke dingetjes mee te nemen voor het thuisfront.
Wijn:	We zitten op een uurtje rijden van zowel de grote Bourgognewijnen, als de Chablis, als de Sancerre. De echte wijnliefhebbers kunnen dus kiezen. Voor de amateurs zijn er meer in de buurt een aantal wat kleinere caves, waar je ook gezellig kunt kijken en proeven.
Zwemmen:	Er liggen een aantal grote stuwmeren in de Morvan, waarin het zomers heerlijk zwemmen is. Het dichtstbijzijnde is het Lac de Chaumecon (10 km) Kinderen kunnen leuk en veilig zwemmen in het Etang du Goulot in Lormes.

Rene Boussard 1956

la Maison Boussard

le Bourg 58140 Empury tel 0386225955 info@maisonb.nl

[Home](#)
[Geschiedenis](#)
[Mijn huis](#)
[Verhuur](#)
[Vermaak](#)
[Morvan](#)
[Contact](#)
[Route](#)
[Bevriende links](#)
[Foto galerij](#)

Morvan

De Morvan is een uitloper van het Centraal Massief, een granieten bult midden in de Bourgogne. (zie de kaarten) Het is een "Parc Regional, en bestaat uit een stil en heuvelachtig coulissen landschap, dat vooral wordt gebruikt voor extensieve veeteelt en bosbouw. Het is er groen, met veel bossen, hagen, oude bomen en heel zuivere lucht. De zomers zijn lekker warm, het najaar over het algemeen mooi. De temperaturen liggen zomers meestal een paar graden boven die in Nederland, 's winters soms een paar lager.

klik op de kaart voor een vergroting

De verhalen dat het in de Morvan altijd regent, zijn absolute larekoek: In het Noorden en Midden regent het absoluut niet meer dan in Nederland. Meer naar het Zuiden toe, wel; dit omdat het daar tussen de 500 en 900m hoog is.

- Voor uitgebreide informatie over logies en vermaak: zie www.morvan-tourisme.org
- Voor informatie over het "Parc du Morvan" : zie www.parcдумorvan.org
- Voor zeer uitgebreide informatie over de geschiedenis, de natuur en de cultuur kijk je op www.patrimoinedumorvan.org. (prachtige site)
- Voor meer informatie over Empury en omgeving: zie www.morvan-des-lacs.com
- zie ook "[vermaak](#)" in het hoofdmenu
- U woont in de Morvan, of bent dat van plan? Kijk op www.demorvan.nl of www.clubdumorvan.info voor 100'en tips.

la Maison Boussard

le Bourg 58140 Empury tel 0386225955 info@maisonb.nl

[Home](#)
[Geschiedenis](#)
[Mijn huis](#)
[Verhuur](#)
[Vermaak](#)
[Morvan](#)
[Contact](#)
[Route](#)
[Bevriende links](#)
[Foto galerij](#)

Contact

Dolf Mol

Le Bourg

58140 Empury

tel: +33 (0) 386225955 of + 31 6 27544308

Heeft u vragen of opmerkingen? Vul onderstaand formulier in en ik neem contact met u op

Naam

E-mail

Uw vraag

Rene Boussard 1956

la Maison Boussard

le Bourg 58140 Empury tel 0386225955 info@maisonb.nl

[Home](#)
[Geschiedenis](#)
[Mijn huis](#)
[Verhuur](#)
[Vermaak](#)
[Morvan](#)
[Contact](#)
[Route](#)
[Bevriende links](#)
[Foto galerij](#)

Routebeschrijvingen naar "la Maison Boussard"

le Bourg 58140 Empury (Nièvre) le Bourg 58140 Empury (Nièvre)

La Maison Boussard ligt op 750 km van Amsterdam. Reken op een reistijd van 8-10 uur, zowel met de auto als met het openbaar vervoer.

Openbaar vervoer

De TGV brengt je via Parijs naar Laroche-Migennes. Vandaar ga je via Auxerre naar Avallon. Er is ook een verbinding naar Montbard; dan kom je met de bus naar Avallon. De laatste 25 km naar de Malle Schuur doe je met de taxi of de oppikservice. Maak je eigen plan met NS routeplanner internationaal (www.ns.nl/internationaal) en www.voyages-sncf.com

Met de auto / Westelijke route

- of rij via Breda - Antwerpen over Lille richting Parijs,
- Of neem bij Antwerpen de E19 naar Brussel, daar naar Mons(Bergen), dan richting Parijs

1. - sla vlak na vliegveld Charles de Gaulle af richting Lyon (er staat: Nantes-Lyon) Je komt op de N of A104, de Francilienne.
 - je kunt Lyon blijven volgen, komt op de A6; na Auxerre neem je de afslag Avallon
 - je kunt ook de A5(b) nemen, richting o.a. Troyes; bij Sens afslaan naar de A6(Lyon); ook dan na Auxerre afslag Avallon (voordeel: minder risico van ongein bij Parijs)
 - * in Avallon bij het eerste grote kruispunt linksaf, richting Lormes/Parc du Morvan
2. - of neem op de E19/A1 de afslag naar Reims, volg de A26 richting Lyon/Troyes
 - bij Troyes ga je richting Parijs; neem de eerste afslag (na 3 km) o.a. Tonnerre
 - na de tolpoort richting Tonnerre, na 1 km **afslag Chaource**, de D944 Tonnere – Avallon
 - let op: Even buiten Tonnerre links afslaan naar Avallon!

Vanaf Troyes is het 110 km naar Avallon, via provinciale wegen door mooi landschap

- In Avallon bij de 2e stoplichten linksaf (aan je rechterhand een groot hotel)
- bij de volgende stoplichten schuin rechts oversteken: Lormes/Parc du Morvan

- vanuit Avallon is het ongeveer 25 km naar " la Maison Boussard "

- houdt Lormes aan; na ongeveer 20 km kom je bij St.MartinduPuy; blijf de weg volgen!!, en ga vlak na de palletfabriek (aan je rechterhand), rechtsaf richting Empury.
- Na ongeveer 4 km kom je Empury binnen. Vanaf het bord "Empury" is het nog 800 m , la maison Boussard is het laatste huis aan je rechterhand op het rechte stuk

Met de auto / Oostelijke route

(doe je vermoedelijk het slimst als volgt)

- via Maastricht - Luik de E25/A31 naar Metz/Nancy/Dijon
- na Dijon neem je bij Beaune de A6 richting Parijs
- volg de A6 richting Parijs, neem de afslag Avallon
- in Avallon bij het eerste grote kruispunt linksaf, richting Lormes/Parc du Morvan
- zie verder boven

Via Reims is het vanuit A'dam 775 km ; Parijs is in 80 km 's langer, qua tijd maakt het allemaal niet veel uit. (let wel op spitsverkeer: kan bij Parijs zeer vervelend zijn, via Reims zelden tot nooit)

Al met al moet je vanuit Amsterdam rekenen op minimaal 8 - 10 uur reistijd

Tel: **00 33 386 225 955** (bellen rond etenstijd voor beste resultaat, antwoordapparaat staat bij)

la Maison Boussard

le Bourg 58140 Empury tel 0386225955 info@maisonb.nl

[Home](#)
[Geschiedenis](#)
[Mijn huis](#)
[Verhuur](#)
[Vermaak](#)
[Morvan](#)
[Contact](#)
[Route](#)
[Bevriende links](#)
[Foto galerij](#)

Bevriende links

Hieronder een aantal links van Nederlanders en Fransen, in Frankrijk en Nederland, die ik een warm hart toedraag. In alfabetische volgorde, daar gaan we:

www.awebsheep.nl de site van m'n website bouwer, Peter Marinus uit Utrecht. Handig en snel, klantvriendelijk (hij doet wat jij wilt, waar vind je het nog) en redelijk geprijsd; ik ben heel blij met hem, maar oordeel zelf.

www.creatievecoach.nl de site van vroegere collega Marina Meijer; ik heb haar destijds van harte ondersteund in haar wens te gaan schilderen. Inmiddels vriendin én schilderes die met een zeer eigen hand - vooral abstracte- intrigerende schilderijen maakt, met ingetogen kleurenpracht.

Gebruikt als coach het schilderen om individuen, groepen en teams, op een ontspannen manier een stap in hun ontwikkeling te laten maken.

www.labrosse-morvan.com de zeer mooi en luxueus verbouwde chambre d'hôte van Karen en Patrick, een Zweeds – Frans koppel, letterlijk bij mij om de hoek. En al dat schoons voor een zeer gemiddelde prijs. Hollanders: slaat uw slag!

www.lemoulindumerle.com in Saint Germain des Bois, 10 km onder Clamecy, kun je logeren in een heuse molen, waar de grandeur van voorheen nog aan alle kanten tast en zichtbaar is, en dat op een waanzinnig mooie en stille plek aan de Beuvron. Wie een groots bed tegen een redelijke prijs zoekt in de Nivernais in plaats van de Morvan, of een tijdje wil genieten van volmaakte rust en schoonheid, die zoekt contact met Gilberthe Akkermans via chambredhote@lemoulindumerle.com of 0033386275910

www.liesbethvankeulen.nl portretschilderes extraordinaire, ondernemster met reuzenpit. Heeft mijn vaders hoofd ten voeten uit "gevangen" op het doek, zo was de collectieve mening van heel zijn wereld. Geloof me, een portretschilderij is in al zijn facetten iets unieks, zoiets wil je hebben. Kijk en vergelijk, en zie de portretgalerij op haar site.

<http://paradisumorvan.monsite.wanadoo.fr> de site van Jeroen de Bruin, vriend en gelijkgestemde. Jeroen is een leuke, opgeruimde, vol vertrouwen in het leven staande 40'er, (mooie man ook trouwens) die in de Morvan woont, klust en huizen verhuurt. Is beduidend meer ecole nog dan ik, en hét bewijs dat het leven zonder allerlei materiele zaken toch rijk geleefd kan worden. Huisje huren? Naar z'n site!

<http://perso.wanadoo.fr/fermedecosse> ferme, slapen op de boerderij dus, en wel een biologische, met een comfortabele en genoeglijke chambres d'hôtes. Heel aardige mensen, vlak bij het chateau de Bazoches, op 5 minuten rijden dus. En niet duur.

www.preau.nl in de jaren '90 heb ik een aardige allergie opgebouwd voor al die mensen met al hun

centra. Layla en Emile zijn voor mij een uitzondering; zin in een bijzondere workshop op een prachtig landgoed in de Morvan? Op naar hun site!, en een goedgeorganiseerd, bijdetijds centrum, geleid door een zeer inspirerend koppel.

www.tonvanderkroon.nl ik ken Ton sinds 1993 en bewonder de standvastigheid waarmee hij zijn – spirituele – “ding” doet, en wel over de halve wereld. Bekend door ruim 15 jaar “mannenwerk”, waarover hij het boek “de terugkeer van de Koning” schreef, hét boek voor mannen, over liefde, lust en leiderschap. Schreef ook “de Mystieke Roos”, is tevens relatiecoach.

la Maison Boussard

le Bourg 58140 Empury tel 0386225955 info@maisonb.nl

[Home](#)
[Geschiedenis](#)
[Mijn huis](#)
[Verhuur](#)
[Vermaak](#)
[Morvan](#)
[Contact](#)
[Route](#)
[Bevriende links](#)
[Foto galerij](#)

Foto galerij

salon

salon

keuken

keuken

chambre bleu

chambre fleurie

chambre rouge

salle de bains hôtes

achterkant

terras achterkant

vue fleurie

empury

la Maison Boussard

le Bourg 58140 Empury tel 0386225955 info@maisonb.nl

[Home](#)
[Geschiedenis](#)
[Mijn huis](#)
[Verhuur](#)
[Vermaak](#)
[Morvan](#)
[Contact](#)
[Route](#)
[Bevriende links](#)
[Foto galerij](#)

Nieuws overzicht

6-2-2009	02 EMAIL ADRES
24-1-2009	01 Zwanenzang
20-1-2009	08 Zwanenzang
8-11-2008	06 Voleurs! 07 Het is gedaan....
19-9-2008	05 zuurdesemstokbrood!
7-5-2008	Mijn huis is te koop!!!
15-3-2008	04 voorjaar en verkiezingen
20-2-2008	03 over décolleté's
1-2-2008	02 verhalen
21-1-2008	01 Bonne année 2008
24-12-2007	18 over euthanasie; in memoriam Dick Mol en Charles Coltier
2-12-2007	17 un dimanche matin
24-11-2007	16 dépouiller un sanglier
13-11-2007	15 Alledaagsheden
1-11-2007	14 over chrysanten
19-10-2007	12 in memoriam: Kleintjestest 13:Quoi de neuf
2-9-2007	11 Hijgend hert
10-8-2007	10 vide greniers en verliefd
3-8-2007	09 back on the track
28-5-2007	08 Trots en triomf
20-5-2007	07 La lutte contre les limaces, en: 2.37!
31-3-2007	06 bonheur en malheur in maart
10-3-2007	05 reuzenformulieren en andere ditjes en datjes
18-2-2007	04 Nieuwe bankjes end....
22-1-2007	02 de was en de tijd die verglijdt; 03 ijspret
8-1-2007	01: Minder vlees en andere goede voornemens + koerswijzigingen!
4-11-2006	21 Ik heb volbracht! Quo vadis?
19-10-2006	Creeer je eigen "boucle"!!
11-9-2006	19 naderende dementie/bepverhalen
17-8-2006	18: Nog 2,5 maand.....!
7-7-2006	17 : ouder worden
19-6-2006	16 les poires morts et autres drames
11-6-2006	15 waar zit de neus van de slak?
22-5-2006	14 het rechthoekige terras met 4 verschillende hoeken
7-5-2006	13; het praathuis en le fin du sapin
15-4-2006	Het kruis en de abrikoos
4-4-2006	Het Adam en Eva gevoel
29-3-2006	Licht in de duisternis?
19-3-2006	werk in uitvoering
13-3-2006	Fete de cochon/grenzen aan de integratie!
8-3-2006	le bisou du matin

5-3-2006	<u>Ingesneeuwd</u>
28-2-2006	<u>Verlost! Ode aan de Cyberbase van Lormes</u>
2-2-2006	<u>Broodprijs verhoogd!!</u>
26-1-2006	<u>In memoriam: Roland Rousseau</u>
12-1-2006	<u>Integreren met Oud en Nieuw</u>
28-12-2005	<u>La Nativité</u>

[[terug](#)]

Rene Boussard 1956

la Maison Boussard

le Bourg 58140 Empury tel 0386225955 info@maisonb.nl

[Home](#)
[Geschiedenis](#)
[Mijn huis](#)
[Verhuur](#)
[Vermaak](#)
[Morvan](#)
[Contact](#)
[Route](#)
[Bevriende links](#)
[Foto galerij](#)

6-2-2009 02 EMAIL ADRES

dolfmol@wanadoo.fr is helaas ongewenst onbereikbaar miv 6 februari tot nader order.

je kunt me bereiken op mol@greenwish.nl

[[terug](#)]

la Maison Boussard

le Bourg 58140 Empury tel 0386225955 info@maisonb.nl

[Home](#)
[Geschiedenis](#)
[Mijn huis](#)
[Verhuur](#)
[Vermaak](#)
[Morvan](#)
[Contact](#)
[Route](#)
[Bevriende links](#)
[Foto galerij](#)

24-1-2009 01 Zwanenzang

Daar gaatie dan....met de zwanenzang. Afgelopen maandag de 19 e was het dan eindelijk zo ver: 3 weken later dan gepland, en nodig, heb ik de verkoopakte getekend. Het einde van een nare tijd. In zekere zin ook m'n eigen schuld, ik werd het slachtoffer van m'n eigen goedgelovigheid. M'n geloof dat iedereen is zoals ik zelf, en z'n beloften nakomt, zich ook echt sterk maakt als hij zegt zich sterk te maken. Niet dus. Ik kwam in handen van een collega makelaar die het woord dienstbaarheid in z'n bedrijfsnaam heeft opgenomen. Maar echter die het een invulling gaf van 10 graden onder nul, een service niveau bleek te hebben wat wij te onbespreekbaar laag vinden om het zelfs maar in de mond te nemen, laat staan het te hanteren. Van proactief handelen nog nooit gehoord had. Dus werden we overvallen door de wens van de hypotheekverstrekker om het huis te laten taxeren. Verlies 10 dagen. Dus kwam ik er op een goed moment achter dat de hypotheekofferte nog steeds niet bij de kopers binnen was. (De makelaar in kwestie was te druk met zichzelf.) Verlies ruim een week. Inmiddels had ik 20 december nog steeds geen enkele zekerheid, maar was wel duidelijk dat ik al mijn plannen en mijn planning kon omgooien. Het ergste was dat die jongen onaanspreekbaar was, niet verder kwam dan dat ik geduld moest hebben, en dat iedereen hard voor me aan het werk was. Wat dan absoluut uit geen enkel feit bleek, en in ieder geval zeker niet op hemzelf van toepassing was: Hij was vooral druk met zichzelf. Rampspoed...nu zit ik alleen nog met de vraag of hij echt zo dom en onprofessioneel is, of dat hij met een autoriteitsconflictje zit, en gewoon een machtspelletje gespeeld heeft...we zullen het nooit weten, maar ik wens u een ander. Gaande deze periode kreeg ik twee maal per week een mail van een familie uit Parijs. Die wilden m'n huis dolgraag kopen, boden meer geld, of het nog te koop was, of er al nieuws was....

Bovenstaande was de vervelende basis, die me enorm veel (administratief) geregeld en ook zo'n 2000 euro aan geld gekost heeft. Daarbovenop kwam nog tal van ander gedoe, wat het leven buitengewoon

stressvol gemaakt heeft. Ik had me een ander afscheid voorgesteld, maar uiteindelijk was het zover. Zondag samen met vriendin Marian het huis gekuist, afscheid genomen van Empury en steun en toeverlaat Gerard m'n aanhanger cadeau gedaan. Maandag ochtend het huis overgedragen aan de familie Tuit, die ik nog nooit gezien had, maar die waardige opvolgers blijken. Ze zijn zeer content met het huis, waarden mijn ziel en zaligheid, en gaan verder waar ik gestopt ben. (zoals ze zeiden) En ze hebben Yeuxbleus omarmd, iets waarmee de hele buurt heel blij is. Buurman Bernard constateerde dat zij al ruim 13 jaar door al haar 4 bazen in het hart gesloten is, en dat is een mooi slotakkoord.

In de aanloop naar deze laatste actu had ik het idee dat een bespiegeling over de afgelopen 4 jaar onvermijdelijk onderdeel zou uitmaken. Maar nee, ik ben er wel klaar mee, met la Maison B, met deze episode, met alle voors en tegens en vragen rondom het wel of niet hebben van een huis in Frankrijk... Het is voorbij....Geniet eventueel nog een keer van wat actu's uit het archief. 6 februari gaat deze site down. Eens valt het doek definitief.

[[terug](#)]

Rene Boussard 1956

la Maison Boussard

le Bourg 58140 Empury tel 0386225955 info@maisonb.nl

[Home](#)
[Geschiedenis](#)
[Mijn huis](#)
[Verhuur](#)
[Vermaak](#)
[Morvan](#)
[Contact](#)
[Route](#)
[Bevriende links](#)
[Foto galerij](#)

20-1-2009 08 Zwanenzang

Afgelopen maandag 19 januari is de acte gepasseerd, la Maison B is verkocht, een episode heeft zijn einde genomen. Uiterlijk maandag de 26 ste staat de zwanenzang op deze plek on line. Het waren heftige tijden.....

[[terug](#)]

la Maison Boussard

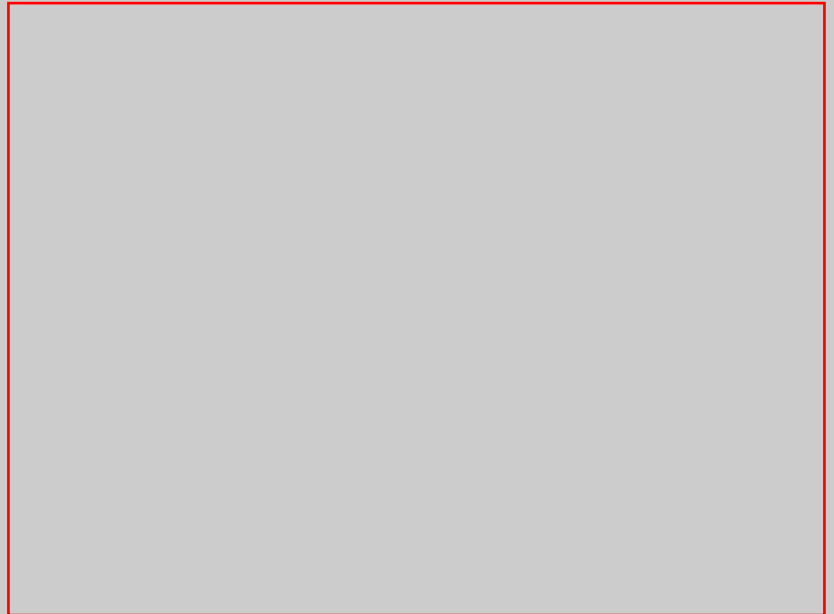
le Bourg 58140 Empury tel 0386225955 info@maisonb.nl

[Home](#)
[Geschiedenis](#)
[Mijn huis](#)
[Verhuur](#)
[Vermaak](#)
[Morvan](#)
[Contact](#)
[Route](#)
[Bevriende links](#)
[Foto galerij](#)

8-11-2008 06 Voleurs! 07 Het is gedaan....

Voor de verandering een foto van m'n nederlandse werksituatie

Een druk bestaan heb ik....waaraan voor menigeneen geen touw meer is vast te knopen.....ik leg het even uit. In z'n essentie komt het er overigens gewoon op neer dat ik een dubbelleven leidt, wat op zich geen nieuws is trouwens. Ik woon en werk half in Nederland en half in Frankrijk. In Nederland help ik Nederlanders bij het verwerkelijken van hun duurzame initiatief. In Frankrijk help ik Nederlanders (en soms ook Belgen of Fransen) bij het verwerkelijken van hun plan of hun droom om in dit schone land een nieuw bestaan op te bouwen. Dat laatste doe ik dan door een huis voor ze te zoeken en aan ze te verkopen. Ik geef toe dat ik die makelaardij de laatste maanden op een zacht pitje beoefend heb, behoeftig als ik was aan sociale laving in mijn enige echte vaderland. Maar de tijden veranderen, en nu ik het leven in Nederland tamelijk op orde heb, heb ik ook weer meer tijd voor Frankrijk. Betekent wel een heel druk en vol leven: De 2 banen samen zijn goed voor behoorlijk meer dan 40 uur per week, voeg daarbij dat ik ook nog probeer in beide landen m'n sociale leven te leven. Over het teveel op en neer rijden heb ik het maar niet.

2 veel gestelde vragen: Of ik m'n huis al verkocht heb, en of ik al woonruimte in Nederland heb. Over dat laatste: Ik ben tot 1 januari onder de pannen, en zoek dan weer nieuwe tijdelijke woonruimte, 't liefst in Amsterdam. Ik zie het wel, het komt goed. M'n huis in Frankrijk heb ik nog steeds niet verkocht. Ik had begin september 2 kopers, maar vond hun bod te laag, en ben gaan onderhandelen. Een paar dagen later begon de wereld te beven: 1 trok zich terug, de ander schoof het op de lange baan. Heb ik spijt? Niet echt...ik heb bewust gekozen m'n huis tegen een "respectabele" prijs te verkopen, en neem daarvan de consequentie. Ik heb nog steeds bezichtigingen en heb nog steeds goede moed dat de koper bij wie mijn huis hoort, zich binnenkort gaat aandienen. En zo niet, tant pis, dan houd ik het, dan heb ik het, en blijf ik het gebruiken. Komt er een keer hoog water, dan zit ik in ieder geval droog.

Ik schrijf dit de avond van 4 november, ben inmiddels 2 keer op en neer geweest. De voorlaatste keer, midden oktober keek ik lelijk op m'n neus. De fruitbomen droegen dit jaar belabberd, maar ik had 1 appelboom die midden september vol hing met zo'n 60-70 prachtige grote, rode appels. Met enige trots liet ik ze achter, wetend dat ze bij mijn terugkomst helemaal plukrijp zouden zijn. Het zijn "zoete Bloemées", en ik ben er dol op. Ik was 's nachts aangekomen, en het 1e wat ik 's ochtends deed was m'n appelboom inspecteren. Helemaal leeg dus, nou ja op 3 kleine appels na, waar de ongetwijfeld Franse dief niet bij had gekund. Ik kon m'n ogen niet geloven, m'n frustratie nauwelijks de baas. Al helemaal omdat die stomme dief niet weet dat hij zoete appels gestolen heeft: gekookt een delicatessen, maar als handappel niet geweldig. Gloeiende, gloeiende...als enige troost lagen er nog een stuk of 10 in het gras. Vals en flauw, en dat terwijl er in bijna 4 jaar nog geen spijker van me gestolen is. Ik heb het zekerheidshalve aan de burens verteld, die hun eigen sterke verhalen in deze bleken te hebben. Zo simpel is het leven hier: Je TV en bankstel, en zelfs je spijkers zijn veilig, maar je appels en peren dus niet.

't Leven staat hier overigens niet stil: De nieuwe "regering" van Empury heeft verzonnen dat we toe zijn aan straatverlichting...krijgen we dat weer. Wie er bij gelicht moet worden is mij volstrekt onduidelijk, zeker nu: Het is weer winter, om 5 uur gaan de luiken dicht, en zie en hoor je tot de volgende ochtend 8 uur geen kip meer. Hoezo straatverlichting, we houden juist van het prachtige gitzwarte donker, en dat ook nog in een tijd van energiebesparing....Over verlichting gesproken trouwens...Toen ik 5 dagen geleden hier (daar) naar toereed, ben ik maar liefst 5 (zegge: vijf!!) maal geflitst. Zeker bij nacht is dat overigens een tamelijk spectaculaire gebeurtenis, helemaal als er verder geen verlichting is. Wel bidden dat de Fransen hun systeem niet gaan automatiseren, en landelijke uitdraaien gaan maken. De stapel foto's met mijn kenteken is groot genoeg om een Interpol arrestatie team op te richten, het bedrag dat ik ga betalen vermindert het Franse begrotings tekort met minstens een kwart. Op de terugweg kwamen er geheel ongewenst nog 3 bij, waarvan 1 gelukkig in België. (die komen er pas volgend jaar achter dat ik geen Belg ben). De conclusie is duidelijk: ik rijd te hard (althoewel nooit harder dan 130) en onnadenkend. Wel heel veilig, ik ben die 7 à 8 uur buitengewoon op m'n qui vive als het om overleven gaat, de adrenaline ebt slechts langzaam weg.

Tot slot: Ik wilde afgelopen zaterdagavond met Jeroen naar een film, in het gemeentehuis van Lormes. Dacht even kaartjes te reserveren, maar waar die te koop waren was en bleef volstrekt onduidelijk. Ik geef het toe: Dan zit ik even te schelden over die plattelandse achterlijkheid...om dan snel over te schakelen naar "we zien het wel". Als echt Hollandse braafjes waren we erom 7 uur, het aanvangstijdstip. Het was dermate stil in het gemeentehuis dat we dachten verkeerd te zitten. Bovengekomen kwamen we in die fikse zaal, en werden we ontvangen door een comité van een man of 8, èn hapjes en drankjes! Dat was dus dik in orde. Het duurde echter tot 19.10 eer de eerste andere bezoekers binnenkwamen, ook de Fransen schudden hun hoofd over hun eigen onvermogen om op tijd te zijn. Uiteindelijk bleek alles georganiseerd door een soort van filmclub, en was de entree gratis! De vertoning werd afgesloten met een aandoenlijke discussie met de jonge regisseur en de filmer. Tot grote verbazing van de organisatoren - de 2^e film was van Johan van der Keuken!!, een Hollander!!, daar zouden wij toch wel voor blijven, hadden ze gedacht vanuit hun eigen chauvinistische optiek - vertrokken wij: Wij gingen cous-cous schransen in het Palais de Lormerie. En schransen is het daar, de porties zijn overweldigend groot. Met een iets te volle buik tevreden huiswaarts gekeerd.

Nou, dat was het wel weer even...het niveau van m'n teksten is aan het dalen, komt dicht in de buurt

van beppen...het is niet anders..adieu

07 Het is gedaan.....

Een paar dagen na het schrijven van bovenstaande actu gebeurde het: Er meldde zich een koper.....!
En nu is la Maison Boussard verkocht.....De 19e valt het doek definitief, dan teken ik bij de notaris de
verkoopakte. Check deze site de week daarna voor een laatste keer, en wel voor de zwanenzang. Voor
nu kun je ook nog 1 keer het archief in duiken: Zelfs ik krijg nog regelmatig een glimlach om m'n
mond. Tot later

[[terug](#)]

la Maison Boussard

le Bourg 58140 Empury tel 0386225955 info@maisonb.nl

[Home](#)
[Geschiedenis](#)
[Mijn huis](#)
[Verhuur](#)
[Vermaak](#)
[Morvan](#)
[Contact](#)
[Route](#)
[Bevriende links](#)
[Foto galerij](#)

19-9-2008 05 zuurdesemstokbrood!

Ik kan het bijna zelf niet geloven, maar er blijkt een half jaar voor bij sinds m'n laatste Actu....en ik kan bijna ook niet geloven dat ik deze schrijf"op velerlei verzoek" : 4 verzoekjes in een week vind ik veel, ik wist niet dat ik zo'n aanhang had....

Dat schrijven was trouwens weer vallen en opstaan. Zondag begonnen, maandagochtend vervolg, plots al m'n tekst kwijt, een storing bij France Telecom. Tot dinsdagavond lag alles eruit. Daarna eindeloze storingen met Word, woensdagmiddag was ik weer alles kwijt, behalve het stuk van de zondag. Grrr...

Maar vandaag, het is inmiddels donderdag, kreeg ik weer een impuls. Ik had inmiddels al het brood uit m'n vriezer op, en de bakker was vanochtend niet langs gekomen. Geen punt, ontbijten met koekjes is ook lekker gezond, en ik moest toch naar het postkantoor in Lormes. De super ligt er naast, laat ik daar maar even snel een broodje scoren. Wat nooit gebeurt: het hele broodvak was leeg, niet beleverd waarschijnlijk. Ik wist dat de 1^e bakker met vakantie was, dus op naar de 2^e, maar die was ook uitverkocht. Op naar de 3^e en laatste bakker dan maar. Ik zag het al bij binnenkomst: ook uitverkocht. Vous n'avez plus de pain? Qu'est ce qu'il se passe dans le village? Waarop de 2^e bakker een sneer kreeg dat ie altijd te weinig brood bakte, (wat ook zo is trouwens, hoe haal je het in je hoofd om 's zondags om 10.00 geen croissants meer te hebben) Of ze echt niks meer hadden, drong ik aan, terwijl ik wees op 4 ciabatta achtige stokbroodjes. Zuurdesemstokbrood zei ze.

Zuurdesemstokbrood!!, hoe verzin je het!! Ik keek haar onthutst aan, ik haat zuurdesembrood, ik wil gewoon stokbrood, ik woon niet voor niets in Frankrijk. Om niet vandaag al aan m'n einde te komen heb ik er toch maar 1 gekocht, lange tanden tot gevolg. De foto's verklaard, zelf gemaakt, bij absentie of onvermogen van de burens.

Tsja, de inspiratie was dus ver te zoeken het afgelopen half jaar. Doordat ik sinds mei relatief veel tijd in

Nederland heb doorgebracht. Woonde ik als het ware tussen de wal en het schip, en dat is niet goed voor inspiratie, die vraagt om verbondenheid. Maar hij kwam plots weer boven, zoals alleen inspiratie dat kan. Hij werd uit zijn slaap gehaald door de stilte. Ik was hier eind augustus voor het laatst, die stilte heb ik dus als referentie. Nu, half september klinkt de stilte anders. Ze is intenser, dieper, het is stilte van een andere orde, ze lijkt alomvattend. Er zijn minder geluiden, het lijkt ook alsof de geluiden van veel verder moeten komen, er veel langer over zullen doen om door te dringen tot mijn oor. Maar ze zijn er niet. Het is hier stil, bijkans buitenaards, heel intens, maar niet beklemmend.

En dan af en toe geeft die stilte een geluidje prijs, bijvoorbeeld dat van een vlieg die over een ruit loopt, of de kat die zich uitrekt. Het stromen van het riviertje beneden.

Soms is het geluid heftiger dan dat...ik had me er al over verbaasd dat er zoveel roet deeltjes uit de schoorsteen in mijn brandschone open haard lagen, en dat ik af en toe ook schillen van een hazelnoot in m'n eveneens brandschone woonkamer vond. Hoe kwam dat toch...?? Gisterochtend hoorde ik een vaag geklop, ergens bovenin m'n huis. Al luisterend kwam ik uit bij m'n open haard. Het kon niet anders of er was een beest bezig. Na een paar vergeefse pogingen had ik hem vanochtend te pakken. Het bleek een boomkruiper te zijn, die mijn schoorsteen gebruikt als aambeeld om hazelnoten te kraken. En waar gehakt wordt vallen spaanders, en die verdwijnen dan af en toe in de schoorsteenpijp. Weer een raadsel opgelost. Snel even mijn verbazing geverifieerd, maar het klopt, noten staan volgens het boomkruiperdieetboek op zijn menu.

De specht krijgt overigens ook een plek in dit verhaal, en wel de groene. Vorige week donderdag was ik de hele middag in touw geweest met spitten, opruimen en vooral grasmaaien. Immense spierpijn tot gevolg overigens, ik ben in een jaar tijd echt een oud mannetje geworden. Vrijdagochtend vroeg betrapte ik een groene specht op m'n pas gemaaide gazon, die als een dolle in de vette klei zat te happen. Hap, hap....ik had er wel een idee van wat ie aan het doen was, en toen hij met volle buik (volgens mij ook minstens de helft klei!) vertrokken was ging ik dat even checken. En ja hoor, tussen de inslagen van zijn snavel waren verdwaasde mieren bezig de schade te herstellen. Had de linkmichel dus een mierennest op dat grote terrein ontdekt en geplunderd.. Chapeau....Ik zal altijd een bewonderaar van dit soort bijzondere talenten blijven. Mooi ook, hoe enorm alert hij was. Na elke 2 happen keek hij spiedend rond, dan nam hij snel weer een paar happen. Ook wel sneu ook om zo te moeten eten, met een soort van wetenschap dat je elke seconde zelf opgegeten kan worden. Ik zie mezelf zo geen broodjes eten....

Terugkomen in Empury begint trouwens welk rituele trekjes te krijgen. Dat begint bij m'n kat Yeuxbleus . Ze komt altijd direct te voorschijn – ook al is het midden in de nacht – begint tegen me te praten en alles en nog wat kopjes te geven. Het kan niet anders of ze is blij dat ik er weer ben. Buurvrouw Coltier doet dapper mee aan het ritueel. Zij is zo aardig om van tijd tot tijd de kattenbrokkendispenser (in het Frans “distributeur de croquets”, wat is in vredesnaam het Nederlandse equivalent?) bij te vullen. Geniale uitvinding om op afstand toch voor je kat te zorgen. 1 nadeel: Iedereen die van kattenbrokken houdt kan erbij, hij staat namelijk op de grond in een schuur. En dat legt buuf me dus iedere keer weer uit, dat het niet alleen YB is die ervan eet: Naast Nezblanc (die is vertrouwd), il y a un noir et un gris, et...ik hoor het allemaal vriendelijk en geduldig aan, en denk ondertussen “kan mij het schelen”, ik ben alleen maar blij dat ze het doet, en dat YB aandacht krijgt, en niet hoeft over te schakelen op een rauwkostmenu.

Wat me naast het verschil in stilte zo opvalt is het verschil in groenbeleving. Nederland is dermate verstedelijkt dat het groen eigenlijk geen groen meer is, dat het echte groen niet meet bestaat. In Nederland zijn we al blij met grasveldje van 400m2 en een tuin van 60m2, we gaan zelfs 9 panoramische doorkijkjes langs de rijkswegen beschermen tegen de tot in de kleinste uithoeken oprukkende zichtlocaties en industrieterreinen. Hoe weids, verademend en onaangetast is het groen hier dan...!!! Maar ja, wat wil je ook , met 7 zielen per km2.

Ondanks al dat ongerepte groen ook hier dit jaar bar weinig vlinders. Zelfs de ordinairste vlinders van weleer zijn schaars. Zag je 10 jaar geleden op een doorsnee vlinderstruik zo maar enkele 10tallen dagpauwogen en kleine

vossen, nu raak ik al opgewonden van een kleine (exceptionele) najaarsexplosie, die er 4 oplevert: Normaal gesproken zijn dagpauwogen al in winterslaap.

In hetzelfde genre: zondag liep ik ex burgervader Raymond tegen het lijf, gekleed in een oranje fluorescerend hesje. Zo'n hesje ruikt naar de jacht, maar het is pas september. Hoe kan dat? Groot alarm, er waren wilde zwijnen bezig een maisveld te ruïneren, en die gingen ze neerleggen. Hoezo dierenbeschermingsfront?? Een paar uur later vertel ik dit verhaal aan overbuurman Jacky, die me hoofdschuddend uitlegt dat dat maisveld een nonsense argument is. Alle jachtverenigingen hebben een fonds waaruit ze de boeren schadeloos stellen. Het mag, dat jagen, maar zei hij, "ik vermoed dat de vrieskist van Raymond leeg is". Het blijft Frankrijk.....

Bon, dit was het voor nu...Ik blijf op en neer rijden, niet echt een hoopvol perspectief voor Actu nr 06. En ik heb zelfs goede hoop dat la Maison Boussard binnenkort verkocht gaat worden. Dan ga ik een nieuw platform zoeken om m'n zieleroerselen op te schrijven. À plus tard.....

[[terug](#)]

la Maison Boussard

le Bourg 58140 Empury tel 0386225955 info@maisonb.nl

[Home](#)
[Geschiedenis](#)
[Mijn huis](#)
[Verhuur](#)
[Vermaak](#)
[Morvan](#)
[Contact](#)
[Route](#)
[Bevriende links](#)
[Foto galerij](#)

7-5-2008 Mijn huis is te koop!!!

Vanwege persoonlijke omstandigheden is mijn huis te koop.

Hieronder een beschrijving van het huis, daaronder foto's; zie ook "mijn huis" op de homepage. Heeft u vragen? Laat ze me weten!

Op het eerste gezicht gewoon een ferme...maar wel 1 met onverwacht veel ruimte: Ongeveer 160m2 bewoonbare oppervlakte, die zich met z'n 2'en, maar ook met z'n 8'en heel comfortabel laten bewonen. Heel stil gelegen, rust, ruimte en uitzicht gegarandeerd.

Hij ligt aan het einde van een klein dorp, op ongeveer 10 minuten van Lormes, aan de uiterste westrand van de Morvan. Hij is van A-Z opgeknapt: 3 jaar geleden bezat het huis 1 kraan, en dat was het. Nu zijn er 4 WC's, 3 badkamers, en 5 slaapkamers met warm en koud stromend water. Het huis is supergoed geïsoleerd, er is centrale verwarming, het dak is vernieuwd, en de septic tank en de elektra zijn nieuw. Dit alles verbouwd met respect voor haar karakter, en met behoud van tal van authentieke elementen. De integratie van oud en nieuw is bijzonder goed geslaagd, eigentijds wooncomfort en de sfeer van weleer gaan hand in hand.

In z'n huidige staat is het huis uitstekend geschikt als permanent woonhuis, met de mogelijkheid om er chambres d'hôtes bij te doen, maar het is ook zeer goed verhuurbaar als mooie gîte tot maximaal 10

personen.

De bijgebouwen bieden verder alle gelegenheid tot uitbreiding, voor het creëren van zowel woonruimte als van bijvoorbeeld cursusruimte of een atelier.

Alles bij elkaar genomen een mooi en tamelijk uitzonderlijk object: Écht direct bewoonbare huizen in deze stijl verbouwd, met zoveel ruimte en ook nog met een hectare terrein, zijn er niet veel..

Bewoonbare oppervlakte: 160m2

Indeling

Begane grond: Woonkeuken (28m2) met oude tegelvloer en houtkachel, zit/eetkamer (35m2) met parketvloer en open haard (de voormalige haard van de smid, inclusief blaasbalg), en deur naar het terras. Beide met franse balkenplafonds. Bijkeuken, WC.

1^e etage: ruime overloop met een ruime badkamer en een toilet, 3 slaapkamers van 10, 16 en 20m2. De laatste heeft een eigen badkamer met toilet. Over de hele verdieping balkenplafonds, en oude tomettes op de vloer. Prachtige eiken trap naar de

2^e etage: ruime overloop met badkamer, toilet en gangkast. 2 slaapkamers van elk 20m2. Ideaal om er gasten onder te brengen, die hebben hun eigen bedoening.

Alle kamers zijn voorzien van warm en koud stromend water en centrale verwarming.

De centrale verwarming werkt op gas. De septic tank is nieuw aangelegd.

ADSL en TV aansluiting.

Aansluitend aan het woonhuis 3 schuren in goede staat, van in totaal 75m2, en een open loods van 65m2.

Voor en opzij ongeveer 400m tuin, met 2 terrassen. Aan de voorkant een put, en ook een zeer zeldzame en authentieke "travail à ferrer", een hoefstal, waar de smid de koeien besloeg. Achter het huis een terras van 35 m2, zeer rustig en met prachtig uitzicht. Het huis ligt op een terrein van in totaal bijna één hectare (10000m2), met daarop nog een boomgaardje. De rest is weiland.

Prijs: 217.000 euro

salon

salon

keuken

keuken

chambre bleu

chambre fleurie

chambre rouge

salle de bains hôtes

achterkant

terras achterkant

vue fleurie

empury

[[terug](#)]

la Maison Boussard

le Bourg 58140 Empury tel 0386225955 info@maisonb.nl

[Home](#)
[Geschiedenis](#)
[Mijn huis](#)
[Verhuur](#)
[Vermaak](#)
[Morvan](#)
[Contact](#)
[Route](#)
[Bevriende links](#)
[Foto galerij](#)

15-3-2008 04 voorjaar en verkiezingen

Eindelijk weer eens iets interessants om te melden: het is hier voorjaar, en de zwarte roodstaart is eergisternacht terug gekeerd!!, ontdekte ik 's ochtends. Fijn! Het is een markante, edoch vertrouwde verschijning, (zie uw vogelboek) die helemaal bij mijn huis hoort. Wel vroeg. Datzelfde geldt voor de eerste zwaluw, die naar bleek ook diezelfde ochtend in Marigny l'Église gespot was. En 's middag hoorde ik de veldleeuwerik fluiten alsof het ervan af hing. Ook al zo vroeg. Om maar niet te spreken van de eerste rode wouw, die ik 15 februari al zag. Dit alles vroeg geldt dan weer niet voor m'n abrikoos. Die staat net in bloei, terwijl hij normaal gesproken eind februari al is uitgebloeid. Het lijkt op het einde der tijden. Het heeft er veel van weg, dat wat de natuur betreft "normaal gesproken" niet meer geldt. De vertrouwde seizoenen en ritmes zijn niet meer. Het gaat niet lang meer duren of we gaan spreken over "vroeger". Laten we bidden dat dat niet betekent dat we een nieuwe ijstijd betreden.

Bijgaand een foto van een Frans stemlokaal. Ik liep daar de 8ste blij binnen om eens even fijn van mijn stemrecht gebruik te maken. Want dat had ik, het ging immers over het kiezen van de burgervader. Het liep op niets uit. Ik werd weliswaar hartelijk ontvangen, maar ik bleek me voor 1 december te hebben moeten inschrijven. Grrrr, van die dingen, er bleken meer Nederlanders die daarvan niet op de hoogte (gesteld) waren.

Bij de eerste ronde is burgemeester Raymond niet herkozen. Ik blij daarbij betrokken te zijn!, ontdekte ik tot m'n grote verbazing. Dat zit zo. Toen ik het huis kocht ontstond er een akkefietje tussen mij, de verkopers en Raymond, die het land pachtte. Daar heeft de burgervader toen een slaatje uitgeslagen, iets wat ik aan niemand ooit verteld heb. De verkopers daarentegen wel. Die hadden 2 huizen verder een zus wonen, die getrouwd was met iemand die weer een neef had die beneden aan woonde, die.....uiteindelijk heeft Raymond zo ongeveer 20 van de 100 stemmen verloren.

Zo gaat dat dus in een klein dorp. En passant hoorde ik ook dat ik ze destijds slordig met mijn vergunning zijn omgegaan, en dat zijn coulantie mij een hoop last had kunnen bezorgen. Met m'n naïeve kop wist ik van dit alles niks, buurman Bernard, en vermoedelijk de halve rest van het dorp, alles!!

De uitslagen en landelijk perikelen rond de verkiezing volg ik op de TV. Jazeker, ik kan eindelijk Franse zenders ontvangen. Ik had een 2^e decoder besteld, alsmede de diensten van de installateur. Die lichtte me vrolijk pootje, door eerst alles te installeren, wat hem een uur kostte, en toen met een stalen gezicht te zeggen dat het dus 230 euro was in plaats van de afgesproken 60. Hij had een geavanceerdere decoder ingesteld...Ik was zo verbouwereerd dat ik niet eens tot explosie kwam....de techniek bleek overigens inmiddels voortgeschreden, m'n met veel moeite geïnstalleerde 2^e schotel bleek ik hierdoor niet nodig te hebben.....tsja...het uiteindelijk maar zo gelaten. Overigens ook zeer vermoeiend dat Frans op TV volgen...dat doen we dus gedoseerd.

Bon, nog even zuchten en steunen dan...tussen m'n drukke en uitputtende makelaarsbezigheden door ben ik al weken bezig m'n tuinen op te knappen...ca avance, maar peu à peu....ik houd vooral en alleen van het kijken naar m'n tuin...dit soort onderhoud kan me gestolen worden. Ik houd me maar op de been met dromen over het zoet wat mijn deel gaat zijn. Ik vermoed dat hij nog uitbundiger en overweldigender gaat bloeien dan in 2007. Dit was het voor nu.

[[terug](#)]

la Maison Boussard

le Bourg 58140 Empury tel 0386225955 info@maisonb.nl

[Home](#)
[Geschiedenis](#)
[Mijn huis](#)
[Verhuur](#)
[Vermaak](#)
[Morvan](#)
[Contact](#)
[Route](#)
[Bevriende links](#)
[Foto galerij](#)

20-2-2008 03 over décolleté's

Deze actu heb ik al in november geschreven. Ik plaats hem pas nu, omdat ik eindelijk een bijpassende, adstruerende foto heb. Een heel lieve vriendin "leende me de hare", en passant bewijzend dat het niet om de omvang gaat. Wel een controversieel thema trouwens, erover praten roept nogal wisselende reacties op. Dat heeft mijn enthousiasme niet kunnen temperen: natuurvorser als ik ben laat ik me graag fascineren, of het nou om een buizerd gaat (zie 02) of om een boezem. Daar komt ie....

Vanmiddag moest ik even langs bij de bank, de CA in Corbigny. Echt op z'n Hollands, zonder afspraak, even snel iets regelen. Pas plus de 2 minutes. De 2 dienstdoende dames achter de balie zijn samen drukdoende om 1 afspraak te regelen met 1 meneer. Dat is dan weer echt Frans. Na een minuut of 5 wachten begreep de oudste van de 2 wel dat ze me niet langer kon negeren (negeren is ook echt Frans), en kreeg ik een kort knikje. Ik loop op de balie af, en doe haar mijn verhaal, of ik mevr die en die even 2 minuten kon spreken. Of ik een afspraak had? Neeeh, dat niet. Een loodzware blik is mijn deel, maar ik ben er aan gewend, en vanmiddag kan ik het hebben, dat ze hier overal een probleem van maken. Ik moet wachten, m'n ogen dwalen een tikje naar rechts en tuimelen pardoes in de vrije val in de diepe afgrond van een décolleté...een décolletéééé.... Het behoort bij (of aan) een eigenlijk nogal gewone jonge dame van een jaar of 25. Het zou in de eerste de beste striptent niet misstaan, maar we bevinden ons hier dus in een bank. Het lijkt wel of er magneten in zitten, in dat décolleté. Ik moet mijn ogen dwingende opdrachten geven, maar telkens opnieuw dwalen ze even af naar dit zwarte ravijn in de verder blanke heuvelen. Pffff..., en wonderbaarlijk eigenlijk, die aantrekkingskracht.....

De mevrouw die mij te woord ging staan moest even "finir son écran", wat zoveel wil zeggen dat ze iets op haar pc moest afsluiten. Dat lukt haar na 10 minuten. Ik heb altijd het idee dat als je hier buiten de regels gaat, je gelijk lik op stuk krijgt, wachten dus. Maar met een joyeus gebaar is ze daar, een spontane (mooi zijn ze hier zelden) midden dertigster, met een nogal wapperend en ook enigszins opvallend bloesje. Opnieuw een décolleté dus. Dit moet ik dus gedurende 10 minuten ondergaan, en deze keer niet op 3, maar op ongeveer een halve meter. Ik geef het u te doen. Het bloesje gaat z'n eigen weg, valt in alle mogelijke standen open, en regelmatig nogal ver, afhankelijk van haar bewegingen. Dat doen bloesjes nou eenmaal, dat opvallen, die kunnen het ook niet helpen. Dit is nauwelijks te doen: Ik voel me er ook ongemakkelijk onder, dwing mezelf haar in haar ogen te kijken, maar kan haar vormen evengoed na afloop van het korte onderhoud - je suis een homme de parole - uittekenen. Grote genade, wat een beproeving.

Licht ontgaan ga ik naar huis, 20 minuten autorijden, tijd om een beetje bij te komen en voor een grondige reflectie op het fenomeen. Nagedacht heb ik nog nooit over décolletés, maar door deze encounters moet ik wel. Ik realiseer me al gauw dat ze er in 2 soorten zijn. Het décolleté dat er toe doet, dat werkt, is als een "tableau changeant": het kader blijft hetzelfde, maar het beeld wisselt voortdurend, je ziet telkens wat anders. Het raakt aan hoop en verlangen, aan méér, méér, dat maakt het boeiend en prikkelend. Is het teveel gefixeerd en statisch, ergo zitten de kleren te strak, dan mist het elke magie. Volgens mij is het ook zeer wezenlijk, dat het met grote achteloosheid gedragen wordt, zoals de 2 dames dat deden. Nu realiseer ik me waarom de vaak prachtige jurken met super décolletés van filmsterren vaak alleen maar mooi zijn, en absoluut niet opwindend: het is allemaal te opgelegd, het is van "kijk mij eens", maar het mist flair, het is te bedacht. Voor een goed décolleté hoef je dus niet mooi te zijn, en ook geen imposante boezem te hebben: Het décolletée doet z'n eigen werk. Alhoewel....bijna nader inzien moet de draagster wel de X factor hebben, die achteloosheid heet. Met daarachter vermoedelijk een mix van zelfbewustheid en toch ook een vleugje sexappeal.(Dat maakt gelijk duidelijk waarom het bij nieuwslezeres Noraly Beijer bijvoorbeeld absoluut niet werkt)

Ik wou dat ik documentaire maker was. Dan ging ik ogenblikkelijk aan de slag. Superthema. Nogmaals, ook wel controversieel, maar dat maakt het alleen maar interessanter....zo leren we elkaar kennen.

[[terug](#)]

la Maison Boussard

le Bourg 58140 Empury tel 0386225955 info@maisonb.nl

[Home](#)
[Geschiedenis](#)
[Mijn huis](#)
[Verhuur](#)
[Vermaak](#)
[Morvan](#)
[Contact](#)
[Route](#)
[Bevriende links](#)
[Foto galerij](#)

1-2-2008 02 verhalen

Misschien even de leesbril op..? Hij zit in het midden, en is wit. Dat is bijzonder, en maakt hem tot een zeer opvallende verschijning. Hij woont hier sinds ik hier woon, dus vermoedelijk al langer, en alleen in de winter; 's zomers vertoeft hij elders. Niet voor niets noemen de Fransen hem "un buse variable". In het Nederlands heet hij gewoon buizerd. De Franse benaming doet hem meer recht. Zijn verenpak varieert dus van (bijna) spierwit, tot egaal zwart-bruin, en vooral alle

denkbare kleurencombinaties daartussen. Hij komt hier bijna meer voor dan de huismus in Nederland, en toch is het elke keer weer bijzonder om er een te zien. En dan al helemaal deze. Je weet niet wat je ziet zitten. Bij vogelaars roept hij een aan extase grenzende opwindung op. Vriend Teade had een week of 4 geleden dezelfde reactie als ik 3 jaar geleden: Midden in een zin sprong hij plots met een ruk op uit zijn stoel, een jachtinstinct ontwaakt, opgewonden roepend "waar is de verrekijker, waar is de verrekijker??" Hij had mijn wintergast ontdekt. Het ongekende wit, afgetekend tegen het groen, appelleert aan je fantasie: je ziet iets wat niet bestaat, denk je, en toch op je netvlies prangt. Intuïtief weet je allang dat het geen zilverreiger is, en ook geen vale gier (god verhoedde), maar wat dan wel..?? Een gewone buizerd dus, maar dan wel een hele witte....

Naast het makelaarswerk ben ik het terrein aan de achterkant van aan het opknappen. Dat wil zeggen, ik ben de laatste puinhopen aan het opruimen die Michel Boussard mij achtergelaten heeft. Echte puinhopen wel te verstaan. Drie jaar lang heb ik vermeden er zelfs maar naar te kijken, nu is het zover. Ouwe parpins, de meeste kapot, stenen, dakpanen, vermengd met – hoe kan het ook anders voor een smid- : Oud ijzer en lege flessen (Hij stond er om bekend dat hij wel een teugje lustte, honderden plastic "pinard" doppen heb ik geborgen), en tal van andere zooi. Overwoekerd door brandnetels, ook nog.

"Écolo" als ik ben doe ik natuurlijk aan gedegen afvalscheiding. Gelukkig heeft Empury een eigen stortplaats voor puin. Dus toen m'n aanhanger vol was (halverwege de klus!) ging ik bij burgervader Raymond de sleutel ophalen. Er kwam een schrift te voorschijn, zonder handtekening te zetten kwam ik niet weg. Op de "decharge" aangekomen bleken ze vlak daarvoor ook aarde gestort te hebben. Dat kwam goed uit, want er moet bij mij ook behoorlijk geëgaliseerd worden. Die aarde zag er ene beetje malafide uit. Geen wonder leek me, goede aarde gebruik je, alleen vervuilde aarde stort je. Na wat

twijfelen toch maar een halve aanhanger volgeschept. Sleutel terugbrengen, precies tijdens lunchtijd. Dan ben je de haas, aanschuiven en een glaasje meedrinken. Voor één keer dan, mooi moment om de kwaliteit van de aarde te bespreken. Ik opperde dat die vermoedelijk vervuild zou zijn...?? Vragende blikken, onbegrip,... vervuild?? Het schrift werd weer tevoorschijn gehaald, en na wat bladeren zei Raymond: Oh die grond komt van het kerkhof, van het laatste graf dat ze daar gegraven hebben. Mijn hart sprong op, goede grond dus. Niet supergoed, want nee zei Raymond, er had daar nog niemand begraven gelegen, "pas des os de dans".... (zonder botten)

Opmerkelijk feit nog: Aan tafel zaten ook nog niet Annie met zoon Cedric. Na hen ben ik met m'n 58 de jongste van het dorp. En merkte Raymond fijntjes op, de enige die werkt, op henzelf na. Dat maakt het leven hier zo bijzonder.

Nou nog een verhaal dan....afgelopen zaterdag werd de acte gepasseerd van een groot object, met veel hectares grond, met paarden erop. Ik had het met Daniel aan de familie D verkocht. Een vader, een moeder en een dochter van 30, uit Midden Engeland, die zich in onze groene verlatenheid gaan vestigen.

Ze spreken geen enkel woord Frans, en de eigenaar geen enkel woord Engels, dus ik had de eer tolk Engels-Frans te zijn. Dat vind ik dan wel knap van mezelf. De notaris benoemde me zelfs officieel als zodanig, waarmee ik ook de eer had 47 parafen en 3 handtekeningen te mogen zetten. Een hele eer. Uiteindelijk duurde deze overdracht van 9.00 tot 14.30 uur. Bij de notaris waren we binnen een uur in en uit, daar lag het niet aan. De eigenaar reed voor, naar we dachten naar het verkochte huis. We kwamen echter terecht bij een joekel van een pand, zijn eigen huis. Ik wilde mopperen, maar hij gebaarde dat we binnen moesten komen, en hij had een goede reden, zo te zien. Dat bleken er 2: ten eerste was het huis mooi en was het lekker warm. Bovendien kwam hij na een half uur gedelibereer over waarheen de elektrarekening in het vervolg te sturen, uit de keuken terug met een fles champagne. Er was iets te vieren, hij had ten slotte ook een mooie prijs gekregen. Een half uur later stonden we op het punt van vertrekken toen hij vroeg of we zeker wisten dat we niet even zijn paarden wilden zien. Dan konden we gelijk nog een 2e fles champagne soldaat maken. Ik zag de Engelsen wel zin hebben en zei: laten we het doen, laten we er maar een feestje van maken. Dat paarden zien betekende video's bekijken, de man had niet zo maar paarden lopen, maar heuse renpaarden. En niet zomaar renpaarden, prijswinnende renpaarden! Na de eerste race vroeg ik hem wat zo'n overwinning oplevert. "20000 euro?", gaf ik een voorzet. Hij keek een tikje zuinig, en begon dat dat ervan afhing. Het kon meer, het kon minder. En zo hebben we dus een stuk of 10 races bekeken, waarbij zijn enige commentaar was: 25000, 20000, etc....

Toen eindelijk op naar het huis om daar de laatste dingen rond de feitelijke overdracht te regelen. De Engelsen wilden even bij de bakker stoppen om gebakjes te kopen. Dat moest ik dus een wat ontregelde Franse verkoper een kwartier later uitleggen. Dat het heel goed bedoeld was, dat het hun manier van aardigheid was, en dat hij daarom om 13.15 een gebakje zat te eten, met een kopje koffie erbij, een tijdstip waarop hij normaal gesproken een biefstuk verorbert. Het wil wat, al die cultuurverschillen. Toen we uiteindelijk om 14.15 alles rond was, vroegen de Engelsen vriendelijk of we tot slot met hen nog even de 3e fles champagne soldaat wilden maken. Daar hebben we maar beleefd voor bedankt, er zijn grenzen..

Bon, ik ga weer een weekje naar Nederland, arbeidsmarkt exploratie, luidt de officiële term.

[[terug](#)]

la Maison Boussard

le Bourg 58140 Empury tel 0386225955 info@maisonb.nl

[Home](#)
[Geschiedenis](#)
[Mijn huis](#)
[Verhuur](#)
[Vermaak](#)
[Morvan](#)
[Contact](#)
[Route](#)
[Bevriende links](#)
[Foto galerij](#)

21-1-2008 01 Bonne année 2008

Bonne année, gelukkig nieuwjaar, trouwe en toevallige lezers. Bijgaande foto geeft een beeld hoe Franse dorpen - Lormes in dit geval- zich mooi maken, en proberen hun bewoners in de Feestdagen stemming te krijgen. Ook dit fenomeen evolueert en moderniseert, helaas: Tot een paar jaar geleden werden die takken wit gespoten, dat had nog wel wat. Ik weet niet wat u ervan vindt, maar ik word er niet echt gelukkig van, van deze kakafonie....

Maar goed, ook hier is het 2008 geworden. Het scheelde trouwens maar een haar of het was ons voorbij gegaan. Ik was uitgenodigd bij Daniel, m'n baas, was dus onder Fransen. We gingen dermate op in eten en plezier dat het luttele seconden voor 12"en was , toen Daniel erin slaagde de tv aan te zetten, alleen het geluid trouwens. En zowaar, in de verte werd een rotje afgestoken, dat was het. Hier op het platteland gaat men etend en drinkend het oude jaar uit, en het nieuwe in. En na een tussenstop bij Marty en Dirk stond ook ik Nieuwjaarsdag met een traditionele kater op.

Het was hier overigens extreem stil rond de feestdagen. Stil dat het was, stil!!!. Zo stil was het, dat mijn plan in het water gevallen is. Mijn plan om rondlopende huizenzoekers te verleiden tot een bezoek aan mijn huis, en zo die éne koper nu al tegen te komen. Ik heb er alles aangedaan, m'n bomen in de kerstverlichting gezet, welkom bordjes opgehangen, heel uitnodigend gekeken, wat kan je nog meer doen. Wel wat bezoek gehad, maar niet hêt. Ik heb me er dus maar op voorbereid dat ik voorlopig nog eigenaar ben van dit fraaie huis, en ben maar begonnen m'n tuin voorjaarsklaar te maken.

Het is inmiddels 21 januari, ik ben net terug van een kleine 2 weken Nederland. Na een gezellig diner met m'n (ex) schoonfamilie, ben ik gisternacht eens lekker achter het stuur gaan zitten, om met zeer gezwinde spoed naar Empury terug te rijden. Iedereen vindt me dan idioot en kijkt bezorgd, maar mij

bevalt het wel. De weg is dood stil, het schiet lekker op, je moet alleen niet in slaap vallen natuurlijk. Maar dat doe ik niet, je bent een bikkelaar of je bent een bikkelaar. De adrenalinepomp staat aan, het is zo voorbij. Wildrijke nacht: 6 kerkuilen, 5 hazen, 2 vossen, 1 joekel van een wild zwijn, en enkele tientallen konijnen, waarvan er 1 nog zit na te hijgen omdat hij de dood van heel nabij in de ogen heeft gekeken. Maar gelukkig schoot hij naar links, ipv naar rechts. Met name de kerkuilen zijn imposant, soms bijna een tikje angstaanjagend: Plots zie je dan zo'n grote witte schaduw in het nachtelijke duister opvliegen.

M'n verblijf in Nederland is goed verlopen, zij het dat ik de eerste week griep had. Ik verbleef op absolute stand bij vriendin Romana in Bilthoven, en heb me gelaafd aan ontmoetingen met vrienden en vriendinnen en culturele uitstapjes. Ook dat blijkt overigens uitputtend. Zaterdagavond mooie afsluiting met een diner met 10 singles, daarna dansen! Wat heb ik me geamuseerd. (over "ontmoetingen" deze keer geen mededelingen) Ook op het exploreren van de arbeidsmarkt stappen gezet. Alles krijgt eind januari een vervolg, dan kom/ga ik terug naar Nederland. Nu gaan we hier de huizenbiz eens even een swing geven.

PS: Zo lang ik m'n huis nog heb, is iedereen welkom het te gebruiken!! Wees vrijmoedig, pak die kans! Ik zoek nog iemand die het leuk vindt om samen af en toe een uurtje in de tuin te frotten. Die is helemaal van harte welkom.

[[terug](#)]

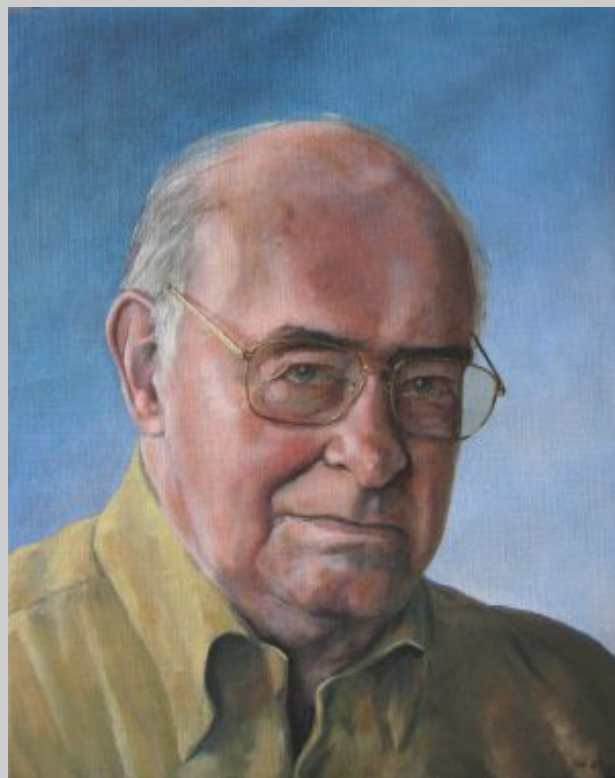
la Maison Boussard

le Bourg 58140 Empury tel 0386225955 info@maisonb.nl

[Home](#)
[Geschiedenis](#)
[Mijn huis](#)
[Verhuur](#)
[Vermaak](#)
[Morvan](#)
[Contact](#)
[Route](#)
[Bevriende links](#)
[Foto galerij](#)

24-12-2007 18 over euthanasie; in memoriam Dick Mol en Charles Coltier

Mijn vader overleed 5 december, mijn buurman Charles Coltier ongeveer een week eerder. Allebei na een aftakelingsproces, en de laatste paar maanden met een kwaliteit van leven beneden 0. Zeker mijn vader tegen zijn zin in. Maar wie eenmaal in handen van het ziekenhuis is gevallen is nog niet klaar met de dood. Daar geldt dat ze het leven rekken tot de dood zijn -enige en de laatste – slag uiteindelijk binnenhaalt. De vraag waarom het leven nog gerekt wordt, wordt in het ziekenhuis niet gesteld, sterker, is een vraag die niet op prijs gesteld wordt, niet aan de orde is. Naar welk niveau iemand nog weer terugkomt of gerevalideerd kan worden, nadat hij weer niet dood gegaan is, wordt niet gesteld. Dat is een manier van kijken naar het leven die in het ziekenhuis niet bestaat.

Voorjaar 2005, geschilderd door Liesbeth van Keulen (olie op doek)

Helaas stond bij mijn vader is zijn euthanasie verklaring slechts ingevuld "niet meer behandelen in geval van coma, langer dan een week". Je staat er niet bij stil, maar er zijn nog veel meer situaties waarin je terecht kunt komen, en niet meer wilt of kunt uitkomen, zoals bij hem. Helaas, het staat niet vermeld. En dus wordt er doorbehandeld, ook al wil jezelf niet meer, ook al ben je halfzijdig verlamd, ook al kun je niet meer praten. Ook al klopt de dood al maanden aan de deur, en is er al maanden lang

geen zicht meer op een leven, dat ook maar in de verste verte past bij het leven dat je nog het leven waard vind. Dikke pech, het staat niet vermeld, en aan het ziekenhuis heb je dan een kwaaië. In hun handen kan je niet gewoon op zijn, of aan je einde zijn. En dus leef je voort, stijf onder de antibiotica en in quarantaine, of aan de slangen en infusen.

Nu we een tijdje verder zijn schrijf ik dit stukje vooral als hart onder de riem voor mezelf. De euthanasiepapieren zijn onderweg, ik ga de burens en vrienden informeren, en een Franse huisarts zoeken die hier mee overweg kan en wil. Ik wil best wel vrienden zijn met de dood.

Over mijn vader verschijnt een necrologie in de Elsevier van eind december, over hem zou ik natuurlijk een boek kunnen schrijven. Over buurman Coltier kunnen we een stuk korter zijn, vooral ook omdat het een verzuurde teruggetrokken levende man was. Je zag hem zelden. 1 van de eerste keren kwam hij me speciaal aanspreken op de giga-den die mij in de tuin stond. Die zou bij de eerste de beste fikse wind geheid omwaaien, en wel op zijn huis, verzekerde hij me. In dat geval "on n'est plus d'amis" vertrouwde hij me toe. Fijne kennismaking. Hij zal me ook bijblijven doordat hij altijd in zijn 4 wheeldrive rondjes reed door het dorp, en daarbij alleen de eerste versnelling gebruikte, van z'n 4wheel drive dus... Legendarisch is het geval dat ik een heuse doodsmak maakte op m'n net aangelegde betonnen terras, en wel gelanceerd van een meter of 2 hoog. Terwijl ik vloog en viel slaakte ik een kreet. Na een paar minuten had ik geconstateerd dat ik nog kon praten en dat al m'n ledematen het nog deden. Alleen m'n rechterpols deed heel pijn. Terwijl ik naar burens Bernard en Marie liep kwam ik hem tegen. Wat er mankeerde. Ik vertelde van m'n val een half uur daarvoor. Ahh, was ik dat geweest...Hij had de kreet gehoord, en gedacht "of die is dood, of ik zie hem wel weer rondlopen".....Hoezo van je burens moet het hebben?

Over het leven hier weinig schokkends...1 ding dan: ik ben plots alle mails kwijt uit m'n inbox tussen 6 dec en 12 juli. Rampzalig, en rara...? Verder vriest het hier al ruim een week ergens tussen de 7 en 13 graden, het is allemaal weer wonderschoon. Ik weet dat ik de kerst hier ga doorbrengen, O+N waarschijnlijk ook, omdat ik onverwacht veel huizenzoekers over de vloer heb. We zien wel...over de verkoop van m'n eigen huis nog geen nieuws. Bonnes Fetes!

[[terug](#)]

la Maison Boussard

le Bourg 58140 Empury tel 0386225955 info@maisonb.nl

[Home](#)
[Geschiedenis](#)
[Mijn huis](#)
[Verhuur](#)
[Vermaak](#)
[Morvan](#)
[Contact](#)
[Route](#)
[Bevriende links](#)
[Foto galerij](#)

2-12-2007 17 un dimanche matin

Bonjour, alweer een "actu".....over niet veel bijzonders. Ik schrijf hem vooral als vervanger voor nr 16. Ik ben net terug uit Nederland, en tamelijk wat mensen vonden die nr 16 nogal bloederig, wat natuurlijk ook klopt. Om verder imagoschade te voorkomen, en het gezellig te houden deze nieuwe. Met knappend haardvuur als treffend en toepasselijk symbool. Het gaat vast een huiselijke zondag worden.

De rit terug was weer eens tamelijk heftig. Ik had bij vrienden Ad en Carla gedineerd en me voorgenomen na afloop achter het stuur te kruipen. Zo gezegd zo gedaan. Het was 23.00 uur. Dit optreden maakt een ieder ongerust (rijd je voorzichtig!?, tuurlijk, altijd), maar ik stop altijd zodra de eerste slaap zich aandient, geen gevaar dus. Dat duurde deze keer tot 4.30. De adrenaline gierde, het was noodweer, slagregens met storm, dan houdt de slaap zich terecht gedeisd. In België een keer of 30 geaquaplaned, dat helpt ook, ik bleef keurig rechtop zitten, soms wel met een tikje vocht op de handpalm. Eigenlijk geen wonder dat er zoveel Belgen moppen bestaan, in elk ontwikkelingsland zijn ze verder met de kunst van het asfalteren.

Evengoed wel om 7.45 thuis, tegen m'n gewoonte in direct alles uitgepakt, kachel aan, kopje koffie, en op naar een bijeenkomst van het canton Lormes. Tijd om te douchen had ik niet, het water was namelijk nog niet warm.

Die bijeenkomst behelsde een presentatie van de plannen die het "comité de developpement" in nauwe samenspraak met de bevolking gesmeed heeft. Drukke opkomst, goed georkestreerd, met een

animateur, een gespreksleider, en inwoners met een verhaal. Alle complimenten, ook ten aanzien van het inhoudelijke stuk, met allerlei concrete plannen hoe de economie te stimuleren, de "sociale participatie" te bevorderen etc. We zitten hier nl op het platteland en hebben problemen in deze. Maar ze zijn goed bezig, mijn canton, we zijn het enige in de wijde omtrek dat groeit.

Vanochtend om 10.30 was Lormes overigens verlaten. Het is aan het winter worden, de mensen trekken zich terug in hun huizen. Hier gaan letterlijk de luiken dicht. Van die bevolkingsgroei is op zo'n moment weinig te merken. Mijn tijd is het niet trouwens, die winter. Dat de dag zich om 16.00 uur opmaakt voor het einde, dat soort dingen...bluhhh. Om het zomer gevoel er een beetje in te houden laat ik net als vorig jaar al het terrasmeubilair fijn buiten staan. Zo houd ik de moed erin.

Bon, de makelaardij lijkt tamelijk op z'n kont te liggen, maar ik heb daarentegen aardig wat projecten lopen. Verder ben ik hier vooral om de verkoop van m'n huis op punt te zetten. Advertenties plaatsen, m'n voortuin opruimen, de achterkant opschonen, iemand zoeken die m'n wei wil komen maaien, dat soort dingen. Ergens hoop en wil ik het voor 1 januari verkopen, wat maakt dat ik nu toch ook denk aan kerst in Frankrijk. We zien wel.

Voorals ben ik hier ook om m'n volgende bezoek aan Nederland weer vorm te geven. Staat gepland het weekend van de 16^e, maar familieomstandigheden zouden dat zomaar kunnen vervroegen.

Goed, ik heb volbracht.

[[terug](#)]

la Maison Boussard

le Bourg 58140 Empury tel 0386225955 info@maisonb.nl

[Home](#)
[Geschiedenis](#)
[Mijn huis](#)
[Verhuur](#)
[Vermaak](#)
[Morvan](#)
[Contact](#)
[Route](#)
[Bevriende links](#)
[Foto galerij](#)

24-11-2007 16 dépouiller un sanglier

Het is zaterdagmiddag 16.30. Gewoontegetrouw sta ik voor mijn deur mijn auto te stofzuigen. OK, even stoppen, gruwelijker ding over mezelf kan ik niet opschrijven: ik haat stofzuigen, ik haal de 3 keer per jaar niet. Maar goed, toevallig nu dus wel. Tuttuttut daar komt de blauwe 4 x4 van burgemeester Raymond met een aantal auto's in zijn gevolg. Raymond stopt, en vraagt of ik weet wat "dit" is, met z'n duim naar de laadbak wijzend. Een joekel van een wild zwijn! Ze zijn er trots op, en weg zijn ze, ze gaan hem villen, èn verdelen. Annie, zijn nicht, vraagt of ik niet wil komen kijken naar het "dépouiller du sanglier". Elke smoes is goed genoeg, dus als een haas de stofzuiger naar binnen, m'n camera gepakt, en er achteraan gestoven. Het villen van een zwijn heb ik nog nooit gezien, en ik ruik nieuws voor een Actu, roep ook tegen de mannen dat ze aan de kant moeten, "la Presse" is gearriveerd. In het schemerdonker schiet ik bijgaand ritueel voor plattelandsmannen, voor het merendeel van hen is het weekend er voor de jacht. Thomas, voormalig slager, legt in een oogwenk de pezen van de achterpoten bloot, terwijl Raymond de tractor haalt. Wegen is meten, het aantal kilo's is hèt wezenlijke onderdeel van het verhaal over het te pakken nemen van dit dier. 80 kg weegt den deze, niet verkeerd. Met vereende kracht wordt ze aan het plafond gehangen, ook gewoonte, de manier om het beest makkelijk te stropen. Dat doen Cedrique en Thomas met vaardige hand en vervaarlijke messen binnen 20 minuten.

We weten inmiddels dat het een vrouwtje is, en ze blijkt drachtig, wat de mannen gemeend een tikje droevig stemt. Maar ja, ze zijn tegenwoordig doorlòpend drachtig, i.p.v. in april-mei, zoals vroeger. Het is zonde, maar je kunt het niet voor zijn. Onbekend bijeffect van klimaatsverandering...?!, denken ze hier. En passant leer ik nog dat een wild zwijn verdeeld wordt over de "equipe présante", de herten worden verdeeld over alle 17 leden van de club. Ook hier zijn er dit jaar veel zwijnen. Dat is wel anders geweest, waardoor hun honden afgeleerd hebben zwijnen op te jagen. Dat doen ze alleen als ze geen

herten vinden. Zoals vandaag, wat deze madam noodlottig werd. Verder geen groot nieuws. Salut

[[terug](#)]

la Maison Boussard

le Bourg 58140 Empury tel 0386225955 info@maisonb.nl

[Home](#)
[Geschiedenis](#)
[Mijn huis](#)
[Verhuur](#)
[Vermaak](#)
[Morvan](#)
[Contact](#)
[Route](#)
[Bevriende links](#)
[Foto galerij](#)

13-11-2007 15 Alledaagsheden

Ik kwam afgelopen woensdag terug van een kort bezoek aan Nederland, en ontdekte dat m'n achterdeur niet op slot was. Ook al valt er bij mij niks te stelen, toch vervelend. Ik had wel een vermoeden wie dat op z'n geweten had, en ging zaterdag even langs bij de dienstdoende makelaar. Die realiseerde het zich ter plekke, zonder krimp, zei er nog vergoelijkend bij dat hij de deur wel dicht had gedaan....het moest er nog bijkomen! En passant begreep ik dat de buurt aan een kleine ramp ontkomen was. Ternauwernood was het huis niet gekocht door Fransen die er een kennel hadden willen vestigen. "Des Teckèls!", zei de makelaar nog vol vuur. Zo'n kennel moet wel min 200m van de dichtstbijzijnde burens verwijderd staan, en dat lukt alleen beneden aan m'n terrein. Gezien de helling een tikje onhandig. Ik was uiteindelijk wel blij voor de buurt. Schijnt overigens lucratieve business te zijn, dat honden fokken, er is regelmatig vraag naar dat soort locaties.

Zaterdagmiddag krijg ik plots de riebels van m'n haar. De kapper heeft nog plaats. "Couper"? vraagt ze? "Non, tondre" antwoord ik, à 1cm. Ze blijkt een opzetstukje voor haar tondeuze te hebben, dat gegarandeerd al je haren op 1cm scheert. De 2.37 van de Chinees (zie archief nr 07) haalt ze niet, maar ik sta wel 5 minuten later buiten, 16 euro lichter. Ook hier gaat de inflatie soms ongekend hard. Dit roept om een eigen tondeuze.

Zondag begin middag wil ik na het houthakken net naar binnen gaan, stopt er een fonkelnieuwe, zilvergrijze Citroën C5 break voor de deur. Een voiture van importantie dus. Er uit stapt een man. Dichterbij gekomen blijkt hij van een tikje zigeunerachtige allure, gezien z'n voorkomen en kleding. Hij heeft een loop probleem, en naar iets later blijkt ook een spraakprobleem. En vraagt mij of ik de verkoper ben. Inderdaad. Het maakt mij dus wel, maar ook niet uit aan wie ik mijn huis verkoop, dus vraag ik hem vriendelijk of hij het huis soms wil zien. Dat wil hij wel, hij heeft genoeg van de stad, (hij

blijkt in Clamecy te wonen) en zoekt een huis dans la campagne. Binnen let ik wel op of hij intussen niet mijn inboedel aan het taxeren is. Hij zegt erg ingenomen te zijn met mijn huis, heeft het zijne bijna verkocht, en belooft me volgende week maandag iets te laten horen. Ik geloof er eigenlijk niks van, maar ben toch een tikje benieuwd, en noteer zekerheidshalve zijn kentekennummer. Laat ik nou weten dat er vlakbij C een zigeunerkamp is...Wie weet komen zij m'n verhuizing voorbereiden....

"Il faut battre le fer quand il est chaud", dus had ik zondagavond om 18.15 afgesproken bij de plaatselijke drinkbak om een huis op te nemen. Dit in de buurt van Varzy, toch bijna 70km hier vandaan. Een fikse inspanning, maar gezien de beschrijving van het landgoed alleszins de moeite waard. Ik werd opgevangen door een koppel midden dertigers uit Parijs. Zij reed in 1 of andere terreinwagen, hij reed in een witte Porsche, kwam net terug van de racebaan in Magny Cours. Ik kwam terecht in een immense, prachtige, voormalige boerderij. Ik keek m'n ogen uit, geld leek absoluut geen rol te spelen. Keuken van 40m², met allemaal handgemaakte meubelen, de oude deuren nageemaakt in eiken, salon met 'dalles de bourgognes", etc etc....via een pracht van een trap omhoog naar de etage, ruimte ruimte ruimte.....en mòdòì. De laatste ruimte die hij me liet zien moet toch wel zo'n 50m² geweest zijn, en wat zag ik daar...? Een giga model-racebaan, het hele circuit van le Mans lag voor me....Grappig om te merken dat een zekere opwindning in mij opwelt, als ik zo'n prachthuis zie, geestdrift maakt zich van mij meester: "jaah, daar ga ik een koper voor zoeken!!"....

Maandagochtend stopt er weer een auto voor m'n deur...Weer een koper? Helaas, hij gaat naar de burens. Even later klopt hij toch bij mij aan, met een tas vol 2^e hands truien, overhemden etc. Ik heb me aangeleerd korte metten maken met dit soort deursloppers. "Duur is het niet", drong hij nog aan. Doe, ik heb wel wat anders aan m'n hoofd.

In het najaar restaureren ze hier de wegen. Dat is meestal hard nodig na een zomer waarin het ondanks alles toch vaak knap warm was. Zo warm dat ons -goedkope?- asfalt zacht wordt als boter, waarin je soms bijkans wegzinkt, zo zacht. Moet daar een boer met een tractor overheen, en soms moet dat, dan rijden ze er hele happen uit. En die gaten worden dus het najaar braaf gerepareerd, op kosten van de gemeenschap. Ook lekker goedkoop, met split. Ze brengen een laagje asfalt aan, en kiepen daarover heen dan een berg heel fijne steentjes. Die laten ze door ons automobilisten vastrijden, heftige surplussen zuigen ze soms weer op met een grote stofzuiger. Meestal is het leed dan al geschied. Die 4-6 weken rijd je met samengeknepen billen door het grind dat opspat als een dolle. Oogst dit jaar: 3 pitten in m'n voorruit, waarvan er 1 aan het uitlopen is. Daarmee kom ik de APK niet door. Klein nadeeltje van het wonen op het platteland.

1 van de makelaars wilde mijn huis niet van de voorkant fotograferen. Hij vond het een bende met al die grote dooie planten. Tant pis. Ik word heel blij van het effect: al weken krijg ik frequent bezoek van tot wel 10 putters, die dan als ware acrobaten in m'n dooie wilde kaardebollen hangen om er zaadjes uit te peuteren. Prachtig, die kleurrijke kwetterende vogeltjes.

Bon, het onhandige van alledaagsheden is dat elke dag er wel een paar oplevert, ik zou oneindig door kunnen beppen. Maar ik stop, en plaats deze collectie op m'n site. Salut

(foto boven: kantoor Vandenesse, met Edtih)

PS Woensdag 14-11

ik reed er al een tijdje langs tot
ik me realiseerde dat ik langs
een (natuur) fenomeen
reed. Op de remmen,
omgedraaid en deze fabuleuze
zonsondergang

gefotografeerd.

Hallucinant, zeggen ze hier

[[terug](#)]

la Maison Boussard

le Bourg 58140 Empury tel 0386225955 info@maisonb.nl

[Home](#)
[Geschiedenis](#)
[Mijn huis](#)
[Verhuur](#)
[Vermaak](#)
[Morvan](#)
[Contact](#)
[Route](#)
[Bevriende links](#)
[Foto galerij](#)

1-11-2007 14 over chrysanten

Niet mis te verstaan, deze foto: M'n huis staat nu dus echt te koop! Het uurtje wintertijd dat we afgelopen zondag cadeau kregen heb ik gebruikt voor bijgaand fröbelwerk. Voor hen die zich afvragen waarom ik m'n eigen bloed zweet en tranen nu al weer in de uitverkoop doe: Ik moet me er zelf ook regelmatig aan herinneren, maar ik heb het in de 1^e plaats gekocht om het mooi te maken. Dat is wat anders dan erin gaan wonen. Omdat je toch een idee, een plan nodig hebt als je gaat verbouwen, heb ik begin 2005 bedacht dat het leuk zou zijn als ik weer groepen kon ontvangen. Daardoor is het uiteindelijk erg groot en nogal luxe geworden. Als man alleen gebruik 1 van de 5 slaapkamers, 1 van de 3 douches, en 1, nou ja soms 2 van de 4 WC's. Te groot!, en behoorlijk duur. Ik werk me een slag in de rondte om iets overreind te houden wat ik maar heel partieel gebruik. Niet slim. Ik heb het erg naar m'n zin bij het makelaarskantoor waarvoor ik werk, maar het zit helaas wel 70 km bij me vandaan. Ik kom er daardoor veel te weinig, en werk veel te veel in m'n eentje, wat me niet doet floreren. En heel hard dus, waardoor ik voor allerlei andere zaken geen energie overhoud. Enfin, allemaal dilemma's die om een doorbraak vragen. Huis verkopen dus....niet makkelijk, maar wel een goede stap, waar ik wel een fikse tijd over gedaan heb..Ach er valt nog wel meer over te vertellen, bijvoorbeeld dat ik kleiner wil terugkopen, maar dan moet je met een fles wijn langs komen, of me mee uit eten nemen of zoiets....

Vandaag is het Toussaint, Allerheiligen....ook de Fransen zijn ontkerkelijkt, maar hebben er uit het verleden wel een vrije dag aan overgehouden. Als kleine zelfstandige met een Hollandse arbeidsmoraal was ik vandaag natuurlijk toch even aan het werk. Kijken of ik m'n molen uiteindelijk weet te verkopen...het zal er om hangen....Oktober was zeer succesvol en rampzalig tegelijkertijd. Ik heb 3 huizen verkocht, wat heel mooi is, maar echter tot 3 maal toe ging de koop – terwijl alles rond was (of leek dus) – niet door! Hoe dat kan? Soms komen kopers plots tot de slotsom dat ze het

toch niet kunnen betalen, en keren ze – beschroomd - op hun toezegging terug.(2x) Soms onderhandelen kopers te lang door. Zonder dat ze het weten worden ze gezien als moeilijk of zeurderig, en komt er dan een andere koper langs....(1x) Alle kilometers (3150 in oktober) en uren voor niks.....

Morgen is een belangrijkere dag, le Jour des Morts, Allerzielen....De Fransen herdenken, eren bijna hun doden met chrysanten. Dus staan daarmee deze dagen in het teken van de chrysant en de plastik bloemen niet te vergeten. Overal staan de chrysanten te koop, iedereen sjouwt ermee, de kerkhoven lijken wel bloemen winkels. Neem dezer dagen geen chrysant als aardig bloemetje voor iemand mee, want in dit land gaan de chrysant en de dood onlosmakelijk hand in hand.

Goed dit was het even voor nu. Tot later.

[[terug](#)]

la Maison Boussard

le Bourg 58140 Empury tel 0386225955 info@maisonb.nl

[Home](#)
[Geschiedenis](#)
[Mijn huis](#)
[Verhuur](#)
[Vermaak](#)
[Morvan](#)
[Contact](#)
[Route](#)
[Bevriende links](#)
[Foto galerij](#)

19-10-2007 12 in memoriam: Kleintjestest 13:Quoi de neuf

In memoriam: Kleintjestes

Gistermorgen belt Jeroen me om onze afspraak voor 's avonds af te bellen. We zouden "the Hired Hand" gaan kijken, een soort van psychedelische western. Ik kijk daar erg naar uit, het is dik 30 jaar geleden dat ik die gezien heb. De reden van het afbellen is ernstig: Kleintjestest is 's nachts achter de schapen aangegaan, en Jeroen is net terug van de dierenarts, heeft hem laten inslapen. Ik voel me zeer begaan, weet dat Jeroen dol is op hem. Ik vond K een mormel, en brom dat ook met spijt in m'n stem: Gvd, dat mormel, hoe kan die hem dat nou flikken..... Maar K had het in z'n genen, dat achter de schapen aangaan, is ahw slachtoffer geworden van z'n eigen talent: 1 schaap moest afgemaakt, de drachtige kudde zwaar overstuur. Dan geldt in dit soort kleine gemeenschappen onverbiddelijk de volkswet: Of elke seconde aan de lijn, wat vòòr en met zo'n hond onmogelijk is, òf inslapen. Zo niet dan is hij voor altijd de schuld van alles. Heeft een schaap een snotneus, K heeft het gedaan. Geen leven dus.

De K staat voor z'n omvang en z'n karakter. Iets overdreven: K kon meegenomen worden in het eerste

de beste damestasje, ook al zou geen enkele dame dat in haar hoofd halen, op z'n minst gezien z'n verformfaaide uiterlijk. Maar mogelijk ook gezien z'n karakter, want dat had ie, 't was ene felle. Eigenzinnig en onvervaard, op het eerste oog ook niet altijd even toegankelijk. Al kwam hij nauwelijks boven m'n enkels uit, als K op je af kwam, dacht je al snel dat jij een probleem had, niet hij. Maar dat slijt gelukkig, en K was K, hoorde bij het huis, hoorde bij het Jeroen, die zich liefdevol over deze kleine zwerver had ontfermd. En nu mis ik hem. En realiseer ik me hoe lastig het kan zijn dat je jezelf altijd en overal meeneemt. Lieve K, ik hoop dat zich daarboven ook iemand over je ontfermt.

13 Quoi de neuf???

Schrijven gaat over inspiratie, maf dat ik door het drama met K inspiratie vind...het leven zelf is hier zo dus niet zo erg inspirerend??? Nouaahh..... Ik grijp even terug.

De afgelopen weken eet ik 4 à 5 keer per week een mais kolf uit eigen tuin als voorafje. Ben ik dol op, geeft ook iets van een klein kikje, zo'n lekker grote kolf van eigen land. Niks voor de Fransen overigens, die kijken glazig naar zo'n kolf. Ze kennen mais alleen maar uit een blikje, of als koeienvoer. M'n pepers zijn afgerijpt, yesss!, en snoeiheet. Heb voor Gerard en Monique een paar weken een lamscurry gemaakt, die je echt het zweet deed uitbreken. Voor de rest is m'n moestuin een ravage, evenals m'n land. Het lukt me niet om tussendoor iemand te vinden die met een broyeur langskomt om het te maaien. Gaat niet lang meer duren of ik krijg daar weer commentaar op, na m'n voortuin.

Voor trouwe lezers: Ik weet overigens inmiddels de Franse naam voor de wilde kaardebol: cardère. Tijdens een etentje bij de burens werden ze wèèèèer onderwerp van gesprek..Genoeg dacht ik, ik had die naam binnen een paar seconden gegoogled, en laat ik nou op een artikel stuiten wat alle kwaliteiten van deze joekel beschrijft en hem aanbeveelt als plantenswaardige plant. Uitgeprint en bij de buurten in de bus gedaan, met het vriendelijke verzoek het artikel met de anderen te bespreken, en vooral in acht te nemen. Ze moesten er erg om lachen, stelden het erg op prijs.

Precies een maand geleden bracht ik een flitsbezoek aan Nederland. Ik hoef dus niet voor de 3^e keer aan m'n meniscus geopereerd te worden, maar moest wel aan de fysio apparaten. Waar vind je die in G naam in de Morvan, binnen laten we zeggen 50km. Op 7 km dus, daar had zich zonder dat iemand dat wist net een nieuwe gevestigd, die ook het 1^e team van Auxerre onder haar hoede had, en mij dus gegarandeerd ging aan sterken. Goed nieuws, tot ze me een dag voor de afspraak belde: ze had een auto-ongeluk gehad, en was zelf voor minstens 2 maanden uit de running. Dat werpt mij terug op een zwakte van mezelf: zelfdiscipline. Dat aansterken van die spieren rondom mijn knie schiet dus niet op, evenmin als het vinden van een hometrainer. Ondertussen is er niks aan me te merken, zolang er maar geen honden achter me aan zitten loop ik gewoon door.

Een ander flitsbezoek aan Nederland bracht ik ivm de slechte gezondheidstoestand van m'n vader. Zaterdagochtend om 05.00 uur op, met de auto, de bus, de trein en de tram om 14.30 in het ziekenhuis in Rotterdam. Om 16.30 mocht ik bij hem binnen, om 17.45 vond ie het mooi geweest, was ie ook moe. De volgende ochtend weer terug....bijzonder weekend was dat. Buitengewoon lastig ook die afstand, helemaal nu hij ook last heeft van afasie.

De makelaardij dan. De makelaardij....."Le marché est dur", en "il faut avoir des nerfs solides".... Dus hard werken, relatief matig resultaat, taaie dossiers, onverwachte teleurstellingen, ik ga ook nog een artikel schrijven om kopers te entameren veel mondiger te zijn naar makelaars, maar ook minder paranoia..(als dit maar geen moeilijkheden gaat opleveren...) pfffff ...ik kom ook steeds meer een meer tot de conclusie dat je ook geluk moet hebben. Kopers huizen voorschotelen die heel dicht in de buurt zitten van wat ze zoeken is geweldig, maar het gaat om dat ene huis waarvoor ze vallen....dat vraagt

ook om geluk dus...al met al ook wel een plat beroep, ik ben wel weer toe aan een wat meer intellectuele uitdaging.

Misschien ga ik die wel vinden in Cradle to Cradle. C2C???? OK, ik ga het niet allemaal uitleggen. Ga maar googlen of kijk bijv op www.letscradle.nl of www.mcdonough.com . Buitengewoon interessant concept, grote potentie, essentieel om - naast geboortebeperking – ervoor te zorgen, dat er over 30-50 jaar nog steeds geleefd kan worden op planeet aarde. Laat duurzaamheid de hielen zien. Tegenwoordig schijnt alles en iedereen duurzaam, maar je hoeft geen geleerde te zijn om te zien dat minder niet genoeg is. Een congres hierover was goed voor een 3^e flitsbezoek.....afmattend, die flitsbezoekjes. Maar goed en nodig voor de (partiele) remigratie, want die staat toch te gebeuren.

[[terug](#)]

la Maison Boussard

le Bourg 58140 Empury tel 0386225955 info@maisonb.nl

[Home](#)
[Geschiedenis](#)
[Mijn huis](#)
[Verhuur](#)
[Vermaak](#)
[Morvan](#)
[Contact](#)
[Route](#)
[Bevriende links](#)
[Foto galerij](#)

2-9-2007 11 Hijgend hert

Gisterochtend, 31-8, mis ik een afslag...ik stop op een soort parallelweggetje om even op de kaart te kijken. Ik kijk op, en blijf gestopt voor het hek van vakantieoord. Voormàlig vakantieoord lijkt het, het hek overgroeid etc. De makelaar in me wordt wakker, wie weet...Ik klim over het hek, en begin een oprijlaan af te lopen. Hier moet ik geen hond tegen komen, gaat door me heen...maar ach, hoe moet een hond hier terecht komen? Ik loop verder, en na zo'n 150-200 meter houdt het bos op en kijk ik uit over een groot, lager gelegen terrein, met daarop her een der een gebouw. Het hoofdgebouw ligt nog half verborgen, dus ik besluit nog wat verder te lopen tot ik het goed kan zien. Terwijl ik me om wil draaien om weer terug te lopen, komt er plots een zwart dier het grasveld beneden me oplopen. Een hond. Wegwezen, denk ik, draai me om en begin met gezwinde pas weg te lopen. Wel ook voorzichtig, over het gras, geen geluid maken, die moet mij niet zien! 10 seconden later breekt achter me een woest geblaf los, voor mij het startschot om het op een lopen te zetten! Mèt m'n manke knie, waardoor ik niet voluit kan, en heuvel op, opschieten doe ik niet echt...De hond is nog op flinke afstand, maar komt dichterbij... Plots, na zo'n 150m, stoppen m'n benen. Ik geef vanuit m'n hoofd nog heftige signalen, maar ze doen het gewoon niet meer. Er rest mij niets dan maar even gewoon lopen. Ik hijg als een karrepaard, ik kan niet meer....waar blijft het hek?? Voor me ligt een arm-dikke tak, die ik al doorlopend opraap. De eerste klap gaat voor mij worden, gevolgd door een doodsschop, daarna zien we verder, bedenk ik. De hond blaft nog steeds en komt dichterbij, is gelukkig nog steeds op voldoende afstand. Ik kijk op, en zie het hek, en pers er de laatste 50 m looppas uit, laat de tak vallen en klim met een laatste krachtsinspanning over het hek....de hond hoor ik niet meer, pas na een minuut of 10 is m'n adem weer een beetje op orde, het schuim uit m'n mondhoeken heb ik inmiddels weggeblazen. Zo voelt dat dus, als "hijgend hert der jacht ontkomen "....en zo hebben we weer een verhaal! (uit het dagboek van een makelaar)

Het vorige weekend was buitengewoon druk. Vrijdag de 24ste nog een belangrijke bezichtiging, van een authentieke watermolen. Ondertussen boodschappen doen, en koken, ik ben jarig vandaag, en ga dat en petit comité vieren met een diner, waarnaar ik zelf erg uitkijk. Ik ga nl heel lekker koken! Ik heb mezelf een boek cadeau gedaan over huizen opknappen. Een prachtig boek, dat de droom en het verlangen aanwakkert om nog voor een 3e keer een huis op te knappen. De ultieme opknapbeurt!? M'n zweem van verliefdheid uit m'n vorige actu had daarmee te maken: Ik zag mezelf nl die molen opknappen, geweldige, super-ydillische plek, met eigen waterval. Maar die vervulling stel ik nog even uit, ik heb hele andere dingen aan m'n hoofd.

De volgende ochtend vroeg weer in actie als lid van het comité de fete: vanavond vieren we het "repas St Laurent" een groot dorpsdiner, waaraan uiteindelijk ruim over de 100 mensen deelnemen. Maar eerst weer de tenten opzetten, verlichting ophangen etc. Dan heb ik nog een lunch, daarna nog een afspraak, nog een uurtje m'n huis opruimen, waarna het alweer tijd is voor het diner. Ik houd et vol tot 01.15, dan knap ik af, en ga naar huis.

Zondag heb ik nl open huis, dus in alle vroegte de laatste hand aan m'n huis gelegd. Klokke 10.30 verschijnen de eerste bezoekers, wat door gaat tot tegen enen. Terwijl ik denk aan even rust komt het voltallige comité de fete langszeilen. Ze hebben allemaal vast hun eigen glas meegenomen, voor un petit apéro, dat we na de rondleiding weg slobberen op m'n terras. Uiteindelijk komen er een kleine 50 mensen kijken. Iedereen is vol lof over m'n verbouwing, en er welt soms een traantje op: Sommigen hebben hier veel herinneringen liggen, van vaak 30-50 jaar terug!

Goed, verder ben ik nog steeds moe....iets minder sinds ik 3 weken geleden 4 dagen in zee heb gelegen. Bij het inladen van m'n auto lag ik er plots achter, op m'n rug, ik kon letterlijk niet meer op m'n benen staan. Dit vraagt om een fikse time out, maar die staat pas voor eind oktober/begin november gepland. Dat wordt dan een gecombineerde revalidatie/re-integratie: Over 2 weken zit ik bij de orthopeed met wie ik dan een datum ga bepalen voor het opereren van m'n knie. Tot en met de herfstvakantie wordt het doorbuffelen geblazen.

Over herfst gesproken tot slot: Dat is het hier al meer dan 2 weken, en dus veel te vroeg. Alles in de natuur zweemt er naar: het licht, de lucht, de planten, de vogels...

M'n chardons staan er wat troosteloos en donkerbruin bij, en ik hoop maar dat m'n 2 rode pepers en m'n mais nog voldoende afrijpen.

De slakkenval, de rode peper en de mais

[[terug](#)]

la Maison Boussard

le Bourg 58140 Empury tel 0386225955 info@maisonb.nl

[Home](#)
[Geschiedenis](#)
[Mijn huis](#)
[Verhuur](#)
[Vermaak](#)
[Morvan](#)
[Contact](#)
[Route](#)
[Bevriende links](#)
[Foto galerij](#)

10-8-2007 10 vide greniers en verliefd

Het is inmiddels 9 augustus en het lijkt wel herfst: 15 graden en echte najaars regens en luchten. Dat was afgelopen zondag wel anders. Toen hadden we dik het dubbele aantal graden, en dus smeltend asfalt. Die hitte ging ten koste van de handel, maar die was evenzo goed niet slecht. Mijn stoutste verwachtingen t.a.v de strekkende meters stand werden overtroffen. Toen we eenmaal uitgepakt hadden stond er meer dan 25 m aan spullen, die aan het eind van de dag gereduceerd waren tot nog maar 5m, en een dikke stapel bankbiljetten. Aan Teade en Ingrid ben ik groots verplicht want het was een hele klus en een hele dag, en verschrikkeloos warm dus. Maar ook erg leuk en geslaagd. M'n hoekbank was als eerste weg, m'n bed is in Empury gebleven, bij dorpsgenoot Christopher. Die bleek ook nog een boekje van me gekocht bleek te hebben uit 1742!! 1742! Bijna van vòòr de boekdrukkunst. Hij was er zeer verguld mee, en heeft het geloof ik aan iedereen laten zien. Al met al een zeer geslaagde opruiming en dag.

Na een douche en een slaapje op naar het dorpsdiner. Aangeschoven bij Franse burens, waarmee ik een tamelijk hilarische avond had. Om te beginnen was Ingrid niet onopgemerkt gebleven. Die is lang en slank en blond en mooi om te beginnen, maar had ook nog 200 m bij me achter op de fiets gezeten. Daarover ben ik zeker door 10 mensen aangesproken, ten bewijze dus dat we op het platteland wonen. Neem een slanke ranke schone achterop en het is wereldnieuws.

Gedurende dik een uur was daarna het thema "chardons" ofwel distels, ofwel specifieker de wilde kaardebol, waarmee mijn voortuin volstaat. Grote woestelingen van dik 2 m. Petje af voor de burens, ze hebben een uur lang flauwe (woord) grappen over chardons gemaakt. Ze vinden die nl niks. Verschrikkelijk. Een aanfluiting. Chardons verdelen de wereld in 2en , heb ik ze duidelijk gemaakt. Zij die mijn tuin – met die chardons dus, maar ook tal van andere (wilde) planten, mooi vinden, en zij die dat verafschuwen. De Franse plattelanders dus. Dat weten ze dus inmiddels ook, ik heb me flink geroerd en ook lekker uitgedeeld. Leuk.

Die avond begreep ik plots ook waarom mijn heg zo laag was gemaaid. Die staat langs de weg en wordt onderhouden door het departement. Wat blijkt: De overbuurvrouw werkt bij dat departement, en haar uitzicht werd een tikje door mijn heg belemmerd. Ze heeft haar medewerkers vriendelijk gevraagd die heg een fikse beurt te geven, zodat ze "de herten weer kon zien". Ik moest er wel om grijnzen, zo gaat dat hier dus.

De binnenkant van diezelfde heg was al mooi gemaakt door oud AHOLD collega Jaap, die samen met echtgenote Coby vorige week een dag of 5 bij me gelogeed heeft. Erg gezellig, en stroopwafels en Cote d'Or toffees, en niet te vergeten een nieuwe afwasborstel. Dat krijg je als gasten zich thuis voelen. (Jaap en Coby bedankt!)

Overigens word ik op dat soort dorpsfestiviteiten telkens opnieuw aangesproken hoe het nou toch staat met de verbouwing....ze zijn doodnieuwsgierig hoe het er uit ziet bij me. Inmiddels loop ik al 2 jaar met het idee van een "cremaillère", het inwijdingsritueel voor een nieuwe woning. Ik heb nu beloofd dat het er van gaat komen, en wel voor eind augustus. Heb de post al benaderd voor het rondsturen van de uitnodiging - ik zie op tegen het schrijven van 60 of 70 enveloppen - zonder al te veel succes overigens.

Ons vaste thema de slakken nog even: Trouwe lezers weten al dat hun neus de slakken naar hun lievelingshapjes leidt. Wat blijkt nu met dit natte weer? Slak houdt van slak. Er worden er nogal wat doodgereden, wat dan weer een feestmaal blijkt voor 2,3,4 andere slakken, die dan ook weer massaal platgereden worden. Het is wat met ze, met die slakken.

Tot slot een cliff hanger die me problemen gaat geven: Er is weer een zweem van verliefdheid over me heen gekomen.....

[[terug](#)]

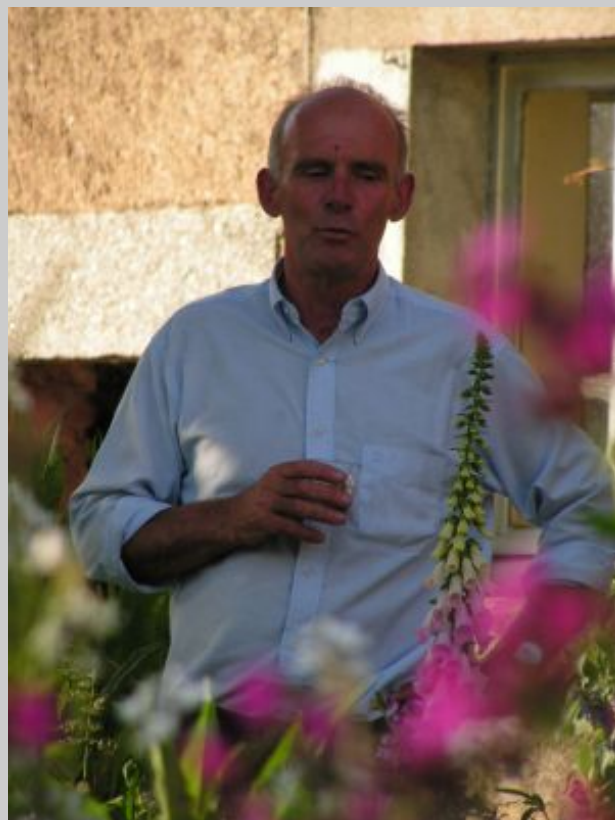
la Maison Boussard

le Bourg 58140 Empury tel 0386225955 info@maisonb.nl

[Home](#)
[Geschiedenis](#)
[Mijn huis](#)
[Verhuur](#)
[Vermaak](#)
[Morvan](#)
[Contact](#)
[Route](#)
[Bevriende links](#)
[Foto galerij](#)

3-8-2007 09 back on the track

Het was stil rondom mijzelf, de afgelopen 2 maanden....En wel vanwege dat ik tamelijk onbetamelijk op m'n tandvlees loop, sinds die tijd, en al m'n energie blijkt nodig te hebben om m'n belangrijke werk te blijven doen... en overleefd te blijven om te beginnen.

Belangrijke reden is dat ik het makelaarsspel hoog speel: veel individuele aandacht voor individuele klanten. Zoekopdrachten voor mooie objecten met een mooie commissie, als het lukt. Als het niet lukt, ben ik heel veel tijd verder, en sta ik met heel lege handen. Voorbeeldje: Ik was op zoek naar het juiste kasteel, wat me in 2,5 weken 80 uur kostte (en 2500 km), naast het gewone werk. Net niet gelukt. En ook al loopt de opdracht nog, dan sta je wel even te shaken. En dat was niet de eerste keer....

Precies op dat moment krijg ik een mail (...) dat m'n vader 1,5 dag (...) daarvoor is opgenomen in het ziekenhuis. Precies overigens op het moment ook dat zus Nelleke hier aankwam om even lekker uit te rusten. Het beraad is van korte duur. Ik ben een uur bezig om allerlei afspraken af te zeggen dan wel onder te brengen, dan zitten we in de auto. Op naar ons vader voor wie we 2 heel grote zonnebloemen jatten uit een heel groot veld. Familieperikelen doemen op aan de horizon....

Na een bezoek van een 40 minuten, hij is verguld met de zonnebloemen, die staan voor mooie herinneringen, zit ik een dag later zit ik weer terug in de trein. De familieperikelen nemen inmiddels concretere vormen aan. Evenzo

overigens een bijkomende stress: Ik had begin juni een baan aangenomen als freelance project organisator. Ik zou in het najaar een project van de grond trekken, met vast een lichte aanloop in de zomer ter voorbereiding. Die lichte aanloop ontwikkelde zich tot een zware kei in mijn brein. Ik had het beloofd, maar kwam er telkens niet aan toe, zie boven. De stress nam toe, en werd disproportioneel, het werd mij langzaam duidelijk dat ik het niet kon waar maken, en mij niets restte dan te kappen, wat ook weer stress opleverde. Om te schieten die tijd....

De afgelopen 3 weken ben ik weer totallement dévoué aan de makelaardij....inmiddels 1 huis verkocht, 3 ijzers in het vuur, met een heftige maand augustus in het vooruitschiet. Veel potentiële kopers arriveren in onze schone regio...Daarna, eind augustus, begin september staan een paar dagen in de hoge golven bij Biarritz in mijn virtuele agenda. M'n vader is inmiddels thuis, in een huis vol verzorging, zelf kan hij voorlopig niet veel...Zijn aftakelingsproces op 800 km te moeten volgen grijpt me erg aan.

Zijn er nog vermeldenswaardige observaties, gebeuren er nog leuke dingen dan....

- herkende je de Nederlander in Frankrijk vroeger aan zijn sandalen met witte sokken, tegenwoordig heeft hij een helmpje op zijn hoofd, een fiets tussen de benen, een speciaal aangeschaft fietspakje om het lijf, en een zonnebril op het hoofd. Het tourfietsen lijkt zich ontwikkeld te hebben tot een sport gevaarlijker dan het bungyjumpen, als je ze zo ziet langsietsen. Geen fietser lijkt meer zonder helmpje te kunnen, en geen mens meer zonder zonnebril overigens, of de zon nu schijnt, of dat het regent. Mocht er nog weer een keer ingezet worden op het verbieden van burka's etc vanwege de herkenbaarheid, laten ze dan gelijk de zonnebril meenemen. Buitengewoon irritant, die onherkenbare mensen.
- Over fietsen gesproken: dagen voordat de renners het zouden doen, heb ik een stuk van de Tour de France gefietst! En wel de col de St Maurice, een dingske van de 3^e categorie. Zonder een centje pijn beklommen, samen met makker Jeroen en diens Marja...Jeroen is een ervaren fietser, en merkte op dat waarschijnlijk nog nooit iemand zo rechtop gezeten had tijdens die beklimming.(ik zat op mijn toerfiets)
- Van Cees en Gemma kreeg ik de ultieme slakkenval, een uitvinding van een gesjeesde pottenbakker. Stel u voor een gebakken beker van ongeveer 10 cm diep, met vlak onder de rand een aantal openingen. Eronder is er een soort van pen aangebakken. We zetten het ding in de grond, bier erin, dekseltje erop, en alle slakken uit de omgeving komen eraan, en tuimelen er in. Werkt als een dolle, in 1 nacht de beker vol. Ik heb het overigens opgegeven, die slakken.
- Voor de trouwe lezers: m'n website is opgefrist. De geschiedenis heb ik herschreven, en de chambres d'hotes heb ik er af gegooit. Ik weet het, het was -ooit- mijn plan, maar dat heb ik vorig jaar al laten varen, en nu dus definitief. Het laat zich niet combineren met de makelaardij. Alleen bekenden genieten dus van mijn mooie huis.
- M'n dakgoot aan de achterkant is van al z'n gebreken ontdaan, 2 jaar na datum.
- Tijdens m'n zoektocht naar kastelen, draai ik op een gegeven moment in een gehucht een heel smal weggetje in. 10 meter verder staat midden op de weg een enorme gans, maar dan ook echt enorm, die uitstraalt "jij komt hier niet langs". Hij bleef dan ook gewoon staan, zodat ik besloot dat ik dan maar uit moest wijken. Heel langzaam schoof ik op hem af, raampje open, voorzichtig langs hem heen, veel ruimte was er niet. Ik hang half uit het raam om naar hem te kijken, brengt hij plots in een flits z'n kop naar achter en probeert met een enorme klap een hap uit m'n portier te nemen, wat hem nog bijna lukt ook. Nog nooit mee gemaakt, wat een kreng, wat een duivel, en wat een kracht en durf.... het zal je been zijn waar die in hapt..
- Een half uurtje later valt m'n oog plots op een distel..ik heb een zwak voor distels, vind ze mooi. Deze lijkt ik nog niet te kennen, opvallend grote bloem... auto aan de kant, over het hek het veld in, plant goed bekijken, 1 bloem mee, en inderdaad: 's avonds thuis blijkt het de knikkende distel, die ik inderdaad nog nooit eerder gezien had. Mooi!
- De taal dan...het Frans dus. Ik zeg er niks meer over, alleen dan dat nu ik moe ben me blijkt wat het Frans spreken klaarblijkelijk een energie kost. Ik ben moe, en ik bak er echt niks meer van, ben aan het hakkelen, kan woorden niet meer vinden etc., echt erg. Leren gaat soms bij toeval: het is

donderdag, de rijdende bakker komt langs. Tot voor kort met een dunne dame aan boord, tot ze ziek werd. Nu met Marcel, de baas. Is ze nog steeds ziek? vraag ik. Nee zegt ie, ze werkt niet meer voor ons. "Elle fait le troittoir" maintenant! Een kwart seconde lang zie ik die dunne dame met een hoofddoekje om de trottoirs van Lormes vegen, maar dat is ondenkbaar. De volgende seconde is het me duidelijk: ze is voor zichzelf begonnen.....die uitdrukking ga ik dus m'n hele leven niet vergeten.

- De reïntegratie dan nog...staat nog steeds hoog op de agenda, maar raakt telkens ondergesneeuwd door de drukte van alledag. Zoals gezegd, die drukte blijft nog voortduren tot ongeveer eind augustus. Denk dat ik pas na de hoge golven ruimte heb om daarover ordentelijke beslissingen te nemen.
- Zondag de 5^e beleeft Empury z'n jaarlijkse vide grenier, zeg maar de rommelmarkt. Daar heb ik grote dromen over. Zaterdag help ik mee met de voorbereiding en opbouw etc, 's avonds komen Teade en Ingrid eten en slapen, om me dan zondagochtend te helpen met het leeghalen van m'n schuren. Dat wordt een fikse klus, ik poch al dagen dat het de grootste stand ooit wordt, 20 m of meer kondig ik af. Ben erg benieuwd, kijk uit naar in ieder geval een leuke dag. Wordt vervolgd.

leuk als je reageert!

[[terug](#)]

la Maison Boussard

le Bourg 58140 Empury tel 0386225955 info@maisonb.nl

[Home](#)
[Geschiedenis](#)
[Mijn huis](#)
[Verhuur](#)
[Vermaak](#)
[Morvan](#)
[Contact](#)
[Route](#)
[Bevriende links](#)
[Foto galerij](#)

28-5-2007 08 Trots en triomf

Trots zijn. Dat gebeurt me niet zo vaak, maar nu dus wel. Wat ben ik trots op m'n tuin, en wat geniet ik ervan. Ik geniet van de schoonheid, van de natuurlijke wildheid van al die planten die daar bijna uit hun kracht aan het groeien zijn. Vol en torenhoog, en alles en iedereen door en naast elkaar, het is een grote lust. Vriend Jeroen heeft geprobeerd hem op de foto te vangen, maar je moet hem beleven, je moet er in staan. Geweldig! Naast de trots is er ook een snuffje triomf. Hij is geworden zoals ik wist dat ie zou worden. Ik wist dat het –bijna– een lustobject zou worden, maar dat konden de Fransen zich 3 maanden geleden niet voorstellen. Et voila!

M'n reïntegratie begint vastere vormen aan te nemen, zoals beloofd de 1^e week van juni meer. Dan ben ik terug van een bezoekje aan Nederland. Verjaardag van m'n vader vieren, vrienden bezoeken, en zakelijke besprekingen dus. 't Belangrijkste is eigenlijk dat als ik er contact mee maak, ik opluchting voel. Voor mij een

teken dat ik op de goede weg zit.

Mijn manier van makelen betekent dat ik niet gek veel zaken per jaar doe, wat ook een gevoel van hoog spel geeft. Ik besteed aan m'n individuele klanten vergeleken met anderen zeer veel tijd en aandacht, en dan moet het wel lukken. En het lukt niet altijd dus, wat soms ook stalen zenuwen en groot vertrouwen vraagt, vooral in mezelf. Maar ik voel me er wel goed en blij mee, met deze eigen manier, 't wachten is op de volgende bingo.

Verder wordt op dit ogenblik, na 2 jaar zeuren, m'n dakgoot achter opnieuw opgehangen, zodat ik geen wateroverlast meer heb. Of dat gaat lukken is echter de vraag, de grootste goochelaar uit de omgeving houdt zich er mee bezig.

Tot slot heb ik de plukbloemenbedden, hè wat een lekker groot woord!, opnieuw ingezaaid, en ben ik m'n identiteit als makelaar aan het uitdragen. Over 2 weken meer.

[[terug](#)]

la Maison Boussard

le Bourg 58140 Empury tel 0386225955 info@maisonb.nl

[Home](#)
[Geschiedenis](#)
[Mijn huis](#)
[Verhuur](#)
[Vermaak](#)
[Morvan](#)
[Contact](#)
[Route](#)
[Bevriende links](#)
[Foto galerij](#)

20-5-2007 07 La lutte contre les limaces, en: 2.37!

De 5 dagen voor ik naar China ging hadden we hier een telefoonstoring: Geen telefoon, geen internet. Algehele ontregeling. Sinds m'n terugkeer in Frankrijk zit ik inmiddels 18 dagen met een niet tot nauwelijks werkend internet. En er komen er nog minstens 2 bij. Waar ben je als makelaar deze dagen zonder internet..."Tu est mort", vatte collega Simone het kort en krachtig samen. Het leven lamgelegd, alle tijd dus voor de slakken en m'n reïntegratie (daarover begin juni meer). 2.37 heeft overigens met een belevens in China te maken, zie lager.

De slakken dus, de naakt slakken wel te verstaan, de limaces. Ze blijven me intrigeren. Vorig jaar had ik al ontdekt dat ze een neus hebben, nu blijkt dat ze die ook niet ophalen!! En er is sprake van een plaag. Ik leg het uit.

Ergens 3 mei was ik terug uit China. Empury had het geluk gehad dat er een paar onweersbuien gevallen waren, m'n planten hadden een groeistuip achter de rug, m'n tuin was groen en vol. En m'n violen waren opgegeten, alsmede m'n enige krop groene sla. M'n tuin was vol, maar nog wel met de nodige gaten, dus heb ik nogal wat planten gekocht, al met al voor een dikke 100 euro. Nou gun ik die slakken van alles, maar niet dat ze hun buiken vol eten met mijn dure planten. Ik was gewaarschuwd, dus ging ik direct na de schemer met een zaklamp gewapend op jacht. Wegvangen die handel en "deporteren". Daarmee had ik vroeger wel succesvol slakken onder de duim gehouden, nu ging het kunstje niet op. Er bleven maar nieuwe komen. Ik had nog een berg heel scherp en grof Loire zand liggen. Dat moest een slak toch niet prettig vinden leek me, met z'n weke buik door mijn scherpe

zand. Dus om alle planten het Loire zand. En vooral ook over mijn zaaibedden, die akelig kaal bleven. Het hielp geen zier. De slakken gleden over het zand alsof het boter was, richting mijn smakelijke planten. Ondertussen ging het vangen natuurlijk gewoon door, maar liepen mijn planten desalniettemin links en rechts fikse averij op. Houtas dan. In alle boekjes aangegeven als probaat middel. Het mankeerde er nog maar aan dat ze m'n houtas opàten! Zich erdoor laten weerhouden: Genen dele. Goede raad was duur, evenals onder meer mijn 3 artisjokken à raison van 5,50 per stuk. Lumineus idee: Ik ging potten over mijn planten heen zetten! Hoe gek moet je zijn....elke avond over een stuk of 15 (lievelings) planten potten en emmers zetten. Helaas, die voormalige planten potten hebben gaten onderin, nu dus bovenop. Geen probleem en bedankt. De slakken kropen tegen de potten op, en door de gaten heen. Eerst lekker eten, en daarna lekker schuilen. In sommige potten 's ochtends soms 5 slakken! Gek werd ik ervan!

De natuur laat zich niet dwingen leerde mij 20 jaar geleden boer van Dommelen...het lijkt erop. Er is sprake van een plaag, dat hoor ik van iedereen. Ze zijn ontelbaar, èn, ze doen anders dan anders...Bij Bernard vielen ze zijn aardappelplanten aan, wat ze anders nooit doen. Ik haalde eergisteren 25 slakken uit 2 tomatenplanten, waar ze anders nooit inzitten. En zelfs m'n net geplante preiplantjes blijken niet veilig voor het schormoelje...Maar nou komt het gekke: 2 verrukkelijke kroppen rode sla laten ze onaangetast, evenals de jonge zonnehoed en de kogeldistel, die er wat mij betreft hartstikke mals bij staan. (Dit wordt weer een vraag aan de Volkskrant....) M'n zaaibedden met zomerbloemen zijn daarentegen weer volledig de haas. Mijn droom van volle vazen wordt opgegeten door legioenen slakken die 's nacht als horden piraten over mijn kaal blijvende bedden zeilen, golf na golf, elk speldenknopje groen verslindend. Het lijkt als de strijd tegen guerilla's als de Vietcong...hoeveel je er ook neer legt, telkens zijn er weer nieuwe, winnen doe je het nooit.

De natuur laat zich dus niet dwingen, maar de Fransen weten daar wel raad mee. Die beschermen elke plant met een hoeveelheid "anti limace", genoeg om een ezel te doden. Zoveel, dat het spul in Lormes al 4 dagen uitverkocht is. Maar voor een "ecolo" is grijpen naar de korrels ongeveer het zelfde als het grijpen naar de atoombom, al moet ik toegeven dat ik wel getwijfeld heb. Ik sta op het punt te verliezen...en ik sta versteld van hun drang en doorzettingsvermogen. M'n in potjes gezaaide zonnebloemen en maïsplanten staan op een tafel van 60 cm hoog met overstekend blad. 10 dagen lang geen slak te zien. Vanochtend de 1^e groene puntjes, vanavond de 1e likkebaardende slakken: Eerst door het hoge gras naar de tafel, dan 60cm omhoog tegen de gladde poot tot het blad, dan 25 cm op hun kop naar de rand van het tafelblad, de rand nemen, tegen de bakjes omhoog klimmen, en smullen maar..hoezo hebben slakken neuzen???

Ik heb nog één troef, een trouvaille...wat is nog lekkerder dan biefstuk?? Precies! Ik had van de week een verse ananas gekocht. Ene mooie rijpe, lekker zoet! Hebt u hem??!! Ze zijn er dol op! Een stukje van een cm of 4 neergelegd om 19 uur: Om 20.30 hadden er een stuk of 7 aangelegd!

3 schijfjes, bijna 25 stuks. Het aas weer uitgelegd, en ander half uur later weer 10. Nu wel erg grote! Helaas vermoedelijk zoals gebruikelijk in de natuur: het nieuws verspreid zich snel, en die ananas is zo lekker, daar kruipen ze wel 10 meter voor. Ik lok dus nu ook alle slakken uit de wijde omtrek. Als allerlaatste overweeg ik nu egels te gaan fokken, ongeveer de enige ter zake doende natuurlijke vijand van dit ongedierte. Enfin het gaat erom spannen wie de langste adem heeft, maar zo gaat het met een natuurtuin..

Nou dit was wel het meest belangrijke nieuws uit Empury. Het leven gaat ondertussen gewoon door, zo ook het jaarlijkse doorspoelen van de waterleiding. Zie de foto, er was een klein probleempje, vandaar de 3 man. Ik bespaar u de werkelijk verschrikkelijke communicatie met het call centre van France Telecom, maar zonder internet was en ben ik wel behoorlijk van slag. Ongeveer net zo van slag lijkt de Nederlandse huizenkoper. De markt ligt tamelijk op z'n rug. Door het bestuderen van een aantal internet tellers wordt me ook de recreatieve kant van internet duidelijk. Het kan niet naders of 10duizenden vaderlanders zitten kwijlend achter hun computer, sites afstropend naar mooie Franse huizen, dromend van een zalige toekomst, dromend dus....

Ik heb gelukkig een paar mooie zoekopdrachten, maar ook het zoeken valt niet mee. Heel veel huizen corresponderen niet met de gevraagde kwaliteit.

China dan nog even, het is al weer 3 weken geleden...indrukwekkend, een belevenis..we hadden alleen een retourticket, hebben de belevenissen zelf ingevuld. Zo kwamen we op bijzondere plekken, maar 't was ook vermoeiend. Chinezen spreken Chinees, en wij Nederlands, en waar wij waren (in Sichuan) spreken de Chinezen geen (verstaanbaar) Engels. Communicatie perikelen dus, maar met het boekje "Hoe en wat in het Chinees", en handen en voeten kwamen we toch telkens waar we wezen moesten. Ach, ik ga het ook allemaal niet opschrijven, te groot, die hele reis, wel zeer de moeite waard.

De laatste belevenis dan: Je op straat laten knippen door Chinese kapper, dat was echt een belevenis, hadden ze me in Nederland gezegd. Naarmate het einde naderde steeds intensiever uitgekeken naar een op straat knippende kapper. Geen één gezien. Uiteindelijk was de laatste middag bijna voorbij, en besloot ik de ervaring toch te willen hebben, dan maar overdekt. Door de hozende regen naar de dichtstbijzijnde kapper gesneakt. Briefje op zak met in het Chinees "korter knippen, niet helemaal kaal". Wat zou ie ervan maken? En met de schaar of de tondeuse? Even later wist ik het. Terwijl ik nauwelijks zat, en de glimlach over mijn briefje in zijn mondhoek wegebde, had hij al voor de 1^e keer uitgehaald met zijn tondeuse. Stilzitten als je geschoren wordt werd hier werkelijkheid in de meest letterlijke zin. 2 minuut en 37 seconden later was hij klaar, en hadden al mijn haren een uniforme lengte, van ongeveer 5 mm. Een beurt bijna sneller dan het geluid!

Ik moest nogal wennen aan dit nieuwe zelfbeeld, maar de dagen daarna bleek ik de enige te zijn. Ook dat was wennen.

[[terug](#)]

la Maison Boussard

le Bourg 58140 Empury tel 0386225955 info@maisonb.nl

[Home](#)
[Geschiedenis](#)
[Mijn huis](#)
[Verhuur](#)
[Vermaak](#)
[Morvan](#)
[Contact](#)
[Route](#)
[Bevriende links](#)
[Foto galerij](#)

31-3-2007 06 bonheur en malheur in maart

Het was me de maand wel, maart 2007...liefde en dood kruisten mijn pad. Ik probeerde erop bijgaande foto een beetje relaxed bij te zitten, want hij was bedoeld voor Z, die plots mijn leven is komen binnenvaren. (jazeker, we praten hier over de liefde) De werkelijkheid was gruwelijk anders: De dood waarde op dit moment boven mijn hoofd. Niet gelogen...en dat was nog niet alles wat er gebeurde in maart....Lees door, tot het eind.

Een maand geleden kreeg ik weer last van m'n rechter knie. Ik kreeg visioenen van een derde meniscus operatie. Fysio Noor bezwoor de angst, m'n knie was alleen een tikje gevoelig. Ik moest oefeningen doen om de spieren er om heen aan te sterken. Dat moet je tegen mij zeggen. Al oefenend kreeg ik last van m'n kuit. Dimmen dus. Woensdagmiddag de 7e dacht ik plots: er is iets met m'n kuit. Dat bleek. Die was zo dik dat ik m'n kaplaars bijna niet uit kreeg. Alarm. Dokter bellen. Ik kon maandag komen. Ik zei dat het urgent was. Die secretaresse zei nogmaals dat ik maandag kon komen en hing botweg op. Ik wilde haar natuurlijk vermoorden, maar besloot dat even uit te stellen.

Buurvrouw Marie regelde een afspraak bij een andere dokter. Die onderwierp me aan hilarisch onderzoek van ruim een kwartier. Alles wilde ie weten en meten, hij betastte zelfs m'n liezen. Ik dacht "nog even en ik moet ook nog op m'n pols blazen", en "straks ontdekt ie nog kanker", zo'n grondig onderzoek, ik kwam tenslotte voor m'n kuit. De slappe lach lag voortdurend op de loer. Maar die verging me. Hij concludeerde dat ik niks aan m'n knie had(sic), maar wel aan m'n kuit! OK..Het was hopelijk een verrekking met een trombose, maar misschien wel een aderontsteking. In beide gevallen was ik nog niet jarig, al helemaal niet als het bloedpropje zou gaan wandelen. De ernst drong overigens op dat moment nog niet zo tot me door, ik begreep al dat medische gepraat maar gedeeltelijk. Ik moest in ieder geval snel naar Avallon om foto's te laten maken, en met m'n been hoog: 3-4 weken rust, en zwachtelen was het devies. Na wat onderhandelen mocht ik uiteindelijk wel autorijden van hem,

het werk moest wel door kunnen gaan, vond ik.

Een half uur later was ik thuis met voor 60 euro aan ontstekingsremmers, zalf en een zwachtel in een tas. En pilletjes om de bijwerking van de ontstekingsremmer te dempen....! De ernst begon langzaam tot me door te dringen. En erger nog: Z kwam over 5 dagen! Het zou toch niet waar zijn dat ik dan met een been omhoog lag....

De volgende ochtend werd de ernst me nog eens extra ingepeperd door de verpleger die me kwam zwachtelen: Oh weeh als dat bloedpropje ging lopen....grootste voorzichtigheid geboden. Ik begon het nu toch wel een tikje benauwd te krijgen. Vrijdag op eigen gelegenheid hinkebenend naar Avallon. Geen aderontsteking, wel een spierscheurtje met een trombosetje... 's avonds nog steeds een dikke knie. Na lang twijfelen toch die pilletjes ingenomen. Nou dat heb ik geweten, ik ben er dik 2 dagen dood en dood ziek van geweest. Enorme maagpijn, afwezig, labiel, ik heb het Franse medische systeem vervloekt dat ze zulke pillen durven te verkopen. Iemand vermoedde een medicijnallergie, maar dan nog.

Enfin, het werden halfslachtige dagen, het been ontzien, en angst voor een wandelende trombose en tegelijk ook wel trappen lopen, ik slaap en werk nou 1 maal op de eerste verdieping. Het bezoek van Z werd er helaas ook tamelijk door beïnvloed. De angst voor de trombose slonk gelukkig gaandeweg, en direkt na Z's vertrek geloofde ik niet eens meer dat ik wat gehad had. Fysio Noor hees de groene vlag: Ook volgens haar viel het uiteindelijk allemaal wel mee. Inmiddels ben ik dus weer terug bij af, bij m'n rechterknie dus.....we zien wel.

Laten we maar even doorschakelen naar de liefde....beetje lastig wel, je liefdesleven op internet..maar helemaal niks klopt ook niet. Ik heb besloten het als volgt onder woorden te brengen: Begin dit jaar had ik niets vermoedend een onverwachte, maar treffende ontmoeting

met Z...Onze zielen hadden de intense bond direct in de smiezen, en verwelkomden elkaar verheugd, onze harten hadden direkt een band sterk en dik als een liaan.

Naast dit schoons maakten we aan de hand van onze stille verlangens ook wel een paar stevige wandelingen door de krochten van onze ziel...maar, ...we lopen nog steeds samen....

Nou heeft Maslow zijn pyramide natuurlijk niet voor niets uitgevonden.....het leven wordt immers vooral in zijn platte alledaagsheid op aarde geleefd. Lukt het ons dat een invulling te geven? Willen we dat ook echt? Een ware uitdaging gezien onze praktische omstandigheden met al z'n verschillen....Als ware meesters van het hier en nu zijn we dat aan het onderzoeken en proberen, stap voor stap....de tijd zal leren waartoe deze ontmoeting dient en zal leiden.....wel heftig hoor, verrukkelijke, aangrijpende en soms ook confronterende tijden.

En dan het integreren....ik geloof dus niet dat het echt wat gaat worden met m'n integratie. Sterker nog, een week geleden wist ik plotseling zeker dat ik ga re-integreren in Nederland. Zo. Pas d'histoires. Het komt door de taal. Voor mij is me op mijn manier kunnen uitdrukken van superwezenlijk belang, tot en met dat m'n geluk er behoorlijk van afhangt. Het gaat over subtiele gevoelsnuances, het gaat ook over spelen met taal. Daarmee maak ik het contact, daaraan ontleen ik, en daarmee creëer ik vreugde en lol. En ook al spreek ik het redelijk, dàt gaat me in het Frans niet meer lukken. Echt niet, ik houd het lang genoeg in de gaten voor een gefundeerd oordeel. Voeg daarbij het gemis van het contact met mijn dierbaren, en de daarbij horende voedende gesprekken, en de beslissing ligt voor de hand. Punt. We hebben het hier over een net genomen innerlijk besluit, dus niet gelijk gaan vragen "en wat ga je dan doen?" Zo werkt het niet. Eerst het besluit, dan openstellen, en dan vormt de toekomst zich vanzelf, OK? Maar de eerste stappen heb ik al gedaan. En nee, ik ga de Morvan niet verlaten, ik voorzie meer een soort half-half. Mooi, dit thema ook weer afgewerkt.

Ander nieuws: de 20ste april vertrek ik met vriend Wim naar China, naar Chengdu. Wat er nu in China gebeurt staat over 50 jaar in de geschiedenisboeken, en het kan niet zo zijn dat wij daar niet bij waren, vinden wij. We gaan sfeer proeven, een dikke week het leven in China beleven. We hebben alleen een ticket, een heel klein beetje vooraf, en verder ter plekke kijken we wel hoe we de tijd gaan invullen. Wordt ongetwijfeld een belevenis.

Los van bovenstaande valt er niet gek veel over het leven hier te melden. Het gaat z'n gang.

Stop veel tijd in het aanleggen en opschonen van alles wat met tuin en buitenboel te maken heeft. Deze 3e zomer wil ik omkomen in de bloemen pracht. Is weer een hele klus, maar het gaat lukken. Komt dat zien.

[[terug](#)]

la Maison Boussard

le Bourg 58140 Empury tel 0386225955 info@maisonb.nl

[Home](#)
[Geschiedenis](#)
[Mijn huis](#)
[Verhuur](#)
[Vermaak](#)
[Morvan](#)
[Contact](#)
[Route](#)
[Bevriende links](#)
[Foto galerij](#)

10-3-2007 05 reuzenformulieren en andere ditjes en datjes

Ik krijg al dagen met geen mogelijkheid de foto geupload...Zeer contrecœur dus alleen de tekst, voordat ie helemaal oudbakken is...

Je moet ergens je inspiratie vandaan halen, en toen ik deze formulieren uitpakte, raakte ik terstond geïnspireerd! Nog nooit zulke grote gezien. Enorm. Ik kan me de tijd nog goed herinneren dat ik door dit soort paperassen geïrriteerd zou raken. Nu moet ik erom lachen, en over schrijven. "Age mellows" zei Erik van den Burg een paar maanden geleden. Het lijkt erop.

Die formulieren hebben te maken met het feit dat ik toch een inschrijving bij de Kamer van Koophandel nodig had. Het gebruikelijke bellen en zoeken, een onverwacht heel aardige mevrouw, (Franse ambtenaren zijn i.h.a. nog stukken erger dan Nederlandse) en een dag later had ik deze surprise in huis. Op de foto buurman Bernard, die in soort gevallen de klos is. Formulieren invullen is toch al niet m'n sterkste, en de Franse zijn geschreven in een onbegrijpelijk bureaucratisch Koeterwaals. Hulp vragen is geboden.

Ook hier hadden we de afgelopen tijd veel regen. Teveel, alle rivieren traden buiten hun oevers. Overal ondergelopen landerijen, erger dan dat is het meestal niet, het is hier geen Indonesië.

"De Yonne stroomt op Parijs af", kopte le Journal du Centre deze week dreigend. Of ze er daar iets van gemerkt hebben is maar de vraag.

Dan een ander natuurfenomeen: Afgelopen zaterdag waren Noor en Paul hier te eten. Even nog naar het uitzicht achter kijken, en hé, het lijkt wel volle maan...Met Noor en Paul is het altijd gezellig: Ze zijn van Brabantse origine, wat dan weer merkbaar is aan het onverwacht grote aantal lege flessen aan het eind van zo'n avond. Met bij mij ook wel lichte neveligheid als bij effect. In deze staat van lichte neveligheid doe ik ze uitgeleide om iets over middernacht, in het pikdonkere Empury. "Wat is er in Godsnaam met de maan aan de hand?" ging door mijn neveligheid heen, "het lijkt de zon wel"... Had ik toch de Volkskrant nodig om me de volgende dag te realiseren dat ik een volstrekt unieke maansverduistering in de ogen had gekeken.....

OK, nog één ander natuur fenomeen: vanmiddag voor het eerst van m'n leven een smelleken gezien, de kleinste roofvogel die hier rondvliegt. Laat ik maar niet verder uitweiden....

Ik heb al 1,5 jaar een lekkende dakgoot, achter. Een lekkende totaal nieuwe dakgoot dan hè!. Met al die regen bleek ie ook nog steeds niet goed te hangen, op 2 plekken gutste het water er met bakken overheen. De schuldige is Alain, dakbedekker hier in de buurt, heel aardige man, de redder van iedereen hier die een probleempje heeft, maar verder zo onbetrouwbaar als de nacht. Afspraken komt ie meestal niet na, afbellen doet ie ook niet, en dreigen noch schmieren lijken enig effect te hebben. Kortom een ramp. Wat het beste werkt is de persoonlijke ontmoeting, maar zie hem maar eens te

pakken te krijgen...Ik ken hem inmiddels, ken zijn ritme en gewoonten en zijn geheime plekjes niet te vergeten, dus gisterenochtend had ik hem te pakken. Tot zijn grote verbazing stond ik plots voor zijn neus. Vanochtend gaat hij komen, hopelijk betekent dat dan eindelijk een einde aan de wateroverlast, en wordt ook de cuve in gebruik genomen. Een grote watertank met overloop, waarin ik 1m3 regenwater opvang. In een impuls neergezet, voor het geval ik nog ooit een moestuin zou gaan aanleggen. Dit is dan één van de laatste infrastructurele werken, waardoor ik alles rondom m'n trap en terras achter kan gaan afwerken.

We zijn ingehaald door de tijd: Alain is geweest, de cuve is geïnstalleerd, t.a.v de dakgoot is alles hetzelfde. Dat ie kwam was al een wonder, maar daar kwamen de smoezen: Dat de dakgoot overliep kwam door de vele en daarmee zware sneeuw die we gehad hebben, zei hij. De dakgoot was ontzet.. (ah bon) En z'n enorme ladder had ie niet bij zich, die was 's nachts geleend door de brandweer en niet teruggebracht. Hij herhaalde het hele verhaal nog een keer na de lunch, zodanig dat ik het bijna begon te geloven..eerst maar even ademhalen.

Enfin, met de makelaardij raak ik aardig op streek, en as zaterdag hebben we hier weer het "fete de cochon". Ik heb de man van de wijnafdeling in de "Maximarche" geprobeerd "ik vind je leuk" te leren (een Hollandse blondine had een oogje op hem, zei hij), zonder resultaat. Dat verbaast me overigens niets sinds ik weet dat mijn copain Gerard na een jaar oefenen nog steeds niet in staat is ook maar 1 van de 2 3 letter woorden verstaanbaar uit te spreken. Verder zit ik in de lappenmand. Ik had weer last van m'n knie, waarop Noor de fysio me aanraadde oefeningen te doen om de spieren te versterken. Blijk ik al oefenend een spiertje in m'n kuit gescheurd te hebben, mede door een trombosetje met een gigadik onderbeen tot gevolg. De belevenissen in het Franse medische circuit zijn een verhaal op zich.

[[terug](#)]

la Maison Boussard

le Bourg 58140 Empury tel 0386225955 info@maisonb.nl

[Home](#)
[Geschiedenis](#)
[Mijn huis](#)
[Verhuur](#)
[Vermaak](#)
[Morvan](#)
[Contact](#)
[Route](#)
[Bevriende links](#)
[Foto galerij](#)

18-2-2007 04 Nieuwe bankjes end....

Veel te melden heb ik niet....soms is internet ook een te open medium, niet alles wat er mij gebeurt is publicabel... Wel dat ik al weer 2 weken geleden een dag in Nederland was , o.m. om m'n "nieuwe" bankjes op te halen. Vermoedelijk hebben ze bij vriendin Romana (Romana bedankt!) al wel een jaar of 11 dienst gedaan, maar ze leken mij toch een aanwinst voor mijn salon. Vooral vanwege de vrolijke kleur, die kon de salon wel gebruiken. Bovendien zaten van origine mijn – ook al 2e hands zwarte bankjes – al volop onder het baby kwijl. Daarbij kwamen recente vetvlekken en ook nog brand gaten ter grootte van 2 euro munten. Alle reden om te wisselen. Paps bezocht, de laptop laten repareren, de makelaars website opgekalefaterd, en het was weer tijd om terug te racen. Precies voor de deur liep overigens een band van de aanhanger leeg. Van die dingen..

De tekst van deze website is overigens ook al een tijdje geleden inhoudelijk geschoond en geupdate.

Belangrijkste nieuws : Het logeerbeleid is compleet op de schop gegaan. In 2007 is U allen van harte welkom!! Niets is mij liever dan dat mijn huis intens en intensief gebruikt gaat worden. Niets is mij liever dan dat al mijn geplengde zweet er in zal resulteren dat zo veel mogelijk zielen van mijn huis zullen genieten, en een goede tijd zullen beleven in mijn schone Morvan. Waarvan acte, ende schroomt niet om massaal te reageren.

Zo had ik afgelopen zaterdag Teade en Cor een nachtje te logeren. Teade een klant, en nu een vriend, en Cor is de vriend van Teade. Van diens hand kwam een hele mooie foto, maar helaas, verkeerd bestand, dus daarom deze van mij. De eerste betalende gasten arriveren overigens 3 maart: Bruilofts gangers, onze Salle de Fete is afgehuurd om een bruiloft te vieren.

Verder ben ik me aan het ontpoppen tot groot importeur van gerookte makreel. Buurman Bernard had het zich

een keer laten ontvallen, dat volgens zijn tong de Hollandse makrelen een verrukking waren. Er een keer 1 voor hem meegenomen, opnieuw verrukking. Toen er 2 van Albert Heijn door m'n zusje per post laten opsturen. Een geijkte manier om te zorgen dat je op een positieve manier in het nieuws komt, en wel gedurende langere tijd. Deze keer er dus 6 meegenomen, zo maak ik vrienden onder de Fransen, ook hier gaat de liefde door de maag.

Dan nog even het weer. Nou, we zijn hier met z'n allen in de voorjaars mood beland: Zag eergisteren al een boer met kunstmest in de weer, gisteren bij de Maxibrico volop aardbeien-plantjes, zaaigoed en grasmaaiers, en vanochtend waren de buizerds overduidelijk in de balts. Ik ga dat maar eens aanstekelijk laten werken, in plaats van er zorgelijk over te doen..... Verder gebeurt er wel meer en van alles, maar daarover later dan maar.....

[[terug](#)]

la Maison Boussard

le Bourg 58140 Empury tel 0386225955 info@maisonb.nl

[Home](#)
[Geschiedenis](#)
[Mijn huis](#)
[Verhuur](#)
[Vermaak](#)
[Morvan](#)
[Contact](#)
[Route](#)
[Bevriende links](#)
[Foto galerij](#)

22-1-2007 02 de was en de tijd die verglijdt; 03 ijspret

Het is 25 januari, de 3^e dag dat ik ingesneeuwd zit. Het is stiller dan stil, de sneeuwpracht is prachtig. Bijzonder ook, om gedurende een aantal dagen niemand te zien. Van maandag op dinsdag is er hier 20 cm gevallen, op veel plekken door de wind opgewaaid tot 50 cm. Gisteren kwam de sneeuwschuif wel langs, maar veel soulaas bood dat niet. Ze laten dik 5 cm liggen, en die is inmiddels verijsd. Zonder sneeuwkettingen of winterbanden ben je nergens. Vanochtend even op bezoek bij Bernard en Marie: Die hadden het nog nooit meegemaakt dat de post 3 dagen niet was langs geweest. Ik had weer eens mazzel. Andere buurman Thomas kwam langs, en die neemt met z'n 4x4 brood voor ons mee. Inderdaad, dat was net op. Zo komt Jan Splinter door de winter. Als het tijd is voor voedselhulp bel ik wel.

PS. We moeten tegenwoordig aan de winterband... Wie zodoende z'n sneeuwkettingen overhoudt: Ik heb maatje 175/65 r14c, en ik houd me aanbevolen.

Ik heb net m'n was opgehaald...Ik heb geloof ik een beetje typische relatie met m'n was: M'n kleren gaan me aan m'n hart, maar m'n was doe ik nooit zelf. Nooit! Ik kom weer eens ergens te wonen, en het eerste wat ik doe is een wasserij zoeken. Zo ook hier. (Zo ook trouwens in m'n laatste huwelijk, wat ooit op een feestje voor grote hilariteit gezorgd heeft: 2 echtelieden die beiden hun eigen was verzorgen! Daar hadden de feestgangers nog nooit van gehoord...) Mijn was hier wordt gedaan door geestelijk

gehandicapten, die echter niet zo gek zijn dat ze me niet (her)kennen. Sterker nog: ze kennen me allemaal. Nog nooit van m'n leven ben ik in een super zo vaak begroet als hier in onze Maximarché. Aan de éne kant een toppertje van integratie zou ik zeggen. Aan de andere kant voel ik me er soms ook wel een beetje ongemakkelijk onder. Ik ben toch al niet zo van "praatje pot", en met hen....

Inmiddels schrijven we al weer 22 januari...dat krijg je ervan als je druk bent met niets, als dus ook niets het vermelden waard lijkt...laik maar even verantwoording afleggen....toen ik nog dacht dat winters koud waren, ergens in september, heb ik besloten 4 nieuwe dubbelglas ramen te bestellen. Half december waren ze klaar. Bij nader inzien leek het me slim ze vòòr het plaatsen te verven. Op de begane grond, in plaats van 5 meter daarboven. Goedbedacht, ik heb dus dit jaar een ochtend of 4 geverfd, niemand kon. Ik heb geleden, want ik haat verven: bij mij zit altijd alles onder, met name ikzelf ook. Goddank heeft trouwe hulp met vaste hand Annelies de dwars latjes voor haar rekening genomen.....Voor ik ze ging verven heb ik zeker 20 minuten

spiritueel contact gehad met die ramen. Ze waren in hun pure nature naaktheid zo bloedstollend mooi, dat het zonde (idiot , vond meneer Joindot) leek ze te verven. Ik had ze om ecologische redenen namelijk van lokaal eiken laten maken, en de schoonheid droop er van af. Om redenen van esthetiek en harmonie heb ik ze uiteindelijk toch behandeld. (besmeurd is bijna op z'n plaats).

Ik ben ook 3 dagdelen met Gerard bezig geweest de trap naar m'n kelder opnieuw te plaatsen. Granieten treden, de zwaarste moet over de 100 kilo gewogen hebben. Het was weer een heel gedoe. Maar hij staat, rechts in beeld. In al met al 3, 4, misschien wel 5 dagdelen heb ik de muur opgetrokken, links in beeld. Mooi artistiek puzzelwerk, soms ook zwaar, en link, slippen door de modder, met van die brokken graniet tot een kilo of 40 in je jatten. Pijne spieren en vredige nachtrust ook. Op de foto is mooi te zien dat bij mij niks recht loopt, ook deze muur niet. Ik kan er inmiddels ook wel grappen over maken. "Dans le style de la maison", is de alles vergoelijkende kreet. Dwars op deze muur komt nog een verlenging richting de trap. Daar ben ik de komende weken dan mee bezig. Ook die wordt "dans le style de la maison", dat is nu al te zien.

Ook de makelaardij eiste zijn tol: daar ben ik ook wel een dag of 5 mee bezig geweest. Vrijdagavond makker Jeroen, en gisteren burens aan de dis. Voor die laatsten kwamen als een dolle m'n huis schoon gemaakt. Het was hoog tijd, ik zat wel erg dicht in de buurt van de karikatuur van het huishouden van de man alleen. Ik had overigens een culinair handstandje verzonnen, wat ik graag had laten zien. Helaas, de camera deed het weer eens niet. Voordat het helemaal koud werd hebben we het maar opgegeten. Ik maak het nog wel eens.

Bon, aan de cliff blijven we nog even hangen. U lezers zwenkt tussen een ontmoeting aangaande werk of – hoopvol- een vrouw, een nieuwe liefde. Hij heeft te maken met werk.....

[[terug](#)]

la Maison Boussard

le Bourg 58140 Empury tel 0386225955 info@maisonb.nl

[Home](#)
[Geschiedenis](#)
[Mijn huis](#)
[Verhuur](#)
[Vermaak](#)
[Morvan](#)
[Contact](#)
[Route](#)
[Bevriende links](#)
[Foto galerij](#)

8-1-2007 01: Minder vlees en andere goede voornemens + koerswijzigingen!

Soms moet je afstand nemen om de werkelijkheid echt te zien of te doorvoelen. Ik deed het 25 december, zonder vooropzet trouwens. Om half tien vertrok ik uit Empury, en binnen een kwartier voelde ik een grote opluchting, alsof er een last van m'n schouder gleed. Merkte ik hoe uitgewoond ik was, door een mengeling van mezelf en de omstandigheden, laat ik het zo zeggen. Een overdosis aan spanningen en verplichtingen, te weinig liefde en lol, zoiets. Plots kon ik zien wat een ongelooflijk zwaar jaar 2006 geweest is. Allemaal verklaarbaar door de combinatie huis verbouwen, makelaardij opstarten en gasten ontvangen, allemaal verklaarbaar, maar dat moet echt anders. Minder verplichtingen, minder hard werken, veel meer sociale contacten, en wie weet, een vleugje meer liefde.

De dagen in Nederland waren als een warm bad, waarin ik me gelaafd heb aan de warmte en de liefde van een selectie uit mijn dierbaren bestand. Onbetaalbaar toch zijn de fenomenen de zelfde taal spreken (driedimensionaal bedoeld), en geschiedenis delen. Onbetaalbaar wat die een lading aan het contact geven, en aan het gemak waarmee het weer gelegd wordt.

Dus kwam ik hier 2 januari totaal gerevitaliseerd terug. Vol goede voornemens, sommige met het karakter van een koerswijziging. Ik ga voor de geschiedenis, maar ook voor de lol, de meest praktische eens even opschrijven:

1. De Volkskrant op zondag gaat vergezeld worden door le Monde, die hem misschien wel gaat vervangen
2. Ik ga eindelijk een 2e schotel laten plaatsen en eindelijk het Franse journaal bekijken. (deed ik dat dan nog niet?? NEE!!)
3. Ik ga de contacten met Nederlanders in mijn omgeving aanhalen.
4. Ik ben lid geworden van het "Comité de Fete" van Empury. Vanmiddag dienst!
5. Ik ben bezig werk te regelen waarin ik sterk gebruik kan maken van mijn grootste talent: PRATEN!

6. Ik ga meer bellen, en minder mailen

7. Uiterlijk 1 maart hangen de laatste bedlampjes en schilderijtjes op hun plek: Ik ga mijn huis actief gebruiken als vakantieoord/chambres d'hotels/auberge. Lang leve het bezoek.

En dan deze nog terzijde:

8. Ik ga minder vlees eten, en dus meer vegetarisch, en dat is voor een vleeseter ongeveer hetzelfde als stoppen met roken voor een roker! Varkens en kippenvlees zitten in de ban, bio industrie kan echt niet meer. Lang leve de sla!, en het lam.

Over bovenstaande kan altijd gecorrespondeerd of gebeld worden.

La Galette des Rois

Nog even wat echte actualiteit dan: Gisteren, 7 januari, hadden we hier de Nieuwjaarsborrel. Rampzalige opkomst, 22 mensen, de helft van vorig jaar. Die dag werden ook de 3 koningen geëerd, de Fransen doen dat door een taart van bladerdeeg met amandelspijs op te eten.

Vermeldenswaardiger is dat ik voor het eerst in functie was als lid van het Comité de Fete van Empury. Ik heb 5 flessen wijn opengetrokken, chocolaatjes op een schaal gelegd en mandarijnen in een mandje gedaan, dat soort dingen. Verheven was het niet, maar wel leuk, ik leer weer andere mensen kennen, en ook de Franse manier van werken. Trouwens voor het eerst van m'n leven een vrouw met een prikbaard omhelsd: Dat was even wennen..... Zaterdag iemand tegen het lijf gelopen in een doodlopend straatje in een piepklein en doodstil en verlaten gehuchtje. Een ontmoeting die grote gevolgen kan hebben voor mijn leven, en dan in het boek "Grote en ongelooflijke voorbeelden van Synchroniciteit" opgenomen gaat worden. Als dit geen cliffhanger is.....

PS. Over Synchroniciteit bestaat een boek; ga maar googlen

[[terug](#)]

la Maison Boussard

le Bourg 58140 Empury tel 0386225955 info@maisonb.nl

[Home](#)
[Geschiedenis](#)
[Mijn huis](#)
[Verhuur](#)
[Vermaak](#)
[Morvan](#)
[Contact](#)
[Route](#)
[Bevriende links](#)
[Foto galerij](#)

4-11-2006 21 Ik heb volbracht! Quo vadis?

Het is 3 november, en ik heb volbracht. Al een paar dagen trouwens. 1 november was de deadline, en die heb ik – gewoontegetrouw – gehaald. De verbouwing van de zolder is klaar, m'n huis is af! De balken zijn schoon, de vloerbedekking ligt, het behang hangt, het water stroomt, de deuren zijn gelakt. En bovenal: het stof is weg! Met name dat laatste is een verademing. En wat een klus was het weer. Om nooit meer aan te beginnen. Alleen in die laatste week zitten al meer dan 100 uur werk. Met dank aan van links naar rechts Marleen, Gérard en Annelies. (Gerard was thuis) Dinsdag om half 6 maakte ik met Marleen de onderste trede van de onderste trap schoon, en daarmee was de klus geklaard. Echt: een opluchting.

Woensdag 1 november was hier nationale feestdag, een goede aanleiding om eens flink te niksen. Pas toen drong tot me door dat er meer aan de hand was. Beetje bij beetje realiseerde ik me dat niet alleen de verbouwing klaar was, maar daarmee ook het project. Al dat gezwoeg stond immers in het kader van een wens!! Ik heb dit huis toch gekocht om nog één keer een huis mooi te maken.....Nou, dat heb ik geweten, en nu het klaar is blijkt dat dus ook het einde van een fase. En dat was tastbaar! Donderdag 2 november was het warme weer in 1 klap helemaal verdwenen, en vroom het 5 graden. De stilte viel als een dood lijk over me heen. En daarmee werd plotseling de vraag weer actueel "hoe ga ik de winter ga doorbrengen?". Nog een keer 5 maanden in de vergetelheid??? Of ga ik een paar maanden naar Nederland? Want ik herhaal het nog maar een keer: In de Morvan moet je in de winter niet zijn, tenzij je een goede reden hebt. En los van het feit dat het tussen mij en de leiding van de makelaardij niet lekker loopt, is het maar de vraag of ik met makelen de winter vrolijk genoeg doorkom. Enfin, de winter is er nog (net) niet, zij maakt zich slechts op...een mooie gelegenheid om eens even te kijken hoe we dit alles gaan aanpakken, hoe we aan de volgende fase invulling gaan geven. Interessant beeld trouwens, het leven wat bestaat uit zich telkens opvolgende fases. Heb plots het idee dat die fases bij mij soms wel erg kort duren. Ik hoor de dierbaren al zuchten: Wat nu weer..... Ach we merken het vanzelf....

Nog even ons vaste slot onderdeel, de natuur.....een vreemd geluid aan de kraakheldere hemel vanochtend: Kraanvogels!!! Ze waren met z'n 70 igen, en ze waren de weg kwijt. Boven mijn huis 70 kraanvogels die in een piepkleine cirkel rondvlogen, alsof ze op een rotonde zaten, en niet wisten in welke richting ze er af moesten. Dat duurde wel 15 minuten, tot er 1 richting koos, de goede, naar het Zuiden!!, de rest ogenblik volgde, een V vormde, en op reis ging. Magisch. Ook magisch waren trouwens de 2 boeken die ik tussen het voegen en tegelen door nog gelezen heb: Kentering van een huwelijk van Sandor Marai, en De schaduw van de wind van Carlos Ruiz

Safon, met dank aan vriend Gijs. Ben je lezer of ben je geen lezer: Probeer ze te pakken te krijgen! Magistraal.

PS Niet gek veel reacties op de vorige Actu "Creeer je eigen boucle". Bekijk hem even in het archief

[[terug](#)]

la Maison Boussard

le Bourg 58140 Empury tel 0386225955 info@maisonb.nl

[Home](#)
[Geschiedenis](#)
[Mijn huis](#)
[Verhuur](#)
[Vermaak](#)
[Morvan](#)
[Contact](#)
[Route](#)
[Bevriende links](#)
[Foto galerij](#)

19-10-2006 Creeer je eigen "boucle"!!

Ik heb geloof ik een soort van "WRITERS BLOCK"...dit is de derde poging een nieuwe actu te schrijven, ook nu niet van harte. Terwijl ik groot nieuws heb: Ik heb vloerbedekking gekocht! Gisteren. Het moest er een keer van komen. Na alle winkels in Avallon, Clamecy en Auxerre omgekeerd te hebben, en soms diverse malen, ben ik gister naar Nevers gereden. Bingo. Het kostte me 6 uur, en 220km, maar we hebben vloerbedekking. Binnen het budget. Niet eens onaardig. 't Enige minpunt: Na het afsnijden en oprollen had de verkoper brandwonden op zijn arm. Onze toekomstige gasten waarschuwen wij nu reeds: Geen tikkertje spelen op de slaapkamer. Voor je het weet heb je blaren op je voeten. Helemaal in de mood, ben ik vanmorgen nog maar weer een keer naar Auxerre gereden: 150 km deze keer, voor een bezoek aan ongeveer de enige winkel met meer dan 15 soorten behang op voorraad. Het leven is toch al zwaar, daar kunnen we het doorworstelen van die dikke behangboeken niet bijhebben. Eureka: ook behang gekocht. En nog 6m2 vloerbedekking voor de gang. Geldzorgen lijkt ik niet te hebben, want gisteren is er ook een nieuwe houtkachel geïnstalleerd. Niet door 1, niet door 2, maar door 3 man. Zie de foto. Om beurten hebben ze wat gedaan. Met als gevolg dat ik bijna winterklaar ben. En feu continue heb. 's Nachts gewoon slapen, 's ochtends gewoon op staan, even blazen en hup, er is weer vuur. Nu nog een aantal ramen laten vervangen. Die oude ramen zijn reuze authentiek en charmant, maar de wind en kou gieren er dwars doorheen. Dit vooral ook omdat ik niemand kon vinden die de stopverf wilde aanbrengen of vernieuwen. Het bekende en lang durende ritueel van offertes was het gevolg. Met als complicerende factor: ecologisch verantwoord. Dus niet zomaar tropisch hout, maar FSC. FSC??!! Dat was een tandje te hoog. Uiteindelijk lijkt hout van de streek de meest voor de hand liggende oplossing. Eiken dus. Kost een klein vermogen, maar dan blijft er in de tropen tenminste 1 boom meer staan.

Oorsprong van al dit drukke gedoe is de beslissing om m'n huis nu eindelijk af te bouwen. Ik klus inmiddels al 3 weken als een dolle om de zaak 1 november klaar te hebben. Eindelijk de cremaillère, waar ik het een jaar geleden al over had. De makelaardij heb ik daarmee op een laag pitje gezet. Gaat overigens toch behoorlijk door. Heb in september 2 huizen verkocht, en als het geluk me toelicht komen er voor de jaarwisseling nog wel 1 of 2 bij.

Wat is er verder nog te vermelden....ik merk dat ik 's avonds dermate uitgeteld ben, dat ik er telkens niet meer toekom eens enthousiast de tel te pakken. De contacten met m'n dierbaren verwateren navenant....weet het tijd echter niet te keren. Ook de sociale contacten hier ter plekke vieren geen hoogtij. Realiseer me dat dit op de wat

langere termijn niet goed is, beloof verbetering na 1 november, al was het alleen maar voor m'n eigen bestwil. Ik heb eindelijk nog 6m3 eiken en beukenhout uit het bos gevestigd, samen met Marcel, de bakker uit StMartin. Ik heb 2 Belgische huizenzoeksters als gast gehad, wat reuze leuk was. Ik heb een doodssmak op m'n terras gemaakt, wat weer minder leuk was. Bleek uiteindelijk alleen m'n rechterpols verstuikt te hebben, heb daar wel 2 nachten echt giga pijn van gehad. Wat wel weer leuk was: Ik had er na een paar uur toch maar een zwachtel om heen laten doen, met dank aan buurvrouw Marie. Na het douchen had ik dat opnieuw zelf aangelegd. Ik ontvang gasten, huizenkijkers, die ik een slap linker handje geef. De man kijkt naar het zwachtel, en zegt: dat zit niet echt goed he? Op een manier waardoor ik hem vraag: je bent toch geen arts hè? Nee zegt ie, ik ben diërenarts. Ik moet er zelf nog steeds om lachen, maar hij heeft me zò behandeld!

M'n terras trouwens heeft nu niet alleen 4 verschillende rechte hoeken, maar alle 4 de muren hebben ook een verschillende hoogte. Het is niet anders. Gaandeweg krijgt het daarmee ook achter z'n vorm. Laatste aanwinst is de aanleg van de 1^e helft van de zogenaamde passage de brouette, geen snelweg, maar een doorgang voor een kruiwagen, een idee van Jean Jean. Maar hierover later meer.

De natuur nog even: Ook hier is het – te – warm. Dat zorgt voor malle fenomenen, zoals planten die weer in bloei raken en uitlopen, (bepaalde) vlinders die nog steeds als hyperactief rondvliegen, en vliegen, "punaises" en andere ongewenste insecten, die in mijn huis een schuilplaats gezocht hadden, en deze nu en masse verlaten. Andere dingen gaan gewoon zoals ze moeten. De zwaluwen zijn al een maand geleden vertrokken, en ook bijvoorbeeld de rode wouwen hebben zich verzameld voor hun winterse reis. Ik zag er vorige week 8 tegelijk, waanzinnig mooi en imposant, zoals ze om elkaar rondcirkelden.

Wandelen, ofwel: maak je eigen "boucle"!!

De vorige week had ik bezoek van Jack en Tini. In de Morvan heb ik met hen een wandelhistorie. En wel dat wandelingen die we gingen maken allemaal doodliepen op onbegaanbare of niet meer bestaande paden. Dat was 5 jaar geleden. Tijd voor een reprise. We testten de uitgezette wandeling langs het Lac de Chaumecon. Niet slecht, we zijn niet verdwaald, en wat normaal een stuwweg is, was nu een prachtige vallei. Om te onthouden!! Ergens op mijn website staat dat je vanuit mijn huis tal van wandelingen kan maken. Daarvan is geen woord gelogen, maar echter, ze zijn nog nooit gelopen. En dat is toch een probleem, want los van onbegaanbaarheid kun je hier ook aardig verdwalen. Er zijn weliswaar tal van paden, maar gemarkeerd zijn ze niet, en ook de stafkaarten kloppen niet altijd. Tijd voor een test. En inderdaad, na dik een uur lopen hadden we eigenlijk niet echt een idee waar we zaten, dus zijn we op onze schreden teruggekeerd. En ook al zie je op de terugtocht compleet andere dingen, leuker, aansprekender is toch de rondwandeling. Le boucle noemen de Fransen hem.

We gaan dus boucles ontdekken of creëren. Houd je van wandelen, en is er een ontdekkingsreiziger aan je verloren gegaan: Kom naar de Morvan, en creëer met mij je eigen boucle. Je wordt vereeuwigd, want hij krijgt je naam. Wel zelf verf meenemen. Mij lijkt het een enig idee, dus ik ga een actief beleid voeren. Wees gewaarschuwd!

PS: Het behang klopt niet, dat moet ik ruilen.

[[terug](#)]

la Maison Boussard

le Bourg 58140 Empury tel 0386225955 info@maisonb.nl

[Home](#)
[Geschiedenis](#)
[Mijn huis](#)
[Verhuur](#)
[Vermaak](#)
[Morvan](#)
[Contact](#)
[Route](#)
[Bevriende links](#)
[Foto galerij](#)

11-9-2006 19 naderende dementie / bepverhalen

Oorspronkelijk zou dit gaan over integratie en Yeuxbleus, m'n kat. Maar er zijn dringender zaken. Ik was 3 dagen naar de Atlantische kust, om daar te bodysurfen, m'n grote passie. Gisteren, de 9^e was het al weer tijd om terug te keren. Even aftanken. Al tankend realiseer ik me plots dat ik de code van m'n pas niet meer weet. Ik heb hem 3 dagen geleden nog gebruikt, ik gebruik hem al een maand of 3 zonder problemen. Ik heb een prachtcodes gekregen, eentje die je direct onthoudt. Nu ben ik ben hem kwijt. Volledig. Zwart gat. Geen notie. Hij eindigt op 01, maar daarvoor...??? Was het nou 78, of 87, of 84...??? Gèèèn idee. Blanc. Alsof ik hem nooit gekend heb. Help, wat is dit? Misschien is dementie een te groot woord, maar hersenverweking is het zeker. Ik weet niet wat ik er mee moet, maar ik schrijf het toch maar even op, dan ligt het maar vast. Heb ik houvast voor als er andere malle dingen met me in het verschiep blijken te liggen...

De "actu" moet geen feuilleton worden, maar met Teade en Ingrid is het met dat huis niet goed afgelopen. We zijn door de eigenaresse met boter en suiker belazerd. Die bleek het huis inmiddels aan iemand anders verkocht te hebben. Geld, vrienden, geld.... Heel onverteerbaar, het valt daarna niet mee om nog vertrouwen te hebben. Maar we zijn niet voor 1 gaatje te vangen, en hebben uiteindelijk op het nippertje een vergelijkbaar huis voor ze gevonden, oh wonder op slechts 4 km van dat vorige. Een weekendje doorwerken, en zondagmiddag kon het compromis getekend worden. Eind goed al goed...

Ik herinner me trouwens nog dat ik die zondagochtend niet helemaal fris opstond. Die avond tevoren was er het jaarlijkse dorpsfeest annex diner in Empury, m'n dorp. Geheel onverwacht was ik helemaal de haas. Ik had buurman Bernard bevestigd dat ik net een jaartje ouder was geworden. Er werd dus eerst door de hele gemeente voor me gezongen. Daarna was het aan mij om met een met de muziek meegekomen animeer mevrouw de tango te dansen. De tango!!, en dat voor 80 man. Ik krijg het er weer warm van. Ik heb met weigeren echt de grenzen tot het uiterste opgezocht, maar er was geen houden aan....Grote genade..., wat voelde ik me ongelukkig, met name overigens omdat m'n ene been gewoon weigerde om voor het andere te komen, ik snapte en bakte er echt helemaal niks van. Toen moest ik vooroplopen in een sortement van polonaiseachtige verjaardagsdans. Geheel te mijner ere, maar dat deed m'n lust niet aanzwellen. Tot slot werd ik door 2 damesdorpsgenoten indringend ten dans gevraagd. Nou vind ik het altijd enig om te kijken naar dat dansen van hun, maar participeren...enfin, m'n weerstand was volledig gesloopt, die beker kon er ook nog wel bij. Aan tafel ging het overigens ook vrolijk door. Na afloop van het diner komt dan altijd de fles "goutte" te voorschijn, het

pruimen-gedistilleerd, met een alcohol% van 60 of 70%, of zoiets. Aan mij niet besteed, maar ook hier gelden eigen wetten: Je krijgt het niet zomaar geoffreerd, weigeren is buitengewoon on hoffelijk. Enfin, een paar kleine nipjes dan maar. Ondertussen begon iemand champagne in te schenken. Ook niet echt aan mij besteed, ook maar een paar kleine nipjes. Tot ik me realiseerde "en nu stoppen!, anders word ik zo dronken als een oordeel". Net op tijd. Voor buurman Frans kwam het allemaal te laat. Ik had beloofd hem even thuis te brengen, en probeerde bij het vertrek met m'n ene hand m'n fiets op koërs, en met m'n andere arm hem in evenwicht te houden. Later bleek dat iedereen had geoordeeld dat wij niet ver zouden komen. Thomas heeft hem toen thuis gebracht. Frans is er nog wel in geslaagd boven te komen, maar moest toen hevig op adem komen op de rand van het bad. Vanaf dat moment trok hij het allemaal niet meer. Hij gleed achterover het bad in, en had daar nu nog gelegen als hij niet gered was door zijn liefste. Ik ben niet gered, had alleen maar een duffe kop.

Eigenlijk was ik van plan afgelopen maandag al even naar de kust te vertrekken. Tot er 's middags om 14.30 gebeld werd. Een Nederlands koppel had besloten te gaan bieden! Dan moest ik maar even thuis blijven. Woensdagochtend waren we eruit, hopla, weer een huis verkocht. Inmiddels had ik een lumineus idee gehad, nou ja lumineus, zo heb ik het gebracht. Ik liep me al tijden voor te houden dat ik al lang weer eens bij Bernard en Marie op de borrel moest, wat ook gold voor Paul en Madeleine, maar het kwam er maar niet van... Mijn gedachten dwaalden naar de lamsschouder die ik nog in de vriezer had. Zag het echter niet zitten om voor 5 man te koken. Plots wist ik het: We gingen lam eten, maar ik deed alleen dat. Bernard ging voor een voorgerecht zorgen, Madeleine ging de aardappels koken. Ieder zijn deel, klaar was kees. Ze hadden dit nog nooit mee gemaakt, maar vonden het een geweldig idee. En zo geschiedde...Om 19.30 kwamen ze allemaal aanlopen met hun pannetjes: Bernard met de gesmoorde boleten (ze plukken zich scheel dit jaar, de Fransen), Madeleine met de pommes dauphinois, Marie met een appeltaart. En zo genoten we van een eenvoudige maaltijd, en was er weer een verhaal geboren.

Zo komen we toch nog op Yeuxbleus. Ze schijnt al een jaar of 10 te zijn, en zat bij het huis inbegrepen, net overigens als Nezblanc. Na de dood van mevrouw Boussard had Marie had ze laten steriliseren, en sindsdien voerde ze hen, bij mijn huis. Ik heb dat op een goed moment maar overgenomen, wat moet je....Echt grote lol heb ik er niet van, het zijn echte boerenerfkatten, nog steeds zo schuw als de nacht. Maar goed, ik zou na het diner naar de golven vertrekken, en vroeg Marie of ze buurvrouw, mevrouw C wilde vragen zich over Yeuxbleus te ontfermen. Dat doet ze met met zoveel toewijding en vanzelfsprekendheid, dat ik de laatste keer uit Nederland een bos rozen voor haar had meegenomen, als dank. Dat is toch het minste, denk je dan. Nu komt ie: Mevrouw C is diep in de 70, bleek het de eerste keer in haar hele leven dat ze van iemand een bos rozen had gekregen! Het zijn dus inderdaad de kleine dingen.....

[[terug](#)]

la Maison Boussard

le Bourg 58140 Empury tel 0386225955 info@maisonb.nl

[Home](#)
[Geschiedenis](#)
[Mijn huis](#)
[Verhuur](#)
[Vermaak](#)
[Morvan](#)
[Contact](#)
[Route](#)
[Bevriende links](#)
[Foto galerij](#)

17-8-2006 18: Nog 2,5 maand.....!

Afgelopen donderdag de 11^e fietste ik naar de bakker. Fietsen is ontspannen, is mijmeren ook...al mijmerend dus realiseerde ik me plotseling dat het inmiddels half augustus is. Dat betekent dat de zomer over z'n hoogtepunt heen is, en dat het over 2,5 maand dus 1 november is. En 1 november wordt hier beschouwd als het begin van de winter... Das even schrikken, het ijkpunt nadert met rasse schreden, de donkere dagen voor Kerst komen angstaanjagend dichtbij....

Dat was de afgelopen weken dus wel even anders... de hittegolf was ook hier, en heeft maar liefst heeft 7 weken geduurd! (baas boven baas) De temperatuur schommelde al die tijd tussen de 30 en 35 graden. Dat was dus teveel van het goede. We hebben precies 2 onweersbuien gehad dus dat hielp ook niet veel. Alles stond hier te verdrogen, met name al m'n net opkomende, gezaaide, plantjes. Veel bladval, en nog erger, vruchtval, (nou dat weer) en het water op rantsoen. Het was voor alle levende wezens overleven geblazen. Ook voor mij dus. Niks in de zon zitten, schuilen was het devies. Met als gevolg dat m'n benen nog maagdelijk wit zijn. Het gewone werkzame makelaarsleven heb ik zo goed mogelijk laten doorgaan, maar ik was weken lang 's avonds compleet uitgeteld. Dat kwam ook doordat ik half juli tussen neus en lippen ook nog op m'n zolder aan het werken ben geslagen. Dit in een manhaftige poging hem de 1^e week van augustus "operabel" te hebben. Ik wist het, en ik weet het opnieuw: Die 2 soorten werk laten zich slecht combineren. So wie so niet, zeker niet als het dan ook nog zo warm is, en al helemaal niet, als het fenomeen dat geen enkel klusje gewoon gaat, gewoon doorgaat. Los van niet opkomen dagende klussers en compleet scheef gezette wanden en vloeren is dit de fijnste: Hadden we eindelijk met veel pijn en moeite de wastafel meubeltjes aangesloten, blijken ze vorig jaar de hoofdafvoer niet goed gelijmd te hebben. Bij de eerste -gelukkig kleine- proef, gutste het water gelijk 2 verdiepingen naar beneden. Moest ik alle net geplaatste wanden weer afbreken om bij het lek te komen. Vermoedelijk moet alles eruit gesloopt en dan opnieuw aangelegd worden. Van die dingen, het ultieme gebed zonder end, het afbouwen heb ik toen maar weer even uit m'n handen laten vallen. Ook aan stukjes schrijven kwam ik trouwens niet toe: alle dagen leken op elkaar, niks te melden leek het. Kwam vermoedelijk ook doordat ik m'n ziel had afgeschermd.

Dat uit m'n handen laten vallen moest trouwens ook wel, want ik had de eerste 2 weken van augustus gasten. Eerst ex Martine met zus en vader, daarna ex eetclub vriendin Elly met moeder en kinderen. Op een andere manier ook weer drukke tijden, de makelaardij ging gewoon door, maar wel buiten gewoon leuk. Ik kan niet

anders constateren dat ik voor het herbergiers vak buitengewoon goed geëquipeerd ben, èn .. dat ik het ook buitengewoon leuk vind. Nou het toch al bijna kerst is ook maar vast een goed voornemen voor 2007: Dan ga ik dus meer herbergieren, linksom of rechtsom.

De bijgaande foto heb ik maar uit pure armoede geplaatst. De oorspronkelijk geplande ging niet door. De champagne stond al koud, die zou vloeien bij het tekenen van het compromis door Teade en Ingrid. Niet dus. Omdat het leven toch al zo van details aan elkaar hangt vergaten we Ingrid te melden dat Franse toetsenborden anders in mekaar zitten. Voor wij – collega makelaar Agnès en ik - en zichzelf het in de gaten hadden, had Ingrid haar code verknaald. Op zich niet zo'n ramp, maar we hadden te maken met een getraumatiseerde verkoper. Die wist van geen wijken en wilde per se een aanbeting anders tekende ze niet. Niet dus! 5 kwartier bellen leverde geen nieuwe code op, een telefonische overboeking leek uitkomst te brengen, maar doet er in Frankrijk minimaal 36 uur over eer ie zichtbaar wordt, de verkoopster bleef weigeren. Niks tekenen dus, ook vandaag niet. Maar bidden en er vanuit gaan dat het goed komt. Dat zou anders de 2^e verkoop zijn binnen 2 weken die gepiept was, maar om volstrekt onverzinbare redenen toch niet doorging. (De eerste ging niet door wegens liefdesperikelen aan koperszijde) Het is me een vak die makelaardij....

Enfin, net als in Nederland is het hier inmiddels onbestendig, het regent nu pijpenstelen. Een goed klimaat om de pen weer op te pakken. De volgende aflevering ga ik het hebben over de stand van zaken inzake de integratie. Tot dan.

[[terug](#)]

la Maison Boussard

le Bourg 58140 Empury tel 0386225955 info@maisonb.nl

[Home](#)
[Geschiedenis](#)
[Mijn huis](#)
[Verhuur](#)
[Vermaak](#)
[Morvan](#)
[Contact](#)
[Route](#)
[Bevriende links](#)
[Foto galerij](#)

7-7-2006 17 : ouder worden

Bijgaand een foto van "les 4 murs", en ik sta er niet op. Dat heeft een reden. Het is hier al 3 weken te heet, en ik draag al honderd jaar geen zonnebril. Wel knijp ik al een mensenleven met m'n ogen, met dit zonnige weer. Vanmiddag, in de autospiegel, waarin ik mijzelf regelmatig bekijk, viel mij plotseling op wat een ouwe kop ik krijg. En al helemaal door die witte kraaienpootjes (bijna potèn, eerlijk gezegd) Dat is op zich al erg genoeg, maar om dat nou ook nog op internet breed uit te meten.....ik dacht van niet.

Er was nog een reden om niet op de foto te gaan. Echt fantastisch liep ik er niet bij. Normaal gesproken let ik daar niet zo op. Ik bedoel, ik kleeed me weliswaar netjes en verantwoord aan, d.w.z. qua kleuren en properheid, maar hoe bij de tijds ik er nog bij loop....? Maar liever zo, dan in de mode van C&A. Naast "les 4 murs" stond een grote schoenendoos van een C&A. Een Hollandse winkel in Frankrijk, even kijken dus....Hmmm, echt opgewonden werd ik er dus niet van...Echte afkeer voelde ik opkomen bij die fakemerken, Canda en Angelo Litrico, dat zijn van die merken, daar wil je absoluut niet dood in gevonden worden, alleen door die namen dus al niet. En dan die stoffen...2 keer wrijven en ze vliegen in brand. Dus zoals gewoonlijk: niks gekocht bij de C&A.

En dan trouwens nog even over brand gesproken: Zaterdag was eindelijk de zaagmeneer gekomen om de enorme stukken niet te kloven den, voor mij in hapklare brokken te zagen. Leuk voor m'n bezoek toen hij daarmee om 10 over 8 begon. Missie geslaagd, met een enorme berg zaagsel als bijproduct. Gisteravond dacht ik alles helemaal op te ruimen, ook met het oog op m'n burens, weg met de zoi. Met 1/10^e zat m'n compost bak al vol, dus besloot ik de rest maar even te verbranden. Ik was bijna klaar, toen m'n buurman naar buiten kwam, of ik helemaal van de pot gerukt was. Met dit weer maakte je toch geen vuur, dat was verboden, en of die de gendarmes even moest bellen...ik sputterde nog wat, dat het toch geen vuur was, zaagsel smeult, maar er was geen tornen aan. Nou heb ik het al niet zo op die man, maar wat word ik hier moe van, van dit soort reacties. Enfin, zo maak je dus geen vrienden...

De enige en echte reden waarom ik bij C&A en `les 4 murs` terecht kwam, was dat ik een beslissing over het tapijt op zolder wilde nemen. Ja, er komt dus tapijt, al was het alleen maar om het geluid te dempen, en daartoe verplaatste ik mij dus 80 km in de verzengende hitte naar Auxerre. Ik wilde eigenlijk voor sisal gaan, maar ik was gewaarschuwd dat daar een raar luchtje aan kan zitten, wat klopte. Bovendien was het me te duur. En zodoende heb ik me dus georiënteerd op de overige vloerbedekking. Ook die is in Frankrijk een stuk duurder dan in

Nederland, maar dat zei dan maar zo. En passant besloot ik, dat ik – geloof ik – mijn voorliefde voor behang deze keer ga onderdrukken. Voor 1 augustus kan er geleefd worden op de zolder, al geloof ik het zelf nog niet.

Op de terugweg leek ik al weer ouder geworden, en besloot ik morgen maar eens naar de kapper te gaan. Een goede beurt, lekker kort, dat scheelt al gauw een jaar of 5. Van de pancake blijf ik af.

[[terug](#)]

la Maison Boussard

le Bourg 58140 Empury tel 0386225955 info@maisonb.nl

[Home](#)
[Geschiedenis](#)
[Mijn huis](#)
[Verhuur](#)
[Vermaak](#)
[Morvan](#)
[Contact](#)
[Route](#)
[Bevriende links](#)
[Foto galerij](#)

19-6-2006 16 les poires morts et autres drames

Fantastisch geschoten, dat verdriet op mijn gelaat. Aanleiding genoeg overigens. Mijn goedgelovigheid speelde me weer eens parten, en daarmee kon de geschiedenis zich herhalen.

Het is me nl al eens eerder overkomen, dat een localo mijn dierbare fruitbomen niet van hoog gras wist te onderscheiden. En dus ben ik de ezel die zich achteloos aan de 2^e steen stootte. Ik dacht dat ik het duidelijk genoeg had aangegeven hoe er gemaaid moest worden, aan Cedric, de neef van Raymond, mijn burgervader. Het leek mij niet mis te kunnen. Wel dus. Eerst dacht ik dat hij er wel een stuk of 5 had omgemaaid, en terugvinden kon ik ze niet. Tot de volgende dag: hij had ze weggemoffeld in de bosjes. En daar vond ik haar, m'n 7 jaar oude Marguerite Maurillat, die voor het eerst in haar leven droeg. Dag peren die wel een pond per stuk kunnen wegen. Ik was te perplex om te schreeuwen, dood is dood.

Voor die makelaardij moet je wel beschikken over stalen, of misschien wel elastieken zenuwen.

Ik doe even verslag. Vorige week vrijdag nam ik een huis op, vlak bij. De volgende dag nog even wat foto's maken. Eigenaresse H zei dat er die middag met een andere makelaar Belgen zouden komen kijken. Dat bleken de mijne te zijn, voor wie ik met veel inspanning een bezoekprogramma had samengesteld voor de volgende dag. Ik maakte me geen zorgen: weliswaar een heel mooi huis, maar niks voor hen. Ze wilden beslist uitzicht, en minstens 2000m2 tuin. Dit huis had beslist 0 uitzicht, en tut aan 800m2 tuin. Zaterdagavond 20.20 gaat de telefoon. De Belgen annuleren de afspraak, ze hebben hun huis gevonden: Dat huis. Dan voel je wel even driedubbel heftig gefrustreerd. Dinsdag met collega Simone, woensdag alleen, een Ned echtpaar rondgereden. Wat er even heel kansrijk uitzag ebde langzaam weg. Donderdag een mail van Nederlanders die de zaterdag daarvoor speciaal voor een bepaald project overgekomen waren: Ze deden een bod!!! Een uur later lijkt de zaak rond. Nog even per mail bevestigen. De volgende ochtend zetten ze de zaak on hold. Nou dat weer. Ondertussen heeft een Belgisch echtpaar met wie ik zaterdag een afspraak had, zich afgemeld. Oververmoeid, overvoerd met huizen. OK.....Gelukkig komt er dit weekend nog een Ned echtpaar. Die blijken echter alsnog besloten te hebben eerst hun huis in Ned te verkopen, en komen dus niet..Gelukkig heeft Simone nog een zeer serieuze koper voor een huis in Clamecy. De eigenaresse gebeld of het nog te koop is. Ja zeker, en ze zijn zeer blij met me, hopen dat ik het voor hen verkoop, mede door slechte ervaringen die ze met franse makelaars hebben. Een ding echter: Mocht de kijker ene dokter K zijn, die wil ze absoluut niet meer zien, wegens zijn wangedrag bij een eerder bezoek. Simone bevestigt dat het om dr K gaat, met wie we overigens zondag samen een afspraak hebben bij

een nieuw huis van haar, zodat ik dat ook kan zien. Die afspraak zegt hij zaterdagavond laat af, zijn vrouw heeft wat anders te doen. Ik stel Simone voor onze afspraak gewoon te laten doorgaan. Ik kom zondagochtend op die afspraak aan, en tref een furieuze Simone aan. Bleek die dokter K echt malafide te zijn, het huis achter haar rug om gespot te hebben, en gedacht te hebben: afspraak afgezegd, die is er niet, kan ik mooi met de buurvrouw het huis bezoeken, en de makelaarscourtage ontduiken. Een misrekening dus. Hij liep recht in de armen van Simone, die 1 bijzondere eigenschap heeft, vertrouwde ze me toe: ze transformeert tot viswijf als ze belazerd wordt. Dat heeft ie geweten deze dokter K. En zo gaat het maar door. Wat een lekkere opluchting trouwens om dit allemaal eens even op te schrijven. En dan te weten dat het nog lang niet alles is....

Dan nog een moment voor de mooie dingen van het leven... Vrijdag en zaterdag met Freek een flinke, bijna laatste slinger aan de zolder gegeven. Hij is bijna afgetimmerd! Da's mooi. De eerste 2 wedstrijden van het Ned 11tal bij Marty en Dirk gekeken, met een heel gezelschap. Leuk. Heb ondertussen bezoek van vriendin Nel, met heur vriendin Anneke. Ook leuk. En vanochtend denk ik: Wat zien ik..!?!?? De kleine weerschijnvlinder!! Hij is er weer!, net als vorig jaar. Voor wie hem nog nooit gezien heeft: kijk op z'n minst even in een vlindergids of op internet of zo. Zo mooi, zo'n pracht!. Of kom even kijken. Hij vliegt een kleine 3 weken.

[[terug](#)]

la Maison Boussard

le Bourg 58140 Empury tel 0386225955 info@maisonb.nl

[Home](#)
[Geschiedenis](#)
[Mijn huis](#)
[Verhuur](#)
[Vermaak](#)
[Morvan](#)
[Contact](#)
[Route](#)
[Bevriende links](#)
[Foto galerij](#)

11-6-2006 15 waar zit de neus van de slak?

Het is nu 9 juni, en eigenlijk gaat dit stukje over lijden, over afzien. Over iemand die gewend is aan de grote stad. Over de grote stad, waar de eerste lekkere zomerse dagen ook een tastbare verandering teweeg brengen. Waar de rokjes veel korter worden, en de truitjes ook, de bloesjes een knoopje verder opengaan, de decolletétjes hun deuntje mee fluiten. Waar de hele atmosfeer verandert, je de hele wereld als het ware hoort verademen. Waar frivoliteit en levenslust plotseling de toon bepalen. In de Morvan verandert wel het weer, het is hier nu tegen de 30 graden, maar verder verandert er niets. Niets. Het is vreselijk, het is lijden, het is afzien. Je zou bijna naar de winter verlangen.

Dan maar over de slakken. Elk jaar een plaag, nu wel heel erg naar het schijnt. Ik heb de strijd met ze aangebonden. Ik wil dat mijn dierbare planten groot groeien, en niet verdwijnen in de maag van een slak. Ik strijd mijn strijd met een slaklamp (erg milieuvriendelijk) en licht daarmee tegelijk een bijzonder fenomeen aan. Gisteren heb ik m'n zonnebloemen uitgepoot. 5 cm hoge lieverdjes. 5 van hen kregen een plekje langs een terras rand. Links, op een 1,5 meter, een muur met wat planten er tegenaan. Verder een grote kale aarde met opkomend zaaigoed en onkruid. Geen slak te zien, al weken niet, geen plant met vraat, niks geen slakken of een spoor daarvan niet. Vanochtend waren 2 van de 5 zonnebloemen totaal verdwenen. De slakken sporen laten niets aan de verbeelding over. Hoe wisten die slakken in godsnaam dat ik in die verlatenheid van die verrukkelijke zonnebloempjes had neergezet?? En waar kwamen ze vandaan, hoever hadden ze gereisd, en dus geroken?

Ik heb het ontdekt in Amersfoort. Daar had ik een woeste tuin met veel wilde planten. Een enkele geplante plant completeerde het beeld. 1 van daarvan was een lupine. Op een goede avond ontdekte ik dat in deze bijenkorf vol planten de lupine volhing met slakken. De rest lieten ze ongemoeid, op 1 na, bij nadere bestudering een ruwe melkdistel. Van de lupine is het (mij) inmiddels bekend dat hij er lekker in gaat bij de slak. Maar wat deden ze met z'n allen in die ruwe melkdistel?? Een ruwe(!) melk(?)distel! Het plantenboek gaf een aanwijzing: onze verre voorouders kweekten deze plant als voedsel. Hij zal dus wel heel licht verteerbaar zijn, bedacht ik, onze voorouders waren ook niet gek, net zo min als de slakken dus.

Maar daar komt ie: Hoe weet zo'n slak nou in zo'n woud van planten die lupine of ruwe melkdistel te vinden? Hoe weet ie dat op een kaal stuk grond lekkere zonnebloempjes geplant zijn? En hoe weet hij vooraf dat die nou zo

lekker zijn? Het kan dus niet anders of de slak heeft een neus voor wat lekker is. Maar hoe werkt die, en waar zit die? Wie het weet mag het zeggen, ik ga het aan de Volkskrant vragen.

En nou we toch met bijzondere fenomenen bezig zijn: Sinds een week praat ik Frans voorin de mond, zoals het hoort. Het is minder bijzonder dan mijn Russische liefde van weleer, die overnight plots vloeiend Tsjechisch sprak, maar toch... Hoe zou ik hem dat nou toch weer geflikt hebben?? Ik ben overigens zelf de enige die het weet en merkt...

Verder gaat alles z'n gang hier...het integreren als fenomeen staat op een lager pitje. Ik werk me een slag in de rondte als makelaar, en vul dat aan met elke dag wat klusjes in de tuin en in het huis, tezamen met het dagelijkse huishouden en het niet al te vette sociale leven. Niet echt een spannend leven dus, eigenlijk heel gewoon. Maar wel in Frankrijk, en ik herhaal het maar even, wel met een wielewaal in de achtertuin. Ach, zo heeft iedereen wel een klein aanknopingspunt naar het geluk.

[[terug](#)]

Rene Boussard 1956

la Maison Boussard

le Bourg 58140 Empury tel 0386225955 info@maisonb.nl

[Home](#)
[Geschiedenis](#)
[Mijn huis](#)
[Verhuur](#)
[Vermaak](#)
[Morvan](#)
[Contact](#)
[Route](#)
[Bevriende links](#)
[Foto galerij](#)

22-5-2006 14 het rechthoekige terras met 4 verschillende hoeken

Toch weer 2 weken later...ben te gehecht aan een foto, en zie daar altijd weer tegen op. Enfin, eindelijk een foto van Gerard (rechts) en Jean Jean, m'n 2 Franse klusjesmannen. Gerard is een gepensioneerde drukker, Jean Jean is een echt macon, die bijklust in z'n vrije tijd.

Ze staan er blij op die foto, en geen wonder ook Ze hebben zojuist de laatste hand gelegd aan de vloer van het terras achter, en zijn er als eersten op deze aardkloot in geslaagd een rechthoekig terras met 4 verschillende hoeken aan te leggen. Guinness book of records zou ik zeggen. En dat noemt mij "le portugais"....! Het meest wonderbaarlijke van alles is, dat ze zich geen van beiden verantwoordelijk voelen, ze wijzen hooguit naar elkaar. Tròts, en ego, die Franse mannen, of beter, tròts en ego die Franse mannetjes, want groot zijn ze niet. Bruikbaar is het terras nog niet, want er mankeert nog een trap. Die moet door Jean Jean gemaakt worden, maar die is spreekwoordelijk onbetrouwbaar, dus.... Begin eerlijk gezegd m'n buik behoorlijk vol te krijgen van slecht functionerende klusjesmannen. Dat vraagt om een list of beleidswijziging.

Sinds afgelopen woensdag ben ik weer alleen. Had bezoek van Ad en Carla, en dat was een lust. Gezellig, leuk en intiem. Dat smaakt naar meer Nederlands bezoek. Ad heeft bovendien 3 wc-rol houders en een bord opgehangen, waardoor het huis nog meer huis geworden is. En hij heeft m'n hoefstal helemaal leeggeruimd en schoongemaakt. Die staat er nu weer bij zoals ie hoort, wat me gister nog complimenten van Raymond, de burgemeester, opleverde: Zo stond ie er ook bij ten tijde van Rene Boussard. En zo werd de voortuin nog meer voortuin. Binnenkort op de foto. Kreeg een passant nog een goeroe op de stoep, die kwam mee met Sonja, een vriendin van Freek, die weer een vriend van Jeroen is, die hier woont. Het was dus een drukte van belang in Empury. Ook nog op bezoek geweest bij de familie Gerritsen die een landgoed in Lormes hebben. (Ad werkt samen hem). Minder leuk was het dat ik m'n afgelopen vrijdag geplande dansfeest heb moeten afblazen. Samen met Cathelijne ben ik er niet in geslaagd voldoende feestneuzen bijeen te krijgen. Iedereen had een 1 of andere (zeur) smoes. Ik was erg teleurgesteld, en kwaad ook vanwege dat gebrek aan enthousiasme : wie neemt nou tegenwoordig nog de moeite om een feest te

organiseren. Moest ook de DJ nog schadeloosstellen. Grrr....

Tot slot nog even de natuur: Heb een hop aan huis! Geweldig, alhoewel z'n lokroep af en toe irritanter is dan die van een duif. Maar 't is hem vergeven. En verder ben ik het zaad in m'n voortuin de grond aan het uitkijken, en dat gaat goed. Met de slakken heb ik een grensconflict, waarbij af en toe doden vallen. (aan hun zijde) Ben inmiddels bang dat het dit jaar van een moestuin niet gaat komen. Bon, ik ga huizen verkopen.

[[terug](#)]

la Maison Boussard

le Bourg 58140 Empury tel 0386225955 info@maisonb.nl

[Home](#)
[Geschiedenis](#)
[Mijn huis](#)
[Verhuur](#)
[Vermaak](#)
[Morvan](#)
[Contact](#)
[Route](#)
[Bevriende links](#)
[Foto galerij](#)

7-5-2006 13; het praathuis en le fin du sapin

Ik wil even schoon schip maken, en dan kijken of het me lukt up to date te blijven. Veel oud nieuws nu. Dat ik donderdag de 27ste m'n den heb laten toppen: Hij was 20 m hoog, met immense takken, is nu nog 7m, alleen maar kale, dikke stam. Ornament om rozen en klimplanten tegen aan te laten groeien. Het was een hele beslissing, maar het is goed. Liever licht en een plantentuin, dan een den en een hoop schaduw. Dat was dus le fin du sapin. Probeer u zich zelf maar voor te stellen hoe groot de takkenzee was, en hoeveel dagen het gekost heeft om die op te ruimen. De laatste takjes leverden trouwens wel 2 heel mooie kampvuren op, tot groot genoegen van neef Jochem.

De 28ste was er in het café in Lormes une soirée fruits de mer. Die avond heeft me een nieuwe bijnaam opgeleverd. Ik word nu regelmatig aangesproken met "crevette", garnaal. De Fransen kregen hun plateau niet leeg, waarschijnlijk omdat ze teveel brood en sauzen naar binnen gewerkt hadden. Ik hield het bij de zeedieren. Dat vult maar langzaam, dus bleef ik maar dooreten, mede mogelijk gemaakt door de restanten die mij links en rechts werden aangeboden, en die ik met smaak verorberd heb. Alles bij elkaar viel het nogal op, vandaar dus....

Leren omgaan met aanvangsuren is echt een lastige opgave. Ondanks m'n geplande te laat komen, was ik toch nog bijna een uur te vroeg. Een half uur nadat de gitaren te voorschijn kwamen, ben ik hem gepeerd. Als je al moe bent, is herrie de nekslag voor de conversatie.

Verder is er die week heel veel geklust, in een poging 1 kamer op de zolder bewoonbaar te maken. Dit in verband met bezoek dat ik half mei verwacht. Maar de poging is gestrand. De hoeveelheid werk blijft – alle ervaring ten spijt – tegenvallen. De makelaardij kwam daardoor op een wat lager pitje te staan, dus daaraan heb ik deze week een fikse slinger gegeven. Eerst door samenwerkingsverbanden met andere makelaars op te tuigen, de afgelopen dagen door huizen binnen te halen. Bij de makelaars zit oud zeer, de samenwerking met andere Nederlanders is – uiteindelijk – niet goed gegaan. Veel argwaan van hun kant, rust, optimisme en overtuigingskracht van mijn kant. Zo blazen we het nieuw leven in.

Genieten doe ik van het buitenleven; het zaad in m'n voortuin begint te schieten, da's mooi. Elke dag kijken. Verder probeer ik met name 's ochtends vroeg te achterhalen

wat voor vogels er in m'n buurt zitten. Van alles, gewoon en bijzonder: van koolmees, zwartkop en mus tot wielewaal, hop en goudvink. 't Is op dit moment paar en nesteltijd, en ik zit vol. In de schuren vòòr 3 koppels boerenzwaluwen, in het open kot daarnaast de zwarte roodstaart. Mooi, zoals die als een soort kolibrie voor m'n neus gaat hangen te fladderen om me te imponeren, die enkele keer dat ik even iets moet pakken. In de kelder achter een huiszwaluw, en in de muren en onder de pannen een hele familie mussen. Schaars zijn die hier absoluut niet, en ze zorgen voor een fenomeen: Elke avond als de schemering inzet, gister om 20.30, komen ze plots met enkele tientallen aangevlogen naar de geknotte kastanje in m'n voortuin. Dan ontstaat er gedurende een minuut of 10 een enorm gekwetter, geritsel en gefladder. Alsof ze er vlak voor het slapengaan nog eentje nemen, even bijpraten, ruziën over wie naast wie mag slapen, om daarna vredig in te dommelen. Net het praathuis, net mensen.

PS: de boshyacinten staan in bloei! Eindeloze paarse velden, bedwelmende geuren...wat is het leven mooi

[[terug](#)]

la Maison Boussard

le Bourg 58140 Empury tel 0386225955 info@maisonb.nl

[Home](#)
[Geschiedenis](#)
[Mijn huis](#)
[Verhuur](#)
[Vermaak](#)
[Morvan](#)
[Contact](#)
[Route](#)
[Bevriende links](#)
[Foto galerij](#)

15-4-2006 Het kruis en de abrikoos

11 dagen geleden al weer , de vorige "Actu"....Is er geen actualiteit meer?, vragen we ons af. Welnu, actualiteit is er natuurlijk altijd. Zoals dat ik bijvoorbeeld vanochtend een aanhanger met grind ben gaan halen. Ik kom het terrein van meneer Voillot oprijden, en denk: ik maak een grapje. Dus zeg ik tegen hem, m'n aanhanger voor z'n neus, "Meneer Voillot ik kom 2 emmers grind halen". Pak maar zei hij, het grind ligt daar. Dat krijg je met te flauwe grapjes...

Normaal gesproken krijgt u dit soort voorvallen natuurlijk niet te lezen. En bovendien heb ik mezelf opgelegd dat elke nieuwe "Actu" begeleid zal worden door een nieuwe foto. Nu zijn we er: Er gebeurt van alles, maar ik vind het het vermelden niet waard, laat staan dat ik er een foto van kan maken. Zo kan het dus gebeuren dat de tijd verglijdt, en u er niks over leest.

Misschien speelt er nog een 3^e factor... ik heb me de afgelopen weken weer een slag in de ronde gewerkt, en ben weer eens doodop. Ik heb vannacht zelfs 9 uur (!!) geslapen, en zelfs de vogeltjes niet gehoord. Het kan zijn dat "te moe" de creativiteit in de weg staat. Het kan zijn dat ik door de omstandigheden de geest niet heb om aan kleine voorvallen een leuke twist te geven. Het zou kunnen.....

Bij deze besluit ik dat ik "Actu's" ga plaatsen zonder foto's. Intussen praat ik u even bij.

De makelaardij begint te lopen. Eindelijk. Door een verkeerd ingevoerd email adres bleken alle verzoeken voor meer informatie nooit bij mij aan te komen. Dat schoot dus lekker op. De tussentijd heb ik gedood met huizen vinden en bezoeken, kennismaken met directe collega Simone, (zit helemaal snor!) en het in de hand krijgen van het hele administratieve gedeelte. Vooralsnog heel veel computer, en weinig glamour. Uitputtend zelfs! Maar, het begint goed te lopen, en..... morgen m'n eerste visite!!!! Spannend, leuk. Jammer dat ik nog steeds de sleutel van het huis niet heb.

Copain Gérard heeft 1,5 dag op zolder doorgebracht, en 1 van de 2 kamers aldaar afgetimmerd. Half mei krijg ik de eerste gasten, dan moet het wel klaar zijn. Het kan zijn dat ik u 1 dezer dagen trakteer op een foto van m'n tegelende zelf. Want een getegelde badkamer hoort ook bij af.

En tot slot m'n voortuin, daar heb ik en passant toch ook nog de nodige uren in doorgebracht.

Ik blijf het de meest tuttige vinden die ik ooit gemaakt heb, zo netjes! En ik blijf maar hopen dat de wilde planten die ik over een week of 2 ga zaaien er een dolle boel van gaan maken. Dat is het slotakkoord. Dit Paasweekend nog even wat borderranden metselen, dan m'n abrikoos en m'n kruis nog planten, en dan is die voortuin klaar! En ben ik klaar voor de zijtuin en de achtertuin. Blijf lezen!

[[terug](#)]

la Maison Boussard

le Bourg 58140 Empury tel 0386225955 info@maisonb.nl

[Home](#)
[Geschiedenis](#)
[Mijn huis](#)
[Verhuur](#)
[Vermaak](#)
[Morvan](#)
[Contact](#)
[Route](#)
[Bevriende links](#)
[Foto galerij](#)

4-4-2006 Het Adam en Eva gevoel

Ik heb getwijfeld tussen deze titel, en "pijn in de rug". Een keuze tussen toekomst en verleden. Welke titel dan ook, het aanleggen van m'n voortuin is ver gevorderd, en niet zonder pijn dus. Na het geven van een giga swing aan het makelaarschap was het vorige week de beurt aan de tuin. Eerst even 2 dagen wachten tot het droog was, en toen woensdag een dagje cement draaien en terrassen storten met copain Gerard. Donderdag was het echt droog, en ben ik begonnen met het aanleggen. Het was weer een werk! Uren aaneen (en 3 dagen lang) heb ik als een haar akkers bewerkende Afrikaanse vrouw met m'n bovenlijf geknikt gestaan. Ondertussen de bekende ploegbijn hanterend, onkruid, stenen en ijzer uitbikkend en afvoerend, hout, grond en grind aanvoerend. Genadige slaap was mijn deel. Zonder groot plan, een beetje op het oog en het gevoel de paadjes aangelegd, met een tikje meuterige tuin tot gevolg. (Bernard heeft al 2 x het woord "jardin japonais" gebruikt, tot m'n grote gruwel). Maar geen moddervoeten meer, en wel dus het Adam en Eva gevoel: Op alle hooggefreundeerde plekken staan bessen en frambozen voor het grijpen; nu alleen nog een plekje voor m'n abrikoos. Voor €45,- aan wilde plantenzaad ligt te geduldig te wachten tot het haar missie mag vervullen: Zich ontpoppen tot weelderige wilde plantentuin. Ik kan niet wachten!

[[terug](#)]

la Maison Boussard

le Bourg 58140 Empury tel 0386225955 info@maisonb.nl

[Home](#)
[Geschiedenis](#)
[Mijn huis](#)
[Verhuur](#)
[Vermaak](#)
[Morvan](#)
[Contact](#)
[Route](#)
[Bevriende links](#)
[Foto galerij](#)

29-3-2006 Licht in de duisternis?

Ik maak moeilijke tijden door... 't komt door m'n bezoek aan Nederland. Als makelaar zijnde stond ik het afgelopen weekend op de beurs 2nd home in Utrecht. En als ik Nederland ben, dan wil ik natuurlijk een –helaas altijd te klein aantal- dierbaren zien. Wat vind ik dat toch heerlijk, wat tank ik toch bij, wat voel ik me thuis en ontspannen, wat doet dat me goed!! Hoe moeizaam en frustrerend is het leven hier in Frankrijk.

Het zit hem in de taal, en het ligt aan mij. Taal is voor mij de lol, taal is spelen, taal is plagen, taal is contact maken, taal is scheppen, taal is vooral ook woordgrappen maken en lachen. In taal leef ik me uit, kletsen en spreken zijn m'n leven. Ik heb mezelf en m'n taal die dagen goed in de gaten gehouden. Ik heb m'n taal en m'n tong geobserveerd, en me gerealiseerd, hoe taal voor mij het middel is om me zelf uit te drukken en zichtbaar te maken. Taal is voor mij de manier om mijn creativiteit de ruimte te geven. Ik merkte hoe beeldend en associatief ik spreek, (en hoorde mezelf opvallend vaak – half retorisch - vragen "begrijp je?") en hoe ik al pratend zoek naar de kleurrijke, voor mij juiste woorden en beelden, die overigens als vanzelf uit mijn mond rollen. Zoals een schilder schildert met verf, zo bouw ik beelden met woorden. Dat ben ik en ik ben er dol op. M'n eigen taal spreken, is me begrepen voelen, is mezelf zijn. Ma langue, c'est moi.

Ik hoef natuurlijk verder niet uit te leggen, dat elk gesprek hier een frustratie is. M'n impulsen om te zeggen smoren in onwetendheid hère. Dan volgt een proces van zoeken hoe wel te zeggen. Zware arbeid. 't Erge is dat ik steeds vaker gewoon niet weet wát te zeggen, verdoemd als ik lijk in het niemandsland tussen de 2 talen. Nog erger is dat ik het Frans heel goed kan volgen en hoogfrequent denk "hé, dat zeg je zo", of "leuk, dat zeggen ze dus zo". Maar helaas, reproduceren lukt me niet of nauwelijks, ik onthoud het gewoon niet.

Gisterochtend, direct na m'n terugkomst ervoer ik de aard en omvang plotseling een stuk indringender. Ik mag me dan aardig kunnen redden, maar daar gaat het dus niet om. Ik voel me gekneveld in m'n creativiteit, voel me onvermogen me te uiten. En al m'n inspanning van het afgelopen half jaar in acht genomen, ben ik er buitengewoon somber over of dat ooit gaat goed komen. Ga ik nog licht vinden in deze duisternis???

[[terug](#)]

Rene Boussard 1956

la Maison Boussard

le Bourg 58140 Empury tel 0386225955 info@maisonb.nl

[Home](#)
[Geschiedenis](#)
[Mijn huis](#)
[Verhuur](#)
[Vermaak](#)
[Morvan](#)
[Contact](#)
[Route](#)
[Bevriende links](#)
[Foto galerij](#)

19-3-2006 werk in uitvoering

Het gaat hier om de foto, in deze Actu. Ik heb al 5 weken het voorjaar in m'n botten, maar ook hier is het weer weerbarstig. ("de natuur laat zich niet dwingen" zei m'n ouwe buurman van Dommelen vroeger altijd) Het aanleggen van de 2 terrassen in m'n voortuin wil dus maar niet van plek komen: Vorst en beton storten gaan niet samen!

Maar ik heb die terrassen al wel uitgegraven. Dat ging niet zomaar, vandaar de foto. Dat groene ding is voorheen m'n brievenbus, dat witte een oude verfbak. De één is gevuld met ongeveer 30 kg oud ijzer, de ander met 2,5 kg glasscherven. De berg keien ligt op de achtergrond. Met name dat ijzer is symptomatisch. Je kunt nergens je riek in de grond steken of je stuit op ijzer. Dat gaat maar door, er zijn echt al tonnen afgevoerd, en maakt graven tot een monstrueus karwei. Maar enfin, je woont op het terrein van een smid of niet zullen we maar zeggen. (hier zeggen ze –vergoelijkend – "tsjaah, Michel (de zoon van Rene) bewaarde alles"... Ja ja...

De brievenbus zelf is inmiddels ook oud ijzer. Dat kwam zo. Ene Ali zou wat takken van m'n den afzagen. Hij kwam aan met een maat, met een tractor met een graafbak voorop, en hij had een nieuwe kettingzaag op een lange stok bij zich. Ik had er niet veel geloof in, maar nee ik hoefde me absoluut geen zorgen te maken voor mijn put, telefoondraden en wat er verder kapot kon. OK, vertrouwen dan maar, ze waren ten slotte beroeps. De 2^e tak viel met een grote klap boven op m'n put. Oeps, een beschaamde blik, gelukkig geen schade. Ik wilde het niet meer aanzien, en ging naar binnen. 2 minuten later het geluid van wat aan een explosie deed denken: een stuk van 1,5 m was als een granaat ingeslagen in m'n brievenbus. Voeg dit bij het feit dat ik nnog nooit iemand zo heb zien staan bibberen boven de grond, en ik maak me een tikje zorgen over de toekomst van Ali. De toekomst van m'n voortuin is wat zonniger. Dinsdag gaan we storten, kan ik eindelijk gaan planten.

[[terug](#)]

la Maison Boussard

le Bourg 58140 Empury tel 0386225955 info@maisonb.nl

[Home](#)
[Geschiedenis](#)
[Mijn huis](#)
[Verhuur](#)
[Vermaak](#)
[Morvan](#)
[Contact](#)
[Route](#)
[Bevriende links](#)
[Foto galerij](#)

13-3-2006 Fete de cochon / grenzen aan de integratie!

Het is zondagochtend 01.15 als ik dit schrijf...ik kom net uit het cafe in Lormes, en heb me gerealiseerd dat integratie z'n grenzen kent: ik weet zeker dat ik me hier in Frankrijk nooit 100% zal thuis voelen. Heeft de tijdelijkheid van m'n verblijf hier zich hiermee aangekondigd.?? Terwijl ik eigenlijk net begonnen ben.... We hadden vanavond hier in Empury het "fete de cochon". Het je eigen varken slachten is hier een nog zeer ingevoerde gewoonte, het is alsof iedereen het doet, het is in ieder geval een moment van importantie. Reden ook om er een feestelijke avond in Empury aan te besteden, in de vorm van een feestelijk avondmaal. Met, u raadt het al, vooral varken op het menu. Brave domoor die ik ben was ik er om 19.45, een kwartiertje over tijd zullen we maar zeggen. Zo ergens 20.30 werden we aan tafel geloodst, maar om 21.00 stonden er nog zeker een stuk of 10 gasten vrolijk te kletsen en te borrelen. Niemand maakte zich er druk om. Dik over negenen gingen we eindelijk eten. Zo gaat dat hier.

Door allerlei verordeningen uit Brussel mag er vanaf dit jaar niet meer in eigen beheer geslacht worden, alles moet via het abattoir. Einde van het "faire le cochon" zou je denken, maar toen ik opperde dat dit misschien wel de laatste keer zou zijn, werd ik van alle kanten glazig aangekeken. Kruipen en sluipen door de mazen van het net is een specialiteit der Fransen werd mij verzekerd, Brusselse regels of niet. Dus volgend jaar gewoon weer een "fete de cochon". Iedereen keek uit naar de bloedworst, de boudin. Die had ik in een ver verleden wel eens gegeten, en er was me bij gebleven dat het niet mijn ding was. En dat bleek ook, maar zonder probleem heb ik hem voor de helft opgegeten. Niet nadat ik buurman Bernard had gevraagd of ie me even met m'n boudin op de foto wilde nemen. De zaal ging plat, iedereen maakte er wel een ranzige opmerking over, ik kreeg er giga de slappe lach van. Ondanks alles kan ik op zo'n avond als deze kan toch regelmatig het gevoel krijgen "en daar zit ik dan". Ik zit er wel, maar het voelt niet als mijn echte, oprechte wereld. In Nederland zou ik hier nooit zitten!, denk ik dan. Logisch ook wel dat gevoel, ik ken de meeste mensen maar een piepklein beetje, echte intimiteit is ver te zoeken, en dan hebben we natuurlijk de taal nog. Het gaat goed met m'n Frans hoor, maar het is wat anders om tijdens een maaltijd tussen 40 elkaar kennende Fransen te zitten. Dan wordt plots een heel andere taal gesproken, en helaas, veel vragen worden me niet gesteld. Dus moet ik zelf het gesprek maken, en ook nog alle zeilen bijzetten om te volgen wat er gezegd wordt. En dat in toenemende herrie, wat het nog moeilijker maakt. Om 23.30 had ik het gehad, ik was doodop, en realiseerde me ook heel sterk de kloof die taal heet. Dat werd nog verstrekt toen ik nog even naar het cafe reed, waar live muziek was. Op een andere manier hetzelfde, dan realiseer ik me heel sterk dat ik geen Fransman ben, geen Franse liedjes ken. Ik moest het maar eens even

van me afschrijven dacht ik, en weg was ik. Morgen is er weer een dag, die ziet er ongetwijfeld anders uit.

PS heeft u wel eens zo'n 200 kraanvogels zien overvliegen??? Nee??? Ikke wel.

[[terug](#)]

Rene Boussard 1956

la Maison Boussard

le Bourg 58140 Empury tel 0386225955 info@maisonb.nl

[Home](#)
[Geschiedenis](#)
[Mijn huis](#)
[Verhuur](#)
[Vermaak](#)
[Morvan](#)
[Contact](#)
[Route](#)
[Bevriende links](#)
[Foto galerij](#)

8-3-2006 le bisou du matin

We gaan even terug in de tijd...18 december 2005, voor mij een dag om te onthouden: De eerste dag dat ik Jo zoende, of zij mij. En trouwens, zoenen, zoenen.....het ging hier om een ritueel. Om het ritueel dat Fransen opvoeren als ze elkaar ontmoeten en begroeten. Ik zal die dag niet licht vergeten, want ook al lijkt het vaak dat iedereen iedereen begroet, het ritueel kent zijn strenge wetten. En een zoen van de waardin krijg je niet zo maar, die is toch weggelegd voor de habitués, de vaste klanten. Je faisait le bisou à Jo, en vanaf dat moment hoorde ik erbij. Zo ervoer ik het. En dat is een heuglijk moment voor iemand die werk maakt van z'n integratie. Ook een habitué ben je natuurlijk niet zomaar. Daarvoor heb ik behoorlijk m'n best gedaan, en tegelijk kwam het me goed uit. 5 ochtenden per week 's ochtends even koffie drinken in het café van Jo in Lormes. Even onder de mensen zijn in de lange, stille winter. Met m'n copain Gerard. En met diens copain Guy. Misschien is het niet helemaal de fin fleur die je daar 's ochtends aantreft, maar ik heb er wel aardig wat mensen door leren kennen, en zij mij. Nog steeds een tikje onwennig loop ik dus nu ook handenschuddend en af en toe omhelzend –er zijn beduidend minder vrouwen- door het café. 't Is ook mijn ding niet, het is vooral een beleefdheidsritueel. Het "ca va?" moet je absoluut niet al te serieus vragen, dat heeft meer de lading van "alles kits"? De handjes die je krijgt zijn buitengewoon slap. Met mijn te ferme handdruk ga ik dan ook nog regelmatig in de fout. En je moet elkaar ook niet al te indringend aankijken. De mannen lijken vaker eerder naar hun eigen linker broekzak te kijken, of alvast naar de volgende!, dan naar elkaar. Daar sta ik dan met mijn oprechte blik. Het is wat, integreren. Maar het zoenen met Jo gaat van een leien dakje, elke dag weer.

[[terug](#)]

Rene Boussard 1956

la Maison Boussard

le Bourg 58140 Empury tel 0386225955 info@maisonb.nl

[Home](#)
[Geschiedenis](#)
[Mijn huis](#)
[Verhuur](#)
[Vermaak](#)
[Morvan](#)
[Contact](#)
[Route](#)
[Bevriende links](#)
[Foto galerij](#)

5-3-2006 Ingesneeuwd

Een vreemde gewaarwording, ingesneeuwd zijn. Het begon gisterochtend. Toen dacht ik nog wel even naar Lormes te kunnen rijden. Maar na 100 meter wist ik dat ik een heel foute beslissing had genomen. Tikje roekeloos, rijden zonder sneeuwkettingen. Helemaal als je op onze smalle landweggetjes langs elkaar heen moet manoeuvreren...stoppen durfde ik ook niet meer, dus heb ik een rondje van 12 km gereden om uiteindelijk weer veilig voor de deur te eindigen. Normaal leef ik erg bij de dag, maar van een vorige keer heb ik geleerd wat brood in de vriezer te hebben. Ai, nog maar voor een dag....snel nog even een oud brood uit de vuilnisbak gevist, je moet wat tenslotte. En daarna was ik dus ingesneeuwd, en werd het alleen maar erger. Wel spannend ook, en mooi! M'n zus Nelleke raadde me een beetje plagerig aan niet te vergeten een sneeuwpop te maken. Quelle idée!! Het is lang geleden geleden dat ik kind was, maar ik heb lopen kreten van plezier toen ik in een sneeuwjacht en de verlatenheid die sneeuwpop liep te rollen. De wortel blijkt universeel, ik had nog een knakworst voor de mond, de fles wijn leek me onvermijdelijk voor een Franse sneeuwman, en buurman Bernard leende de hoed en maakte de foto.

Vanochtend lag er ruim 20 cm. Die zijn door de sneeuwschuiver opgeworpen tot een wal van een halve meter. Ik zit hier dus nog wel even. Mooi moment om het makelaarsschap verder vorm te geven, en m'n eerste huis op de site te zetten.

[[terug](#)]

la Maison Boussard

le Bourg 58140 Empury tel 0386225955 info@maisonb.nl

[Home](#)
[Geschiedenis](#)
[Mijn huis](#)
[Verhuur](#)
[Vermaak](#)
[Morvan](#)
[Contact](#)
[Route](#)
[Bevriende links](#)
[Foto galerij](#)

28-2-2006 Verlost! Ode aan de Cyberbase van Lormes

Ik ben verlost!! Eindelijk kan ik digitale foto's opslaan op mijn laptop. Dank zij de Cyber Base (spreek uit: de siebèr baaze) van Lormes.

Het heeft wat voeten in de aarde gehad. Bekende voeten overigens, deze keer een volstrekt onaffe gebruiksaanwijzing van m'n digitale camera. En dan ben je als digibeet dus in de aap gelogeed. En kun je als weblogger je stukjes niet van een foto voorzien. Een foto is meer dan de helft van de lol, en dus schreef ik m'n stukjes niet. Frustratie was mijn deel, er gebeurt genoeg in mijn leven. Al mijn eigen pogingen de foto's te uploaden liepen stuk. Ook hulp uit de vrienden en kennissenkring mocht niet baten. Niemand kwam eruit. De dagen verstreken, m'n frustratie liep op, ik wil m'n weblog graag up to date houden. Ik was zelfs zover dat ik betaalde professionele hulp ging inroepen. Helaas, vakantietijd. Ik begon wanhopig in het rond te vragen of iemand iemand kende. Niente. Toen verzoon ik zelf pas de "Mission Numerique" in Lormes, zeg maar de digitale missiepost. Een tikje laat, een tikje stom ook, maar ik dacht dat het alleen een soort gesubsidieerd internetcafé was, maar dan zonder koffie. Waar ik vorige zomer ten tijde van een kaduke laptop had zitten internetten. Waar ik ook had ontdekt dat oma's er 's middags hun kleinkinderen dropten, die dan fijn een paar uur zaten te gamen. Dom dom dom. De Cyber Base van Lormes is de ideale digitale missiepost voor eigentijdse digibeten. Of je nou wilt leren internetten, emailen, een website bouwen, een webcam lenen of gewoon je cv leren opmaken: De CB staat je terzijde. Wil je leren je foto's te uploaden? 20 minuten later sta je weer buiten met je velletje aantekeningen. Geweldig, èn...allemaal GRATIS!! Ik ben verlost, ik ben bevrijd. Lang leve de Cyber Base van Lormes, lang leve "les Actus"!

[[terug](#)]

la Maison Boussard

le Bourg 58140 Empury tel 0386225955 info@maisonb.nl

[Home](#)
[Geschiedenis](#)
[Mijn huis](#)
[Verhuur](#)
[Vermaak](#)
[Morvan](#)
[Contact](#)
[Route](#)
[Bevriende links](#)
[Foto galerij](#)

2-2-2006 Broodprijs verhoogd!!

Broodprijs verhoogd!!

Vanochtend ontdekte ik dat de broodprijs verhoogd is! En wel van 0,95 naar 0,97, ruim 2% dus.

Oliecrisis!! Alle leveranciers van de broodingredienten hadden hun prijs verhoogd. Vanwege de hoge olieprijsen, aldus mevrouw Lacour, de bakkersvrouw, die vanochtend zelf in de winkel stond. Oliecrisis. Die leeft hier dus, en die voelen we hier dus wèl in de portemonnee. Mijn bakker is geen Albert Heijn, dat zijn leveranciers onder druk zet, en hun (merk)artikelen onder de kostprijs verkoopt. Geen gezonde zaak natuurlijk. Powerplay. Concurrenten vermorzelen. Spierballen- optreden om aandeelhouders tevreden te stellen, en als management zelf dikke bonussen op te strijken. Wat een beperkte drijfveer, gespeend van een maatschappelijke verantwoordelijkheid!! Misbruik maken ook van onze angst als consument om teveel te betalen. En ons daarmee op een verkeerd been te zetten.

We betalen immers te weinig. En iedereen snapt dat dat voor leveranciers niet vol te houden is, net zo min als voor mijn bakker. We betalen te weinig, en raken eraan gewend, worden in zekere zin verpest. De rekening krijgen we nu nog op indirecte wijze gepresenteerd. Weer worden er mensen ontslagen, de druk op de blijvers wordt nog weer verder vergroot. Winkels in onze buurt verdwijnen. Het is een wereld die ik niet wil. Waar is de menselijke maat? En hoe kan ik me eraan onttrekken? Hoe ga ik met het dilemma van verleidelijk lage prijzen, en bijeffecten die ik verfoei? Voorlopig kom ik niet verder dan het steunen van mijn lokale leveranciers. Daar koop ik vrijwel alles wat ik nodig heb. Ik betaal ze hun redelijke prijs, en hoop dat ze blijven. De "grandes surfaces" zoals ze hier heten, laat ik zoveel mogelijk links liggen.

Soms hoop ik dat Albert Heijn te maken krijgt met een echte kopersstaking. IJdele hoop. Maar ze gaan omhoog, hun prijzen. Ze krijgen zelf uiteindelijk ook last van hun strategie. En anders doen de stijgende olieprijsen het werk wel. Net als hier. Het ziet er niet goed uit voor jullie daar in Nederland.

[[terug](#)]

la Maison Boussard

le Bourg 58140 Empury tel 0386225955 info@maisonb.nl

[Home](#)
[Geschiedenis](#)
[Mijn huis](#)
[Verhuur](#)
[Vermaak](#)
[Morvan](#)
[Contact](#)
[Route](#)
[Bevriende links](#)
[Foto galerij](#)

26-1-2006 In memoriam: Roland Rousseau

Vanochtend, 23 januari, hebben we afscheid genomen van Roland Rousseau. Afgelopen donderdag ochtend is hij in bed gevonden door Colette, z'n ex. Z'n hart had het definitief begeven, na 67 jaar.

Een woord van afscheid is hier op z'n plaats. Zonder Roland was er geen Maison Boussard geweest.

Roland was één van de meest bekende figuren uit de buurt, je moest bijna je best doen om hem niet te kennen. Ik kende hem van m'n vorige huis, waar hij te pas en te onpas even langs kwam rijden. Dat was één van de belangrijkste bezigheden in zijn bestaan: Rondrijden. Rondrijden en praatjes maken. En natuurlijk zijn ezels verzorgen, die overal en nergens stonden. De rest van de tijd deed hij alle mogelijke klussen, als een soort loonwerker. Als veehouder in ruste had hij alle machines nog. "Le roi du tracteur pelle" noemde ik hem.

Altijd druk en onderweg. Ik herinner me nog december 2002. Roland zou een gat komen graven.

8.00 uur 's ochtends. Gebonk op de ramen, Colette voor deur. Roland kon helaas niet komen, hij moest naar het ziekenhuis. Zij had geregeld dat z'n hart met spoed onderzocht zou worden, hij was gevlucht. "Je l'ai attrapé dans le vol", waren haar legendarische woorden.

Roland is toen geloof ik gedotterd, en moest ook van de alcohol af. Dat heeft laatste heeft ie tot uiterlijk

december 2004 volgehouden. Toen had ik hem eindelijk zo ver dat we een middag samen op pad gingen. Op zoek naar huizen die "verborgen" te koop stonden of zouden komen. We zijn toen bij 4 adressen langs geweest. Bij de 2 waar we naar binnen gingen, hadden we een half uur later 2 flessen soldaat gemaakt, en 16.00 uur was het nog lang niet.

Die middag staat in mijn geheugen grift als een belevenis. Ik kwam binnen waar ik nooit binnen zou komen, en ik zag kanten van Roland die ik niet eerder echt gezien had. Wat een innemende, jolige man, wat een echte charmeur ook. En het leverde me uiteindelijk m'n huis op. Roland wilde dolgraag de hectare weiland voor z'n ezels. Na wat wikken en wegen heb ik hem die toegezegd, en heb ik m'n toezegging verdedigd. Tot 3 keer toe kwamen er mensen vrag of ze m'n wei mochten gebruiken.

Toen ging het fout, niet helemaal onverwacht. Roland had één dominante slechte eigenschap: wat afspraken betreft was hij zo onbetrouwbaar als wat, hij kwam ze na als het hem uitkwam, maar meestal ook helemaal niet.

Hij wilde het land hooien. Half mei waarschuwde ik hem, dat het gras heel hard groeide. Begin juli, na de 7e keer afspreken, ik heb ze geteld, stond het ongeveer 1,5 m hoog, en was het inmiddels bruin. Ik baalde inmiddels als een stekker, ook de distels stonden welig in bloei. C'est foutue, constateerde Roland. Er was maar 1 oplossing: met de broyeur erover heen, schonen dus.

Na de 10 keer afspreken, kwam hij dan eindelijk, op een warme ochtend midden juli. Na een uur of 2 zat het karwei erop. On a bien travaillé, vond Roland van zichzelf, en na het 2e biertje vond ie ook dat hij wel iets verdiend had. 40 euro, leek hem. Ik weigerde. Me eerst in de penarie helpen en laten zitten, en dan ook nog betalen?!?! Ja daaag! Ik vond hem niet goed bij zijn hoofd, hij voelde zich belazerd, en keek me daarna niet meer aan.

Een dag voor z'n dood moest ik aan hem denken. Moest ik hem niet een keer opzoeken, dat soort onmin laten zitten is niet goed, is het ook niet waard. Ik was te laat. Jammer. Stom. Evenzo goed: Bedankt Roland, zonder jou geen Maison Boussard. Rust in vrede.

[[terug](#)]

Rene Boussard 1956

la Maison Boussard

le Bourg 58140 Empury tel 0386225955 info@maisonb.nl

Home
Geschiedenis

Mijn huis**Verhuur****Vermaak****Morvan****Contact****Route****Bevriende links****Foto galerij**

12-1-2006 Integreren met Oud en Nieuw

Tsja, voor een feestelijk Oud en Nieuw moet je op het Franse platteland niet zijn. Hun huis wordt hun bastion, waarin ze zich terugtrekken, de Fransen. Dit nadat zij een enorme hoeveelheid lekkernijen in huis gehaald hebben. Of je zit met O+N achter de gesloten luiken tot diep in de ochtend te schransen en te drinken, of je bent er niet. Empury was dan ook doodstil, en zwart als de nacht: straatverlichting hebben we hier niet. Er was slechts 1 lichtpuntje, bij Bernard en Marie, die dan ook uit de Provence komen. Zo maar bij de burens aanbellen doe je eigenlijk niet, maar bij hen was de ontvangst superchaleureux. Omdat verder niemand iemand ziet die nacht is er een platform gecreëerd om de beste wensen voor het nieuwe jaar uit te wisselen: De Nieuwjaarsreceptie! 8 januari was ie, in onze "Salle des fetes". Opkomst zo'n 35 man, schat ik. Niet onze burgervader, die moest jagen. Er was taart, er was koffie, er was drank, de sfeer was allerhartelijkst.

Al bestaande banden, ze zijn nog pril, aangehaald, nieuwe gesmeed, zo'n receptie is ideaal voor de integrant. En van de gelegenheid gebruik gemaakt. Met de gemeentesecretaresse gesproken of ze al nieuws had over de ruïne van Vauban, (ik word immers makelaar), met Thomas over de kans over een naderend watertekort, en met Bernard over het wandelpad achter m'n huis. Dat was totaal verruïneerd door een stel houthakkers, sporen van meer dan een halve meter diep. Dag wandelpad, zelfs voor een steeplechase te zwaar. Hoe moest dat straks met mijn wandelgasten? Of ze ook de plicht hadden dat weer recht te trekken? Jazeker! Wie daar op ging toezien? Raymond, de burgemeester. Dat was slecht nieuws, die had daar nooit tijd voor. Maandag zelf even bij die mannen langs geweest. Ze zouden het pad wel even "un de lame" geven, hun bak er even overheen trekken. En ze hebben woord gehouden: Hun sporen zijn weg, de natuur maakt er wel weer een echt bospad van. Lang leve het welbegrepen eigen belang.

[[terug](#)]

la Maison Boussard

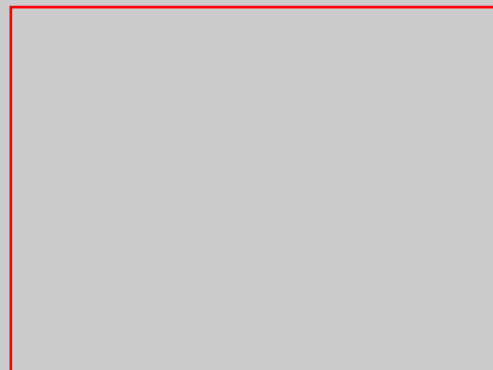
le Bourg 58140 Empury tel 0386225955 info@maisonb.nl

[Home](#)
[Geschiedenis](#)
[Mijn huis](#)
[Verhuur](#)
[Vermaak](#)
[Morvan](#)
[Contact](#)
[Route](#)
[Bevriende links](#)
[Foto galerij](#)

28-12-2005 La Nativité

waar een groot land klein in kan zijn...

In Empury woont Christopher Hobbs.

Christopher is Engelsman, en daarnaast decorontwerper voor films. Zijn gevoel voor sfeer en decor snuif je bij hem thuis ogenblikkelijk op. Tegelijk heb je trouwens het idee dat je in een filmdecor terecht gekomen bent, zo vol met de meest vreemde requisieten staat zijn huis. Christopher heeft ook 2 gouden handen. Die maken wat hem voor ogen staat, iets wat òòk tastbaar wordt in zijn huis. En door die 2 handen had Empury trouwens van de zomer ook de mooiste praalwagen in de optocht van ons canton.

Maar goed, een week of 3 geleden kwam Christopher bij me langs, met een uitnodiging voor "la Nativité", en een heel verhaal erbij dat het niet in de kerk, maar bij hem in de schuur te bewonderen was. Ik was druk, luisterde maar met een half oor, en begreep ook niet precies wat die "Nativité" nou precies was, maar beloofde hem langs te komen. Dus sprong ik zondag de 11e op de fiets om zijn creatie te bekijken. Ik kwam tegelijk aan met een Parijs koppel, dat 2 gehuchten verder een molen aan het opknappen is. En daar zagen we dus een pracht van een Kerststal, bijna levensecht en groot. Gemaakt door een supercreativo, van staketsels, polystyreen en pingpongballen (voor de ogen), en ouwe gordijnen, tapijten en doeken. Betoverend. Mooi! Leuk! Iets wat door iedereen gezien en bewonderd zou moeten worden!! In de kerk dus!! Maar nee..., want had het Raymond, onze burgemeester, een prima idee geleken, M. le curé was falikant tegen geweest, met een 1 of ander smoesverhaal. "Is het weer zover?", reageerden de Parijzenaars...en er volgde een exposé over de nog steeds woedende strijd tussen kerk en staat.

"Le pouvoir", daar ging het over. Ik was ontsteld, en we waren unaniem verbolgen, dat zo iets schoons een publiek podium miste door gewoon een ordinaire machtsstrijd. En dat over het hoofd van Christus. Zo zit Frankrijk dus in mekaar, dacht ik, licht teleurgesteld.

Afgelopen week vertelde buurman Bernard me dat dit allemaal kletsboek was. Kerken zijn volgens hem in Frankrijk publieke gebouwen. De staat, dus de burgemeester, onze Raymond dus, had het gewoon voor het vertellen! Nee, de werkelijkheid lag heel anders. Het was - weer - achterbuurman B. geweest. Die woont vlak bij de kerk en had geen zin in drukte, en had de burgemeester gebeld en onder druk gezet. En die wilde geen gezeur en moeilijkheden, en was gezwicht. Had ik in mijn onschuld nog het

idee gehad dat het op dit vredige platteland ook vredig was tussen haar bewoners...Nou, nee dus, dit leek heel sterk op de gewone wereld. Wat een narigheid.... Maar over 1 ding zijn degenen die Christophers Nativité gezien hebben het roerend eens: Christopher slaat het hele stel gewoon op, en reken erop dat het kinderke J volgend jaar in de kerk van Empury geboren wordt!! Zo!

Vrolijke jaarwisseling, en een goed 2006

[[terug](#)]